BOSTON PUBLIC LIBRARY
Purchased from the
LEE M. FRIEDMAN
FUND

[illegible]

James Hutton
Brooklyn, N.Y.
September 1926

1705

FLORILEGIVM EPIGRAMMATVM MARTIALIS.

JOSEPHVS SCALIGER Iul. Cæ-ſaris F. vertit Græce

AD

ISAACIVM CASAVBONIVM.

LVTETIÆ,
Ex Typographia Roberti Stephani.
M. DC. VII.

CVM PRIVILEGIO.

G.607 M32F

IOSEPHO SCALIGERO
IVL. CÆSARIS F.
ISAACVS CASAVBONVS S. D.

EA eſt ingenij tui magnitudo, ea nominis fama, ſummis in Rempub. literariam meritis quæſita, vir illuſtriſſime; vt iam Scaligeri nomen ſublimis cuiuſdam & numeris omnibus abſolutæ eruditionis, non hominis appellatio eſſe, vulgo putetur: raroq. in eruditorũ circulis & ſabulis literatis habeatur de ſtudijs ſermo, vt non & tui ſtatim occurrat mentio. Sic enim iampridem omnibus bonis & vere doctis eſt perſuaſum; ſalutem, dignitatem, decus, maieſtatem denique meliorum literarum, in tua propemodum vnius ſalute verti: in tua induſtria & præſidio niti. Ac licet lucubrationum tuarum is fere ſit genius, vtique earum in quibus vela pandis, & toto ingenio veheris; vt imperitos ab ſe abalienent; ſolos eruditos in familiaritatem admittant: quorum vt quiſque plurimarum eſt literarum, ita plurimum illis delectatur, maximeque illa miratur: omnium tamen, indoctorum pariter & docto-

rum, qui modo non plane depuduerint, conſtans & conſentiens hæc opinio eſt: vnum te noſtro ſeculo extitiſſe, qui omnes literarum partes ingenij beatiſſima vbertate, non ſolum ſis amplexus, verum etiam mirifice excolueris: vnum, cui tota Muſarum ſacris operatorum cohors aſſurgat: cui principes Muſici cœtus faſces ſubmittant: quem propter inexhauſtam, & tantumnon humanum captum ſuperantem, reconditæ doctrinæ copiam orbis terrarum mirabundus ſuſpiciat. Quippe ignorat nemo, paullo ſaltem qui ſit humanior, quam multa, quam præclara ad vtilitatem & gloriam rei literariæ promouendam ſint a te profecta: quæ propterea a nemine alio ſperari poterant; quia nemini ante te de ijs vlla ſuſpicio erat oborta: quum ea primus præſtiteris, *Auia Pieridum peragrans loca, nullius ante Trita ſolo,* quæ præſtari poſſe in literis, nemini hactenus in mentem venerat: & fortaſſe abſque te foret, nemini mortalium erat venturum. Vt mirum non ſit, tuorum præſtantiſſimorum ſcriptorum ea cunctos bonarum artium amatores admiratione teneri, eo deſiderio flagrare, vt neque legendo quæ ſunt edita, expleri mentem queant: neque eorum quæ affecta multa habes penes te, & publico debes, exſpectationem ſine impatientia ſufferre valeant. Quemadmodum enim ſinguli ſolent quibus ad tuam amicitiam patet aditus, quoties dubitatio moleſta incidit, vel dignus heroe vindice nodus apud ſcriptorem aliquem Latinum, Græcum, Hebræum, Syrum,

Chaldæum, Arabem, aut alius linguæ ex ijs tam multis, quarum notitiam, intelligentiam atque vſum Dei Opt. Max. benignitas tibi largita eſt; hæſitationes ſuas ad te referre, & τὸν ἀτρεκέστατον μάντιν, Tripodem tuum conſulere: ſic quoties inter ſtudioſos & humanitate præditos de arduo aliquo in literis incepto exiſtere ſermo cepit: omnes tuam induſtriam reſpiciunt, tuam opem implorant, & omnibus votis te certiſſimum Μουσαγέτην, auxilium poſcunt. neque vlla tam perplexa, tam difficilis, aut intractabilis prouincia Reip. literariæ; quam tibi, δῖε γέρον, vltro communis vox non decernat, & extra ſortem deſpondeat. Nam vt propter ætatem in qua nunc es, ceſſatio & quies a prioribus laboribus tibi concedatur: id vero, ne te quidem poſtulare perſuaſum cuncti habent: qui diuinitus contigiſſe tibi norunt ſenectutem prorſus τῶν προβεβιωμένων ἀξίαν, & ei temperantiæ congruentem, atq. á voluptatibus etiam licitis rigidæ abſtinentiæ, quam tui æquales in te quondam adoleſcente, mox viro, cum immortali tua laude, vno ſemper ore deprædicarunt. qua ex re illud conſecutus es, vt nunc ſenex ſenectutis incommoda, vulgo alijs Ætna grauiora, vix ac ne vix quidem ſentias. Equidem non ſine ſtupore magno nuper narrantem audire memini virum nobiliſſimum & ampliſſimum, Paulum Choartum Buzanualium, Regis Chriſtianiſſimi Legatum, quæ tua eſſet hodieque in ſtudijs contentio; quæ diurni laboris & nocturnarum vigiliarum patientia; quas perferres ærumnas

tot codicibus auctorum nondum editorum Græcis, Hebraicis, Arabicis, maxime autem Syriacis deſcribendis, quibus tuam bibliothecam iam inſtructiſſimam, facis in dies auctiorem. eaſdem enim te, etiam in hac ætate mala, corporis vires retinere, quibus in florentiſſima pollebas. De acerrimi vero ingenij vigore igneo, de ſubtilitate mentis, de memoria pariter nunc atque olim fideli, & ad omnia reſpondente, ne aliorum fide ſtandum nobis eſſet, abunde cauiſti, edito nuper EVSEBIO & EVSEBIANIS tuis: opere, Deum immortalem! quam vario, quantæ, quam profundæ & vni tibi notæ eruditionis pleno, atque vt paucis abſoluam, quam te digno: hoc eſt, eo viro, cui an vllum prius ſeculum parem aliquando viderit, linguarum, antiquitatis & ſcientiarum notitia, haut promptum dicere. Sed de Herculeo hoc labore tuo ita ſapientes iudicant: quum ſint omnia in eo admiratione digniſſima: acumen inuentionum, lectio infinita, tot ſupputationum labor improbus, ſtili ſplendor ac γλαφυρότης incredibilis, & illa naturalis orationis tuæ grauitas: nihil tamen magis eſſe ſtupendum, quam quod ſenex illa ſcripſeris, in quibus præter iudicij maturitatem, nullum prorſus ætatis ſenilis veſtigium queat deprehendi. Mirati eramus paullo ante, & meritiſſime quidem, viri præſtantiſſimi, longeque doctiſſimi Arnaldi Pontaci Epiſcopi Vaſatenſis fidem, induſtriam, & in affecta pariter ætate diligentiam prope ſine exemplo, in tot conferendis antiquis

membranis, ex quibus pulcherrimam illam ſuam eiuſdem Euſebij editionem concinnauit: quæ prius ab ipſo ſuſcepta, quam de tuo conſilio quicquam reſciſſet, (vt ſæpius ipſum mihi literis ſignificaſſe teneo:) eodem fere tempore edi cepta eſt, cum tua. Sed Præſulis ampliſſimi immaturus obitus, & tibi fructum vel iucundiſſimum amicitiæ qua eratis inuicem iuncti; & ipſi gaudium ademit, quo nunc fungeretur inæſtimabili, cum videret opus a ſe feliciter inchoatum, feliciſſime a te eſſe conſummatum. Conſtat mihi, ipſum, ſi iam viueret, qua eruditione fuit, quo erga te affectu, & candore in æſtimandis tuis virtutibus, non minus acrem operis tui aduerſus inuidos & obtrectatores vindicem futurum: quam aſſiduum tuarum laudum apud bonos præconem. Nunc igitur, nobiliſſime Scaliger, poſtquam, Dei virtute, prouincia tam dura & ardua es defunctus: quid iam pares, quid moliaris, quæ te curæ exerceant, non ego cupidius ſcire aueo, quam omnes faciunt viri graues & ſapientes, qui in hac ciuitate, bonarum artium & diſciplinarum matre, iſtius vitæ amara ſtudijs literarum ſolent καταμελιτοῦν, & vt veteris poetæ vocem vſurpem, edulcare. Ac quoniam ſatis oſtendiſti multis indicijs, quam tibi acceptus charuſque ſit cognominis tibi ſcriptor Ioſephus; ne dubitant quidem plerique iam, quin eximij auctoris, quem fœdiſſimis ante mille ducentos annos mendis eſſe deformatum, neque Rufino veteri interpreti, neque vlli recentiorum ſuboluit, tu

ſæpe demonſtraſti; emendationem atque illuſtrationem, & tu debeas ſuſcipere, & nos exigere a te poſſimus. Sunt alij viri optimi, & cognoſcendarum antiquitatum Eccleſiæ veteris, cupiditate accenſi, qui ad Epiphanium te potius vocent: cuius maximi & doctiſſimi Patris ſcripta veriſſimo elogio a te ornata meminerunt; cum πάσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχαιολογίας ταμεῖον illa dixiſti. Porro quam familiarem illum Patrem habeas, quam multa in eo deſperantia vlcera ſanaueris, quam modico labore nitori ſuo priſtino eum queas reſtituere; etiamſi aliunde neſciremus, neque a multis tuorum ſtudiorum conſcijs accepiſſemus, Elenchus & Euſebiana tua argumento eſſe poterant. Animaduerſiones tuas in Septuaginta Interpretes, quarum in Euſebianis facis mentionem, & in alias librorum θεοπνεύστων verſiones, præſertim recentes, incredibilem in modum videre geſtiunt, quicũque illud ſerio imbiberunt; cognitionem linguarum, & reliquas artes vniuerſas ac ſcientias illi Reginæ & Dominæ ancillari, quæ vere eſt apex & θριγκὸς diſciplinarum. Age igitur, vir ſumme, capeſſe hanc prouinciam, vere tuam: cuius enim potius? quum certiſſimum ſit, a magno Hieronymo, incomparabili, vt recte tu quoque iudicas, viro, neminem vnum ad id negotium ſe accinxiſſe, ijs præſidijs, quibus ipſe abundas, æque inſtructum. Noli ergo, obſecro te, venerande ſenex, adeo bonam occaſionem prætermittere, de ſtudioſis literarum ſimul egregie merendi; & æquiſſimis

eorum

eorum poſtulatis ſatisfaciendi, qui inuſitatam hanc eruditionem, non alio fine ab ingeniorum parente in te collatam eſſe contendunt, niſi vt tuæ induſtriæ fructus, velut προσφορὰν & θυσίαν εἰς ὀσμὴν εὐωδίας CHRISTO & S. eius Eccleſiæ, pro ea quæ in te eſt pietate, animo deuoto conferres. Arabicæ vero linguæ Theſaurum, cui ſolus dudum incubas, quamdiu ſtudioſis Arabiſmi inuidebis? Ecquid metuis, ne coitionem aduerſus te faciant eius ſtudij candidati, & in tuas fortunas aliquando irrumpant? Decem anni ſunt, ex quo ſupra XXX. millia dictionum Arabicarum ex Paraphraſibus varijs Fœderis vtriuſque, Alcorano, Aviſena, Geographo, alijs innumeris philoſophiæ, medicinæ, mathematum & hiſtoriarum ſcriptoribus, primus Chriſtianorum congeſſiſti, digeſſiſti, expoſuiſti. *Cur tua tam laxas arca flagellat opes?* aut quo tuus hic labor ὑπερφυὴς, ſi eius fructum τοῖς φιλαδέλφοις eras inuiſurus? Scio quid dicas, & qua exceptione meas aliorumq. preces ſoleas ſummouere: exſpectandum nempe eſſe, donec ex illis locis, vbi cum æterna gloria maximorum Principum literæ Arabicæ excoli ſunt cepta, aliquid prodeat quo vberiora & vnctiora fieri tua queant. bene ſane: ſperandum enim eſt magnam ei ſtudio lucem inde aliquando affulſuram. idque vt quamprimum eueniat, diu eſt cum vehementiſſime exopto. ſed vt ipſe aliorum τελείων ἔργον magni facis: ita μεθοδικὴν ἐμπειρίαν tuam quanti par eſt æſtimant, quicunque aliquam in ea lingua operam poſuerunt.

é

quo in albo principem apud nos locum obtinet Stephanus Hubertus Aurelianenſis, Regis medicus, vir doctiſſimus, & qui tuas hoc genus vigilias iuxta mecum ſitit. quum præſertim Syllogen quandam vocabulorum Arabicorum Latine verſorum, & quorundam libellorum interpretationem ijſdem ex locis allatas eximius mathematicus, & linguarum etiam exoticarum apprime peritus, Dauid Riualtius a Florentia nobiſcum communicauerit; quas experti ſumus eſſe eiuſmodi, vt ſi tua haberemus, facile illis carere poſſemus. Quod ſi de publicatione tui Theſauri ſtat ſententia nolle flecti: dares hoc ſaltem petitionibus noſtris, vt qui Caroli Cluſij V. C L. gratia tam multa e Geographo Arabe Latina feciſti, noſtra quod reliquum eſt abſolueres, & in commune bonum edi patereris totum, qui partem es paſſus. At tui parentis Commentarios in libros Philoſophi *De hiſtoria animalium*, quando luce publica donatos videbimus? aut quamdiu operis diuini deſiderio ſapientiæ ſtudioſis erit languendum? En vnquam ille dies illuceſcet, qui nos voti huius damnabit? ἔξεχε, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. Per ego te paterni nominis reuerentiam conuenio, atque obteſtor, nobiliſſime Scaliger, per amorem tuum in literas, per quicquid denique tibi charum eſt, vt inæſtimabilem theſaurum, non librum herois θεοεικέλου, primo quoque die in vulgus edas; & hoc munere optatiſſimo, quod iam manu Franciſci Douzæ nobiliſſimi adoleſcentis, deſcriptum & editioni paratum, te ha-

bere ſcimus, τοὺς ἁπανταχοῦ τῆς γνησίας παιδείας ἐρα-
στὰς tibi deuincias. Verumenimuero, quum ea hactenus memorauerim, in quibus ferias tuas horas occupari optant, qui de literis optime iudicant: accipe nunc, mi Scaliger, grauem eorundem querimoniam, vt equidem arbitror, iuſtiſſimam. Quum enim animus inquies tuus etiam vbi videtur ceſſare, opere paſcatur, & oblectamenta tua ſint opera: quid cauſſæ eſſe dices, cur παρέργοις tuis quæ plerorumque ἔργοις ſunt potiora, frui nobis per te non liceat? Scimus, Atticas leges in vnum corpus animi cauſſa iam olim eſſe a te digeſtas. De re nummaria veterum, diatribam accuratiſſimam in ſcrinijs tuis exſtare a multis didicimus, qui viderant. Libellum tuum ſuper Plinij loco vbi de papyro tractat, pauci e curioſis heic ſunt, qui non legerint, aut non habeant. Diſſertationem tuam de Iudæorum decimis & tota illa antiquitate, ipſi dudum nacti ſumus, & in cimelijs noſtris, vt & alia non pauca, quæ rogatu amicorum ſcripſiſti, ſeruamus. Prouerbiorum Arabicorum libellum elegantiſſimum poſtquam a me accepiſſes, verſionis tuæ & Notarum ἀντίδωρον tertio vel quarto poſt die remiſiſti. quorum tamen publicandi poteſtatem vt mihi concederes, fruſtra adhuc te rogaui. Carmina vero ſiue Græca ſiue Latina, quis vel ex iſtis μουσοπαταάκτοις, hoc vnum agẽtibus, plura te ſcripſit? aut quis, etiam antiquorum, meliora te vnquam fecit? Sed nullum tam bonum carmen Camenæ & Apollo ſemper tuus tibi dictarunt, quod non ſtatim

vt natum erat, pater ἄστοργος καὶ ἄπυκτος exponeres, pro derelicto habendum, & velut e cenſu rerum tuarum expungendum. Quanta felicitate Græcorum poetarum monumenta in Latinum vertere ſoleas, ſi quando interiungere iuuat; per Aiacem Lorarium tuam e Sophocle expreſſam, & Lycophroneæ Caſſandræ nunquam ſatis laudatam interpretationem, cuius editionem non tibi, ſed Gulielmo Cantero viro eruditiſſimo debemus; ne oſoribus quidem elegantiarum pariter & nominis tui, licet ignorare. Melius tamen hoc ipſum ſciremus, & fructum e tuis vberiorem caperemus, ſi Æſchyli Diras, Orphei Initia, & id genus alia in manus hominum dediſſes: propter quæ iam olim Florens Chriſtianus, vir Græce & Latine ſine controuerſia facundiſſimus, & rectiſſimi iudicij, publice profiteri non dubitauit, in hoc exercitationis genere ita feliciter te verſari, vt tua legentibus illud eſſet vſurpandum, οἶος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. At Romana quam bene Græce exprimas, vix ſciremus, niſi Puteani fratres Claudij τοῦ μακαρείτου filij, morale poema Dionyſij Catonis, & publij Syri aureas ſententias, dudum a te munere acceptas, anno ſuperiore publicaſſent. Qua editione, vt magna acceſſio gloriæ tuæ facta non ſit, quæ grauiorum lucubrationum vario & multiplici genere fulta, inde ſpernit creſcere, vnde plerique hodie caſtellanos neſcio quos triumphos ducunt: ita profecto cumulus quidam prioribus tuis in Remp. literarum meritis eſt adiectus. Sic enim omnes

harum rerum periti æſtimatores ſentiunt: duo ea opella ſimul te præſtitiſſe, ad ſtudiorum profectum longe vtiliſſima. Nam & quam arduum paucorumque hominum eſſet Græce loqui caſtigate, καὶ τὸ γνησίως ἑλληνίζειν, præclare omnes admonuiſti, cum Planudem & Gazam Græcos homines, neotericorum, de quo dubitat nemo, doctiſſimos, tam multa contra Helleniſmi leges peccare oſtendiſti: & rectæ interpretationis abſolutiſſimum exemplar dediſti; futurum poſthac omnibus cordatis, qui hoc pulcherrimo atque vtiliſſimo exercitationis genere vti volent, quod Polycleti Doryphorum ſibi Lyſippus aiebat fuiſſe. Nolo apud te dicere quo fauore, quibus εὐφημίαις tuus ille libellus heic fuerit exceptus, ab ijs maxime qui in orcheſtra ſedent. a cuius lectione vbi me primum vidit Fronto Ducæus theologus, doctrina & candore morum vir inſignis, non abſtinuit, quin eleganter ſimul & vere exclamaret: Οὐκ ἐστὶν ὁ ποιήσας Αἰγιναῖος, ἀλλ' αὐτόχρημα Ἀθηναῖος. Federicus vero Morellus, qui Græcarum literarum profeſſione Regia tot iam annos hanc Academiam ornat; alijque item multi, ſumma & ipſi eruditione viri, Græca tua quantopere admirentur, & verbis ſæpe, & re etiam probarunt: cum Florilegium hoc tuum e Martiali, forte apud me viſum, vt eliminarem, quotidianis prope conuitijs me perpulerunt. Quartus enim iam annus, vt ſcis, agitur, poſtquam munere hoc pulcherrimo, & quo ne Athenæ quidem ipſæ magis Atticæ, a te, Scaliger illuſtriſſi-

me, ſum donatus: cuius publicandi prouinciam, niſi iam tum eruditiſſimus Scriuerius ſuſcepiſſet; non diem, non horam prius quieſſem, quam rem confectam dediſſem. neque vero vt id negotium curarem aliorum hortatu mihi opus fuiſſet. Audiat namque inuidia licet; dicam libere quod iudico, imo quod iudicare omnes bonos doctoſque compertum habeo. Vt grauioribus literis melius conſuli non poteſt, quam ſi earum ſtudioſi omnibus illis fruantur, quæ vel tu, vel tuus parens in eo genere multifariam commentati eſtis: ſic linguarum & politioris literaturæ ſtudia nullum incrementum capere queant maius, quam ſi illis deditos nihil eorum fugerit, quæ vtrique veſtrum, non ſerijs dierum partibus, ſed inter remiſſiones exciderunt. Plane quod de Catone olim dictum, verſatile ingenium ſic illi pariter ad omnia fuiſſe, vt natum ad id vnum diceres, quodcunque ageret: id veriſſimum in te reperiri, non ſeria magis tua quam luſus euincunt Vel hic Martialis tuus, quam admirabilem ingenij tui felicitatem oſtendit? Nam quum difficile ſemper ſit, quæ in aliqua lingua venuſte dicuntur, pari venuſtate in aliam vertere: tum in argutiſſimo hoc poeta longe difficillimum. Tu tamen lectiſſimis verbis, & dictione puriſſima, abſque vllo penitus ſententiæ damno id aſſecutus es, vt ipſum quem ſequeris auctorem erudita quadã elegantia antecedere videaris. nihil in tua verſione coacti, nihil quod ex alio verſum putes. nihil in quo vernaculus ille ſapor Græcæ poe-

ſeos, non ſtatim peritis deprehendatur. adeo emicat vbique incorrupta quædam Græci ſermonis integritas. Quid dicam de perſpicuitate orationis? quæ quidem tanta eſt, vt multis in locis, de quibus inter ſe critici digladiantur, pro commentario tua verſio & mediocriter eruditis ſit futura. Huiuſmodi ſunt tui luſus, præſtantiſſime Scaliger; quos poſtquam aliud agens effudiſti, vt pro tuis agnoſcas, aut velis ipſe publicare, nullis amicorum precibus adduci potes. Sed nihil agis. Vt vinum generoſum etiam nulla appenſa hedera facile emptorem inuenit; & bona forma neque commendatitijs, neq. conciliatore opus habet: ita, quicquid erit ab ingenio tuo profectum, licet a te exponatur, inueniet tamen a quo tollatur. Equidem quoties fere ad Danielem Heynſium, admirandæ doctrinæ & ingenij maximi virum ſcribo, monere, orareq. non prætermitto, vt pro ſumma illa gratia qua apud te valet, omnibus πειθοῦς artibus te aggrediatur: duritiem tuam in proprios fœtus molliat: efficiat demum, ἢ δόλῳ, ἠὲ βίηφι, quo deſcripta ex autographis tuis hoc genus opuſcula, vel vt ipſe mauis, ludicra tua, foras emittantur. Etſi enim non metuo vt tuis deſit vindex, qui liberali cauſſa ea aſſerat: non tamen deeſt, quod illis & ab amicis, & ab inimicis tuis metuam; illis, ne, ſicut toties iam accidit, parum emendate ipſa edant: his, ne ſi quid tuorum ἀνεκδότων nacti fuerint, vel alienas culpas crimina tua faciant: vel turpi plagio pro ſuis tua oſtentent. Viden' quam multi quotidie illibe-

ralis ingenij homines, ſubtiliſſima tua inuenta certatim ſibi vindicant: & ijs quæ non capiunt, tanquam domi natis vtuntur pro ſuis, etiam cum aduerſus te ſcribunt? Scias eandem manere fortunam etiam illa ſcripta quæ ipſe pro nihilo ducis. Illi ipſi Ariſtarchi, qui nuper, vt audio, ſedere iudices de tua Latinitate ſunt auſi, & tanquam emota mente critici, vt quidque exierat exquiſitius, ὀβελίζειν: ſi vel epiſtolam aliquam e tuis, vel elegiam, vel aliud carmen ſublegere potuerint, quod pro ſuo venditent, quam ſuperbe, quam impotenter, vt eſt miſerorum ambitio, ſe iactabunt? Nam quod tibi obtrectant, tibi inclementer dicunt, tibi probra ingerunt, quibus ſunt ipſi digniſſimi: non eſt is contemptus, a quo inſignis virtus ſemper eſt tuta: ſed liuor, & alienorum proceſſuum auerſatio, ex ſuorum deſperatione nata. Vt Sol vi eadem alia indurat, alia liquefacit: & vnde ſalutem boni petunt, mali pernitiem ſibi accerſunt: ſic præſtans virtus, velut ex alto inter mortales refulgens, in aliorum animis admirationem & amorem incredibilem, vt aiebat Plato, ſolet excitare: alios odio honeſti inflammatos, in furorem agit. & quum oculos deflectere a laudatiſſimis quibuſque viris non queant; miſeri pœnæ incubant ſuæ dum tædet ſui pigetque. Veriſſime enim Satiricus philoſophus dicebat, nullum eſſe dirius tormentum, quam ſi qui *Virtutem videant, intabeſcantque relicta*. Vis ſcire, quam te non contemnant, qui maxime videri volunt facere? Poſtquam infra Vatinium te deiecerunt,

iecerunt: e veſtigio id a te exigunt, quod vnius Dei eſt præſtare, vt nihil pecces. & quum maximi quique tuarum lucubrationum admiratores nihil amplius tibi tribuant, quam quod ingenioſiſſimo quidem, ſed tamen homini conueniat; iſti adeo magnifice de te ſentiunt, vt ſicut Alexander Seuerus optimus Imperator gloriabatur imperium ſuum fuiſſe ἀναίμακτον: ita ingenium tuum poſtulent eſſe ἀναμάρτητον. tanta illius admiratio eos inceſſit. Eſt ſuperis gratia, quod non id tibi ingenium dederunt, vt Plinij Secundi vox de quodam ſuo amico, in te locum habeat: *eo peccare ipſum quia nihil peccaret.* communis & pene plebeiæ indolis eſt τὸ ἀδιάπτωτον εἶναι: quod de Apollonio Rhodio critici pronuntiarunt: quum denotare vellent plus ſtudij & curæ in eo fuiſſe quam ingenij. igitur, magis vitijs carere, quam vt aliquam magnam laudem eſſet adeptus. tenue ſane præmium aſſiduarum vigiliarum: ſed quod ſi aſſequantur modici ingenij homines, bene ſecum actum putent. Mentis altæ, & naturæ inuſitatæ, cuiuſmodi naſcuntur pauciſſimæ, alia ratio eſt. Sublimia quippe ingenia dum priorum inuentis multa ſuperſtruunt, multa ſubinde noua, prius inaudita, eaque longe præſtantiſſima in medium proferunt, humanitus interdum & falluntur. quid mirum? aut quis ita væcors, vt ignoret, Dei vnius eſſe in nullo errare? μόνος γὰρ κατὰ Σιμωνίδην, τοῦτό γε ὁ ΘΕΟΣ ἔχοι τὸ γέρας, τὸ τῆς ἀναμαρτησίας. Quis facundior vnquam fuit illo viro diuino, cui aureum eloquentiæ flumen no-

men dedit? quis eo vehementior aut ſublimior & magnificentior fuit orator? Et tamen fuere tam fatui, quibus Chryſoſtomus propter neſcio quæ leuia parum dicendi peritus videretur: & τὸ δωδεκάκρουνον ἐκείνου στόμα, τὸ οὐδέποτε κατὰ σταγόνα ῥέουσαν, homilia integra reprehenſoribus reſpondere fuit coactum. neſciebant enim obtrectatores tanti viri, naturæ legem eſſe, vt maxima quæque ingenia venia interdum opus habeant, propter illa, quæ dubitant ſapientiſſimi criticorum, vtrum ἁμαρτήματα ἑκούσια appellent, an παροράματα δι' ἀμέλειαν, εἰκῆ που καὶ ὡς ἔτυχεν ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρενηνεγμένα. Quid? quod etiam in me ſtomachum erumpunt qui tibi ſunt irati? Nempe inde eſt, quod non temere ex iſtorum officina liber vllus ab aliquot iam annis prodire ſolet, vbi poſtquam aduerſus genus & nomen illuſtre Scaligerorum canina loquentia declamatum eſt, totum quod ſupereſt virus, in me poſtremo non effundatur. Quæreres ab ijs, quid Caſaubonus commeruit, cur eum ne mediocritas quidem ingenij ſui ab inuidia præſtare queat immunem? non aliud reſponderent, ſi modo ſemel in vita verum dicere vellent, præter hoc vnum: quod Scaligeros colo: eorum ſtupendam doctrinam ſuſpicio: veſtigia, longo quidem interuallo & reptabundus, ſed tamen ſequor. Ita, quum ſit crimen tuum ac tui parentis, virtutis poſſeſſio, & literarum ſcientia: meum erit, virtutis veneratio, & literarum amor. Adeo verum eſt, quod nobiliſſimus Analium conditor Polybius præclare diſputat:

ita natura comparatum eſſe, vt non ſolum corpora hominum aliquando efferentur, & omnem humanæ ſpeciei ſimilitudinem amittant: ſed multo magis hoc ipſum animis interdum vſuueniat. ταῖς γὰρ ψυχαῖς, inquit, τοιαῦται πολλάκις ἐπιφύονται μανίαι καὶ σπεδόνες, ὥστε μηδὲν ἀσεβέστερον ἀνθρώπου, μηδὲ ὠμότερον ἀποτελεῖσθαι τῶν ζώων. Omnino θηριωδίας huius & efferati animi certiſſimum argumentum præbent, qui nulla re vnquam laceſſiti, propter animi dotes quas tu obtines, ego in te veneror, aduerſus vtrumque noſtrum in modum arenariarum ferarum ad vltimam rabiem ſæuiunt: qui literas fundamenta virtutum omnium, modeſtiæ, manſuetudinis & comitatis magiſtras, inauditi furoris inſtrumenta faciunt: qui denique ſceleſtiſſimæ immanitati cauſſam religionem prætexunt: & libidinem maledicendi, omnia væſaniæ exempla ſupergreſſam, zelum Chriſtianæ pietatis, proh ſcelus! nominare ſuſtinent. Ego vero perſuaſiſſimum habeo, iſtos, ſi mentis eſſent ſuæ, & niſi pœnas Deo immortali, quæ ſunt grauiſſimæ, furore atque amentia penderent, nunquam profecto talia auſuros. At nos, mi Scaliger, horum ægrorum rabiem humaniter feramus: & phreneticorum inſaniam, quia videntur neſcire quid faciant, veratro curandam, non reſponſo vllo irritandam ſtatuamus. Ego certe maiorem bonorum & totius poſteritatis reuerentiam habere me oſtendam, quam vt infami id genus ſcriptione, nomen meum apud præſens aut futurum ſæculum velim traducere. Et quum indu-

bitata res ſit, publicorum malorum cauſſas in priuatorum delictis eſſe incluſas: non committam, vt perditorum colluuiem imitando, morbum hunc ingeniorum alere exemplo meo videar maluiſſe; quam vere piorum & *εἰρηνοποιῶν* acquieſcere iudicijs, quos talia monſtra cum ſuis latratibus ſcimus abominari. Πρὸς ταῦτα ἐ *παλαμάσθων, καὶ πηκτανέσθων πᾶν ὅπως* iſti Cleones, alieni nominis obtrectatores, ſui decoctores. mentiantur quæ volent: fingant epiſtolas quas pro meis publicent: euomant in me quicquid alicui pannuciæ Baucidi, aut rixanti meretriculæ ira vel capturæ cupiditas poteſt ſuggerere. Ego animo tranquilliſſimo iſtos floccifaciam: & a nebulonum oris impuri contumelijs, non aliter quam generoſo contemptu, atque ea, quam Chriſtus Dominus a ſuis exigit, animi magnitudine me vindicabo. Denique, non ſi omnia fecerint aſſequentur tamen, vt ſceleſtiſſima ſua ſcripta lectione, nedum reſponſione digner. Hoc pietas iubet: hoc ego ſemel *κέκρικα*. idque iam nunc apud te, Scaliger illuſtriſſime, ſubſigno: vt ſi me aliquando parum mihi conſtare contigerit, in ius ad hanc epiſtolam voces, & quieſcere iubeas. Vale. Lutetiæ Pariſiorum, VIII. Kal. Sextilis, CIↃ. IↃC. VII.

IOSEPHVS SCALIGER

Iſ. Caſaubonio ſuo S.

ΜΈΣΦΑ μοι ἐν μελέταις συλώμενον, ἐν διὰ γῆρας
Ἔῤῥει ἀπ' ὀφθαλμῶν κῶμα, Κασαυβόνιε·
Ὧν ἔμαθον νέος ὤν, ἦ μνήμων εἰμὶ Λατίνων,
Ἑλλάδος ἐς χάριτας μέτρα μετεφρασάμην.
Καὶ τὰ μὲν ἀγρυπνῶν ἐπ' διαμπέος, οἷα διάλυχνος,
Νύκτα δι' ὀρφναίην ἐξεπόνησα λέχους·
Τῶν δέ τιν' Ἀρκτῴων γαίης ἄπο τῆλε Βατάβων
Κομψὰ μὲν, οὐκ ἀτέρμω δ' ὄμματι πρὸς σε περῶ.

Φῶς γὰρ ὁρᾶν οὐ τολμᾷ ἀταρβήτοισι
προσωπαῖς,
Ὧν μήτηρ ἡ νὺξ, ὁ σκότος ἐστὶ πατήρ.

DVM mihi vel curis, ſenio vel ſomnus abactus
Feſſa, Caſauboni, lumina nullus habet:
Quæ didici iuuenis, memori quæ mente Latina
Nunc teneo, Graio verſa lepore dedi.
Hæc lecto ſine luce meo, ſine teſte lucerna,
Nocte nigra vigili ſtructa fuere mihi.
Quædam horum Arctois procul ad te miſſa Batauis
Culta quidem veniunt, non tamen orba metu.
Intrepida radios acie nam cernere, quod nox
Se peperit, tenebræ quod genuere, timent.

FLORILEGII CAPITA.

QVæ ad ſpectacula amphitheatri, aut theatri pertinent, CAP. I. *folio* 1

In animalia, CAP. II. *fol.* 16, *b*

In fructus, & edulia, CAP. III. *fol.* 24

In ædificia, & loca, CAP. IV. *fol.* 30

Tumuli, & in mortuos, CAP. V. *fol.* 35, *b*

Ad Imperatores, & de illis, CAP. VI. *fol.* 41

Ad amicos, & familiares, CAP. VII. *fol,* 46

In pueros, CAP. VIII. *fol.* 49

In mulieres, CAP. IX. *fol.* 53

Miſcella Epigrammata, CAP. X. *fol.* 54, *b*

SVMMA PRIVILEGII.

CAVTVM eſt diplomate Regio, ne quis in regno Franciæ hoc *Florilegium Epigrammatum Martialis*, abſque Auctoris permiſſu intra ſexennium excudat, aut alibi excuſum clam, palamve diuendat, publicationis exemplarium, ſi quis ſecus fecerit, multa indicta, prout amplius in ipſo diplomate continetur. Lutetiæ Pariſiorum, XIII. Kal. Febr. A. S. M.DC.VII.

PERROT.

EPI-

EPIGRAMMATVM MARTIALIS ANTHOLOGIA.

Quæ ad ſpectacula amphitheatri, aut theatri pertinent, Cap. I.

Lib. XV. Epig. XV.

SVMMA *tuæ, Meleagre, fuit quæ gloria famæ,*
Quantula Carpophori portio, fuſus aper?
Ille & præcipiti venabula condidit vrſo,
Primus in Arctoi qui fuit arce poli:
Strauit & ignota ſpectandum mole leonem,
Herculeas potuit qui decuiſſe manus:
Et volucrem longo porrexit vulnere pardum.
Præmia cum laudis ferret, adhuc poterat.

Ὅσα θεωρικὰ, ἀμφιθεατρικὰ, καὶ θεατρικὰ, Κεφαλ. α.

Χλοῦνις ὑποδμηθεὶς, σὸν ἀριστεῖον, Μελέαγρε,
Ποσσίχον ἐστὶ μέρος Καρποφόρου καμάτων;
Ἄρκτου μὲν προπετοῦς περιβλῆτα διώσατο χαλκὸν
Πρώτου ἐν Ἀρκτῴοις κλίμασι γινομένου.

Τῷ δαπέδῳ δ' εἰσρήξε πελώριον ἶφι λέοντα,
Ἡρακλέους παλάμαις ἄρθμιον ἀντίπαλον.
Κὰδ δὲ θολῷ στόρεσεν μηκίστῳ πάρδαλιν ἥκει.
Ἤδη ἄεθλα φέρων πρόσφατον ἔσχε μόρος.

Lib. eod. Epig. XXVII.

Sæcula Carpophorum, Cæſar, ſi priſca tuliſſent,
Iam nullum in monſtris orbe fuiſſet opus.
Non Marathon taurum, Nemee frondoſa leonem,
Arcas Mænalium non timuiſſet aprum.
Hæc armata manus Hydræ mors vna fuiſſet;
Huic percuſſa foret tota Chimæra ſemel.
Ignipedes poſſet ſine Colchide vincere tauros;
Soluere & Heſionen ſolus & Andromeden.
Herculeæ laudis numeretur gloria: plus eſt
Bis denas pariter perdomuiſſe feras.

Εἰ τὸν Καρποφόρον γείνησε παλαίφατος αἰὼν,
Καῖσαρ, τῶν τεράτων οὔτις ἂν ἔσκε λόγος.
Τὸν ταῦρον Μαραθὼν, Νεμέη σκιόεσσα λέοντα,
Μαίναλος Ἀρκαδίης οὐκ ἂν ἔτρεσσε κάπρον.
Τούτου δεξιτερὴ μόρος ἂν πέλεν ἀθρόος Ὕδρης·
Καί κε μιῇ πληγῇ πέφνε Χίμαιραν ἅπαξ.
Καὶ μόνος ἂν πυρίπνους δίχα Κολχίδος ἔκτανε ταύρους·
Μοῦνος ἂν Ἡσιόνην λῦσε καὶ Ἀνδρομέδαν.
Ἀλλ' Ἡρακλῆος προφερέσθω δωδεκάεθλον.
Μεῖζον ἔφυ, καθελεῖν δώδεκα θῆρας ἅπαξ.

Lib. eod. Epig. XXIII.

Dorica quam certo venabula dirigat ictu
Fortis adhuc teneri dextera Carpophori!

Ille tulit geminos facili ceruice iuuencos,
Illi ceſſit atrox bubalus, atque biſon.
Hunc leo cum fugeret, præceps in tela cucurrit.
I nunc, & lentas corripe, turba, moras.

Οἵην εὐσκοπίην ἰθύνει Δωρίδος αἰχμῆς
Καίτοι κάρτα νέου Καρποφόρου παλάμη!
Αὐχένι μὲν κούφῃ διασοὺς ὑπεδέξατο ταύρους,
Εἶξε δέ οἱ ἀγριότερος βούβαλος, εἶξε βίσων.
Τοῦδε λέων, ὅτ᾽ ἔφευγεν, ἀπαντῆ ἔμπεσεν ἔγχει.
ἀμβολίας ἴθι δὴ μέμφεο, δῆμε πέπων.

Lib. xv. Epig. xviii.

Lambere ſecuri dextram conſueta magiſtri
Tigris, ab Hyrcano gloria rara iugo,
Sæua ferum rabido lacerauit dente leonem:
Res noua, non vllis cognita temporibus.
Auſa eſt tale nihil ſiluis dum vixit in altis:
Poſtquam inter nos eſt plus feritatis habet.

Ἥτις ἐπισαίνειν λιχμήσατο χεῖρας ἀσινῶς
Τίγρις, ἀφ᾽ Ὑρκανῶν ζακλεὲς εὖχος ὀρῶν,
Δεινὸν δυσμείλικτος ὀδὰξ ἐδάϊξε λέοντα,
Θαῦμα νέον, πολιῇ νώνυμον ἱστορίῃ.
Τοιοῦτ᾽ οὐ τόλμησ᾽ ὅτε δρυμοῖς ἐνδιάασκεν·
Οὖσα δ᾽ ἐν ἀνθρώποις ἔστ᾽ ἀτιθασσοτέρα.

Lib. viii. Epig. xxvi.

Non tot in Eois timuit Gangeticus aruis
Raptor, ab Hyrcano qui fugit albus equo:
Quot tua Roma nouas vidit, Germanice, tigres;
Delicias potuit nec numerare ſuas.

Vincit Erythræos tua, Cæſar, arena triumphos,
Et victoris opes, deliciaſque Dei.
Nam cum captiuos ageret ſub curribus Indos,
Contentus gemina tigride Bacchus erat.

Οὐ τόσας ἔτρεσε πάρος γαγγιτικὸς ἀγρεὺς
Ὑρκανικῷ φεύγων ἵππῳ ἐφεζόμενος,
Ὅσας, Καῖσαρ, ἴδε Ῥώμη, τεὸν ἄστυ, νεοχμούς,
Οὐδὲ χλιδῆς ἀριθμεῖν ἴσχυσε πλῆθος ἑῆς.
Τὴν Ἰνδῶν νίκησε κυνηγέσιον σέο πομπήν,
Τόν τε τροπαιούχου πλοῦτον ἅπαντα Θεοῦ·
Ἰνδοὺς γὰρ ὑπ᾽ ὄχεσφι θριαμβεύοντι Λυαίῳ
Ἄρκιος ἦν διδύμη τίγρις ὑποζυγίη.

Lib. II. Epig. LXXV.

Verbera ſecuri ſolitus leo ferre magiſtri,
Inſertamque pati blandus in ora manum,
Dedidicit pacem, ſubito feritate reuerſa,
Quanta nec in Libycis debuit eſſe iugis.
Nam duo de tenera puerilia corpora turba,
Sanguineam raſtris quæ renouabat humum,
Sæuus, & infelix furiali dente peremit:
Martia non vidit maius arena nefas.
Exclamare libet, crudelis, perfide, prædo,
A noſtra, pueris parcere, diſce lupa.

Κηδεμόνος μὲν πρόσθε λέων μάστιγας ὑποτλάς,
Καὶ χεῖρ᾽ ἀβλαβέος εἰς στόμα δεξάμενος,
Εἰρήνην ἀπόειπε, πάλιν δ᾽ ἔδραμ᾽ ἄγριον ἦθος,
Οἷον ἂν οὐ Λιβυκοῖς ἔπρεπεν ἐν ξυλόχοις.
Ὄχλου γὰρ δύο παῖδε νεηγενέος, ὃς τὸ θεάτρου
Αἱματόεν λίστροις ἐξομάλιζε πέδον,

Σχέτλιος, ἀγνώμων λυγρῷ κυνόδοντι δαΐξεν·
Οὐκ ἴδε μεῖζον ἄγος τοῦδε κυνηγέσιον.
Ἄγριε, φωνήσω μὲν, ἀνηλεὲς, ὠμὲ, λυκάγνης,
Φείσασθαι παίδων, μανθάν' ἀφ' ἡμετέρης.

Lib. xv. Epig x.

Læſerat ingrato leo perfidus ore magiſtrum,
Auſus tam notas contemerare manus.
Sed dignas tanto perſoluit crimine pœnas:
Et, qui non tulerat verbera, tela tulit.
Quos decet eſſe hominum tali ſub principe mores:
Qui iubet ingenium mitius eſſe feris?

Ἁρμοστὴν μὲν ὁ δαὺξ δηλήσατο λῖς ἀχάριστος,
Οὐδ' οὔπω γνωστῆς φείσατο δεξιτερῆς.
Ὤνατο δ' οὐ δηρὸν τολμήματος, ἄξια τίσας.
Χ' ὥστις τὰς πληγὰς οὐ φέρε, τλῆσε βέλη.
Ποίους εἶναι ἔοικ' ἐπὶ τοῦδ' ἄνδρας ἄνακτος
Τοῦδ' ἐπιτάσσοντος θηρσὶν ἀθωυσσώλω;

Lib. viii. Epig. lv.

Auditur quantum Maſſyla per auia murmur,
Innumero quoties ſilua leone furit:
Pallidus attonitos ad plena mapalia paſtor
Cum reuocat tauros, & ſine mente pecus:
Tantus in Auſonia fremuit modo terror arena;
Quis non eſſe gregem crederet? vnus erat:
Sed cuius tremerent ipſi quoque iura leones,
Cui diadema daret marmore picta Nomas.
O quantum per colla decus, quem ſpargit honorem,
Aurea lunatæ cum ſtetit vnda iubæ!

Grandia quam decuit latum venabula pectus!
Quantaque de magna gaudia morte tulit!
Vnde tuis, Libye, tam felix gloria ſiluis?
A Cybeles nunquid venerat ille iugis?
An magis Herculeo, Germanice, miſit ab aſtro
Hanc tibi vel frater, vel pater ipſe feram?

Μασσυλῶν ἐν ὄρεσσιν ὅσον βρύχημα γεγωνεῖ
Δρυμὸς ὑηείθμοις εὖτε λέουσι βρέμει,
Ὠχριόων ποιμὴν ὅταν ἐς καλύβας συνέργῃ
Πτυρομένοις ταύροις, καὶ βοτὰ δειμαλέα·
Τόσσον ἐν Αὐσονίῳ μύκημα φρύαξε θεάτρῳ
Ἄρτι· Τίς οὐκ ἀγέλην ᾤετ' ἄν; εἷς μόνος ἦν·
Οὗ κεν ἀνακτορίην αὐτοὶ φοβέοιντο λέοντες,
Ὧι κεν ἔδωκε κράτος μαρμαρόεσσα Νομάς.
Οἵη ἐπαυχενίης τριχὸς ἦν χάρις! οἷον ἔχευσε
Τῆς χαίτης, ὅτ' ἔμιμν' ἀτρεμέουσα, σέβας!
Οἷον ἐνὶ πλατέϊ στέρνῳ χαλκόστομος αἰχμὴ
Ἔπρεπεν! οἷα θανὼν οἷον ἔγειρε κρότον!
Καὶ πόθεν οὐδὶ τεοῖς, Λιβύη, τόσον ἄλσεσι κῦδος;
Μῶν λασίων Κυβέλης ἦλθεν ἀπὸ σκοπέλων;
Ἤ ἕ σοι Ἡρακλῆος ἀπ' ἄστρου, Καῖσαρ, ἔπεμψαν
Τοῖον θῆρα πατήρ, ἢ κάσις οὐρανόθεν;

Lib. I. Epig. XLIX.

Rictibus his tauros non eripuere magiſtri,
Per quos, præda fugax, itque reditque lepus.
Quodque magis mirum, velocius exit ab hoſte,
Cum nil a tanta mobilitate refert.
Tutior in ſola non eſt cum currit arena,
Nec caueæ tanta conditur ille fide.

Si vitare canum morſus, lepus improbe, quæris,
Ad quæ confugias, ora leonis habes.

Θηροκόμοι τούτου στόματος ταύροις ἐριμύκοις
Οὐ ῥύσαντο, δι' οὗ ῥέμβος ἴησι λαγώς.
Ὅς γὰρ ἀεὶ, μέγα θαῦμα, θοώτερος ἔσσυτ' ἀπ' ἐχθροῦ,
Οὐδὲν ἐπαυρίσκων ἤθεος εὐγενέος.
Οὐ τροχόων σταδίοισι ταχώτερός ἐστ' ἐν δήμοις,
Οὔ μιν ἑὴ πιστῶς ὧδε κέκευθεν ὀπή.
Εἰ τὸ κυνῶν, λαγὲ, δῆγμα διωκόντων ἀλέασθαι
Αἴζῃ, προσφυγῇ χάσμα λέοντος ἔχεις.

Lib. II. Epig. XV.

Delicias, Cæſar, luſuſque, iocoſque leonum
Vidimus; hoc etiam præſtat arena tibi.
Cum prenſus blando toties a dente rediret,
Et per aperta vagus curreret ora lepus.
Vnde poteſt auidus captæ leo parcere prædæ?
Sed tamen eſſe tuus dicitur; ergo poteſt.

Τερπωλὴν ἴδομεν, Καῖσαρ, καὶ παῖγμα λεόντων·
Ἔμπα σοὶ παρέχει τοῖα κυνηγέσιον.
Εὖτ' ἀπὸ μειλιχίοιο λαγὼς πάλιν ἔσσυτ' ὀδόντος,
Καὶ τρέχειν οἰγομένων αὖθι διὰ στομάτων.
Καὶ πόθεν αἱμοχαρὴς ἄγρης φείδεσθαι ἑτοίμης
Θὴρ δύναται; ναὶ, ἄναξ (σὸς γὰρ ἔφυ) δύναται.

Lib. I. Epig. XXIII.

Quid nunc ſæua fugis placidi lepus ora leonis?
Frangere tam paruas non didicere feras.
Seruantur magnis iſti ceruicibus vngues:
Nec gaudet tenui ſanguine tanta ſitis.

Præda canum lepus eſt, vaſtos non implet hiatus.
Non timeat Dacus Cæſaris arma puer.

Τίπτε, σκαιὲ λαγώς, φεύγεις στόμα τρηχὺ λέοντος;
Θῆρα κατακλᾶσαι τοσσίχον οὐκ ἐδάη.
Τοιαῦται μεγάλοις ἀνακείαται αὐχέσ᾽ ἀγοκαί.
Αἵματος οὐ λιτοῦ γλίχεται ἥδε γένυς.
Κύρμα κυνῶν πτὼξ ἐς, οὐδ᾽ ἀρκεῖ χάσματι λάβρῳ.
Οὐκ ἂν παῖς Δᾶος Καίσαρος ὅπλα τρέσαι.

Lib. eod. Epig. LII.

Non facit ad ſæuos ceruix, niſi prima, leones:
Quid fugis hos dentes, ambitioſe lepus?
Scilicet a magnis ad te deſcendere tauris,
Et, quæ non cernunt, frangere colla velint.
Deſperanda tibi eſt ingentis gloria fati:
Non potes hoc tenuis præda ſub hoſte mori.

Ὠμοβόροισι λέουσ᾽ οὐχ ἥρμοσε πλὴν μέγας αὐχήν·
Τίπτε καταπτώσσεις ταῦτα, λαγωέ, δάκη;
Ἦ ῥ᾽ ἀπὸ τῶν ταύρων ἐπὶ σοῦ ὑποβάντες ἔλοιεν
Κλάσαι, τὴν ὅσοις οὐχ ὁρόωσι, δέρην;
Γενναίου ἀπόελπε μόρου κλέος· οὐ δυνάσαι γὰρ
Τύτθου ὑπ᾽ ἀντιπάλου λιτὸν ἕλωρ θανέειν.

Lib. eod. Epig. LXI.

Intres ampla licet torui lepus ora leonis,
Eſſe tamen vacuo ſe leo dente putat:
Quod ruet in tergum, vel quos procumbet in armos?
Alta iuuencorum vulnera figet vbi?
Quid fruſtra nemorum dominum, regemque fatigas?
Non niſi delecta paſcitur ille fera.

Εἰ καὶ χάσμα, λαγωὸς, εἰσδυώεις εὐρὺ λέοντος,
Ἤδη ὁ θὴρ δοκέει τὸ στόμ' ἔρημον ἔχειν·
Εἰς τίν' ὀρούσει νῶτα, τίνων ἐπιδράξεται ὤμων;
Ποῦ βάθος ἐς ταύρων βάψει ὀδόντας ὅλους;
Τίπτε μάτην σκύλλεις δρυμῶν πρύτανιν καὶ ἄνακτα;
Θῆρα γὰρ οὐκ ἄλλον βόσκεται, ἢ λογάδα.

Lib. eod. Epig. CV.

Picto quod iuga delicata collo
Pardus ſuſtinet, improbæq. tigres
Indulgent patientiam flagello:
Mordent aurea quod lupata cerui,
Quod frenis Libyci domantur vrſi;
Et, quantum Calydon tuliſſe fertur,
Paret purpureis aper capiſtris;
Turpes eſſeda quod trahunt biſontes:
Et molles dare iuſſa quod choreas,
Nigro bellua nil negat magiſtro:
Quis ſpectacula non putet Deorum?
Hæc tranſit tamen, vt minora, quiſquis
Venatus humiles videt leonum,
Quos velox leporum timor fatigat.
Dimittunt, repetunt, amantq. captos,
Et ſecurior eſt in ore præda,
Laxos cui dare, peruioſque rictus
Gaudent, & timidos tenere dentes.
Mollem frangere dum pudet rapinam,
Stratis cum modo venerint iuuencis.
Hæc clementia non paratur arte,
Sed norunt cui ſeruiant leones.

Τὴν ζεύγλην ὅτι δὴ φέρει τραχήλῳ
Στικτῷ πάρδαλις, ἀγρότις τε τίγρεις
Θυμῷ τλήμονι μαστίγων ἀκούει,
Τὰ χρυσᾶ ἔλαφος χαλινὰ δάκνει,
Φιμὸς τὸν Λίβυν ἄρκτον οἰακίζει,
Οἷον τὴν Καλυδῶνά φασ' ἐνεγκεῖν,
Κάπρος πείθεται δυστρόφοις λεπάδνοις,
Εἰδεχθής τε βίσων ὄχοις ἀγινεῖ,
Εὐπειθής τ' ἐλέφας ὑγρὰς χορείας
Κινεῖται κατὰ τὴν κέλευσιν Ἰνδοῦ·
Τίς τοῦτ' οὐ δοκέοι θέαμα θεῖον;
Τῶν δ' ὡς οὐτιδανῶν καταφρόνησε
Τιθὰς ὅστις ἴδεν λέοντος ἄγρας,
Οὓς πτώσσουσα φυγὴ λαγῶν ἐγείρει,
Ὧν θὴρ δράττετ' ἀφεὶς, φιλεῖ θ' ἁλόντας.
Τοῖς δ' ἐστὶ σκέπας ἀσφαλὲς τὸ χάσμα,
Οἷς λαβρὸν γένυος κύτος διοίγων
Χαίρει φειδομένοις χαλῶν ὀδόντας.
Θήρην αἰδόμενος μικρὴν ἀπαράττειν
Τῶν ταύρων στορέσας τὰ σώματ' ἄρτι·
Τέχνη μὲν τόδε τέρας οὐ πορίζει·
Ἀλλ' οὐ δοῦλος ἔφυ, λέων συνῆκε.

Lib. eod. Epig. VII.

Æthereas aquila puerum portante per auras,
Illæſum timidis vnguibus hæſit onus.
Nunc ſua Cæſareos exorat præda leones:
Tutus & ingenti ludit in ore lepus.
Quæ maiora putas miracula? ſummus vtrique
Auctor adeſt: hæc ſunt Cæſaris, illa Iouis.

Παῖδα διηξίον πῆνυ̃ φορέοντος ἀβλαπῆον·
 Φειδομένοις ἀνέφυ τοῖς ὀνύχεσσι βάρος.
Κοιρανέως δ' ὑπόγγυος ἄγχι πρηΰνε λέοντας,
 Γτώξ τ' ἀδεῶς παίζων εἰσι διὰ σομάτων.
Ὁππότερη ᾗ θέα μείζων; μέγας ἐγγυός ἐστιν
 Ἀμφοτέραις· ἡ μὲν Καίσαρος, ἡ δὲ Διός.

Lib. IX. Epig. LXXIII.

Maſſyli leo fama iugi, pecoriſque maritus
 Lanigeri, mirum, qua poſuere fide.
Ipſe licet videas, cauea ſtabulantur in vna,
 Et pariter ſocias carpit vterque dapes.
Nec fœtu nemorum gaudent, nec mitibus herbis,
 Concordem ſatiat ſed rudis agna feram.
Quid meruit terror Nemees, quid portitor Helles,
 Vt niteant celſi lucida ſigna poli?
Sidera ſi poſſent, pecudeſque, feræque mereri,
 Hic aries aſtris, hic leo dignus erat.

Μασσύλε λῖς εὔχος ὄρους, πόσις εἰροπόκου τε
 Ποίμνης ἀλλήλοις ὅρκια πίς' ἔταμον.
Τὴν αὐτὴν (ὁρᾶας γὰρ) ὁμέστιοι αὖλιν ἔχουσι.
 Κοινὴν φέρβονται δαῖτα συναμφότεροι.
Κ' οὐ θαλλοῖς χαίρουσι, καὶ οὔτι ποηφαγέουσι.
 Σύμφρονα χορτάζει θῆρα τέρεν πρόβατον.
Καὶ τί μέγ' ἔρρεξαν Νεμέης τόμος, ἢ κριὸς Ἕλλης,
 Ὥς' ἐσηρεῖχθαι τείρε' ἐπουράνια;
Εἴγε βοτοῖς πόπος ἦν καὶ θηρσὶν ἐν ἀστράσ', ὅδ' ἄστρων
 Ἄξιος ὁ κριὸς ἦν, ἄξιος ἦν ὁ λέων.

Lib. IV. Epig. LXXIV.

Adſpicis, imbelles tentent quam fortia damæ
 Prælia? tam timidis quanta ſit ira feris?

In mortem paruis concurrere frontibus audent.
Vis, Cæſar, damis parcere? mitte canes.

Οὐχ ὁρέας, πρόκες ὡς ἄμαχοι μίσγουσιν ἄρηα
Φρικτὸν; ὅσον δειλοῖς θηρσὶν ἔνεστι μένος;
Μάρνανται θανατῶσαι ἀνωφελέεσσι μετώποις.
Δῇς σφέων φείσασθαι, Καῖσαρ; ἔφες σφι κύνας.

Lib. eod. Epig. xxxv.

Frontibus aduerſis molles concurrere damas
Vidimus, & fati ſorte iacere pari.
Spectauere canes prædam; ſtupuitque ſuperbus
Venator, cultro nil ſupereſſe ſuo.
Vnde leues animi tanto caluere furore?
Sic pugnant tauri, ſic cecidere viri.

Μαρναμένας ἀμάχοις πρόκας εἴδομεν ἀντιμετώποις,
Κεῖσθαί τ' ἰσόπαλον πότμον ἐπισπομένας.
Τὴν ἄγρην μὲν ἤϋσαν ἀκὴν κύνες· οἱ δ' ἀβάκησαν
Ἀγρέες, οὐδὲν ὅπλοις λοιπὸν ὁρῶντες ἑοῖς.
Καὶ πόθεν ἀβληχροῖσι τόσον μένος ἔζεσε; τοίη
Ἐστὶ μάχη ταύρων, καὶ μόρος ἠνόρεος.

Lib. v. Epig. xxxii.

Adſpice quam placidis inſultet turba iuuencis,
Et ſua quam facilis pondera taurus amet.
Cornibus hic pendet ſummis: vagus ille per armos
Currit, & in toto ventilat arma boue.
At feritas immota riget. non eſſet arena
Tutior, & poterant fallere plana magis.
Nec trepidant geſtus; ſed de diſcrimine palmæ
Securus puer eſt, ſollicitumque pecus.

Λεῦσσ' ὡς ἀσπασίων ἐπὶ ταύρων παῖδες ἀθύρειν
  Τολμῶσιν, χ' ὡς βοῦς ἄσθμα νωτοφορεῖ;
Τῶν κεράτων ὁ μὲν ἤρτηται ἀπήορος, ὃς δ' ἐπαληθεὶς
  Τῶν νώτων, δι' ὅλου θηεῖν ὁπλομαχεῖ.
Ἀγριότης ἄταρ ἠρέμ' ἔχει, κ' οὐ γήπεδον οὕτω
  Πιστὸν αὖ τῷ, ἔδαφος δὲ τῷ δ' αὖ ἀπιστότερον.
Ἴχνια δ' οὐ σφάλλοντ'· ἀμύελμνοί γ' εἰσὶ βεβαίου
  Οἱ παῖδες. τοῦ δ' αὖ θηρσὶ μέμηλε πέρι.

Lib. xv. Epig. xvii.

Quod pius, & ſupplex elephas te, Cæſar, adorat,
  Hic modo, qui tauro tam metuendus erat;
Non facit hoc iuſſus, nulloque docente magiſtro:
  Crede mihi, numen ſentit & ille tuum.

Γουνοπετὴς ἐλέφας ὅτε σοι, Καῖσαρ, προσκυνέει
  Ὁ πρόσθεν ταύρου δεῖμα καὶ ἄρτι φόβος·
Αὐτοκέλευστος τοῦτο καὶ αὐτοδίδακτος ἐποίει.
  Ἴσθι σάφ' ὡς σέβαος σοῦ μιν ἐπῆλθε δέος.

Lib. eod. Epig. xxx.

Concita veloces fugeret cum dama moloſſos,
  Et varia lyncas necteret arte mora,
Cæſaris ante pedes ſupplex, ſimiliſque roganti
  Conſtitit, & prædam non tetigere canes.

. . . .

  Hæc intellecto principe, dona tulit:
Numen habet Cæſar, ſacra eſt vis, ſacra poteſtas:
  Credite: mentiri non didicere feræ.

Πρὸξ κερόεσσα, κύνες πόδας ὠκέες ὥς μιν ἵκανον,
  Ἠδ' αὐτοὺς σκολιαῖς δὴν ἐλέφαιρε τεχναῖς,

Ἡγεμόνος περὶ ποδοῖν γεγνυμένη, οἷα περὶ στήλας,
Ἔστη. τῆς δ' ἄγρης οἱ κυνές οὐκ ἔθιγον.

. . . .

Τὴν δ' ἦσκε χάριν, Καίσαρος αἰσθομένη.
Καῖσαρ ἔχει τι σέβασμα, σφ' ἴσατε. τὸ κράτος αὐτοῦ
Ἱερόν· οἱ θῆρες ψεύδεος εἶσ' ἀδαεῖς.

Lib. eod. Epig. IX.

Præſtitit exhibitus tota tibi, Cæſar, arena,
Quæ non promiſit prælia rhinoceros.
O quam terribiles exarſit pronus in iras!
Quantus erat cornu, cui pila taurus erat!

Ἦ ῥ' ἀνεπαγγέλτοις ἄθλοις σοι, Καῖσαρ, ἀγώνων
Ῥινοκέρως δι' ὅλου δεῖξε κυνηγεσίου.
Ὡς φρικτὸν θύμαινε πυρούμενος! οἵη ἔην ῥίς,
Ἧι καὶ ταῦρος ἔλωρ ἔπλετο χορτοπαγές!

Lib. eod. Epig. XIX.

Qui modo per totam, flammis ſtimulatus, arenam
Suſtulerat raptas taurus in aſtra pilas,
Occubuit tandem, cornuto ardore petitus,
Dum facilem tolli ſic elephanta putat.

Ὃς πρὶν ἐπειγόμενος ταῖς λαμπάσι δείκελα ταῦρος
Χορτοπαγῆ δι' ὅλου ῥίψε κυνηγεσίου,
Ὕπλιος ἐκπέταται κεραῇ γλωχῖνι δαϊχθείς,
Εὐμαρέως αἴρειν ᾧ δ' ἐλέφαντα δοκῶν.

Lib. eod. Epig. XXII.

Sollicitant pauidi dum rhinocerota magiſtri,
Seque diu magnæ colligit ira feræ,

Deſperabantur promiſſi prælia Martis:
Sed tamen is rediјt cognitus ante furor.
Namque grauem gemino cornu ſic extulit vrſum,
Iactat vt impoſitas taurus in aſtra pilas.

Ὡς τὸν ῥινοκέρωθ' ἀχανεῖς ἐρέθιζον ἀμόρβοι,
Νωθρῶς εἰς ὀργὴν θηρὸς ὀρινομένου,
Πᾶσ' ἦν προσδοκίμων ἀνεμώλιος ἐλπὶς ἀγώνων·
Ἀλλὰ τὸ πρόσθ' οἴστρημ' ἦλθε παλινδρομίη.
Οὕτω γὰρ διπλόη βοῶν ἄχθειον ἆρε κεραίη,
Ὡς ταῦρος λικμᾷ δείκελα χορτοπαγῆ.

Lib. eod. Epig. XI.

Præceps ſanguinea dum ſe rotat vrſus arena,
Implicitam viſco perdidit ille fugam.
Splendida iam tecto ceſſent venabula ferro,
Nec volet excuſſa lancea torta manu.
Deprendat vacuo venator in aere prædam:
Si captare feras aucupis arte placet.

Μέσφα κυλινδεῖται τρόχις ἄρκτος ἐνὶ σταδίοισι,
Ῥεμβόμενον ταχινῆς ἰξὸς ἐπέσχε φυγῆς.
Κείσθω ἀργηλὴ νῦν αἰχμήεσσα σιγύνη,
Μηδ' ἐλαφρῆς κραδάοιτ' ἐκ χερὸς αἰγανέη.
Ἀγρευὺς θηρεύσειε δι' ἠέρος εὔπορον ἄγρην·
Εἰ δόλῳ ἰξευτῶν θῆρας ἔδοξεν ἑλεῖν.

Lib. eod. Epig. XII.

Inter Cæſareæ diſcrimina ſæua Dianæ
Fixiſſet grauidam cum leuis haſta ſuem,
Exſilijt partus miſeræ de vulnere matris.
O Lucina ferox, hoc peperiſſe fuit?

Pluribus illa mori voluiſſet ſaucia telis,
Omnibus vt natis triſte pateret iter.
Quis negat eſſe ſatum materno funere Bacchum?
Sic genitum numen credite; nata fera eſt.

Ἄθλου κοιρανέοιο κυνηγετικοῖς ἐν ἀγῶσι
Πληγείσης πληγῇ τῆς συὸς αἰγανέῃ,
Ὀβείκαλον λαγόνων βρέφος ἔκθορε μητέρος αἰνῆς.
Δυστράπελ' Εἰλείθυ', ἆρα τόδ' ἦν τικέειν;
Πλείοσιν ἀσπασίως καὶ αὐτὴ βελέεσσιν ὄλοιτο,
Ὥστ' εἴη λοιποῖς τοῖς τικέεσσιν ὁδόν.
Τίπτ' ἂρ ἀπιστηθῇ Βάκχου μητροκτόνος ὠδίς;
Τὸν θεὸν οὕτω φυῶτ' ἴσασθ'· ὁ θὴρ γὰρ ἔφυ.

Lib. eod. Epig. XIII.

Icta graui telo, confoſſaque vulnere, mater
Sus pariter vitam perdidit, atque dedit.
O quam certa fuit librato dextera ferro!
Hanc ego Lucinæ credo fuiſſe manum.
Experta eſt numen moriens vtriuſque Dianæ,
Quaque ſoluta parens, quaque perempta fera eſt.

Αἰνόμορος προέντι τοκὰς βληθεῖσα σιδήρῳ
Ὤλεσε σῦς ζωὴν, ἀντιδέδωκέ τε ἅμα.
Φεῦ, ὡς χειρὸς ἔην ἰθυσκόπου εὔστοχον ἔγχος!
Ἦ ῥ' Εἰλειθυίης χεὶρ πέλεν ἠδὲ θεᾶς.
Διοσσῆς Ἀρτέμιδος διοσσὴν θνήσκουσ' ὑπένεγκε,
Πῇ μὲν ἀποκταμένη, πῇ δὲ τεκοῦσα, βίην.

IDEM.

Σῦς πληγεῖσα θοῇ τοκὰς σιγύνῃ
Ζωὴν ὤλεσ' ὁμοῦ τε, καὶ δέδωκε.

Φεῦ, ὡς

Φεῦ, ὡς εὔστοχος ἦν βαλόντος αἰχμή!
Εἰλείθυια, τεὸν τόδ' ἦν βέλεμνον.
Διοσσῆς Ἀρτέμιδος βίην ὑπέστη,
Θνήσκουσ' ἀγρέτιδος, τεκοῦσα μαίης.

Sus percuſſa leui, propinqua partu,
Vitam perdidit, & dedit, ſibyna.
O quam certa fuit vibrantis haſta!
Hoc, Lucina, tuum fuit verutum.
Vim duplam a duplici tulit Diana,
Venatrice necem, obſtetrice partum.

Lib. xv. Epig. xiv.

Sus fera iam grauior, maturi pignora ventris
Emiſit fetum, vulnere facta parens.
Nec iacuit partus, ſed matre cadente cucurrit.
O quantum eſt ſubitis caſibus ingenium!

Βεβλομένη τοκετῷ σῦς ἀγρείη ὄβριμον ἄχθος
Ἐξέβαλ' ἐκ λυγρῆς ἄρτι τεκοῦσα βολῆς.
Οὐδ' ὃς ἔκειτο χαμαί, μητρὸς δ' ἄρα εἶρπε τεκούσης.
Φεῦ, πόσον αἰφνιδίαις μῆχος ἔνεστι τύχαις!

Lib. viii. Epig. xxx.

Qui nunc Cæſareæ luſus ſpectantur arenæ,
Temporibus Bruti gloria ſumma fuit.
Adſpicis, vt teneat flammas, pœnaq; fruatur
Fortis, & attonito regnet in igne manus.
Ipſe ſui ſpectator adeſt, & nobile dextræ
Funus amat; totis paſcitur illa ſacris.
Quod niſi rapta foret nolenti pœna, parabat
Sæuior in laſſos ire ſiniſtra focos.

Scire piget poſt tale decus quid fecerit ante:
Quam vidi, ſatis eſt hanc mihi noſſe manum.

Ὅσσα θεωρεῖται ἐπ' ἀνακτρέοιο θεάτρου
Παίγνι', ἐπὶ Βρούτου ταῦτα μέγα κλέος ἦν.
Λεῦσσε, φλογῶν ὡς χεὶρ ἐπιδράττεται, ὡς ἀπολαύει
Ποινῆς, θαμβαλέῳ τ' ἐν πυρὶ κοιρανέει.
Ἔστι δ' ὃς αὐτόπτης αὐτοῦ, καὶ χειρὶ θανούσῃ
Χαίρει, ὅλων δ' αὐτὴν φλὸξ θυέων νέμεται.
Εἰ δέ μιν οὐ ποινῆς ἀέκουσαν ἀνεῖρξαν, ἔην ἂν
Τῆς λαιῆς ἐς πῦρ ὁρμὴ ἑτοιμοτέρη.
Οὐ πολυπραγμονέω, τόδε ῥέξας τί πρὶν ἔρεξεν·
Ἀρκοῦμαι γνοὺς τὴν δ', ἣν περ ὄπωπα, χέρα.

Lib. I. Epig. XXI.

Cum peteret regem decepta ſatellite dextra,
Ingeſsit ſacris ſe peritura focis.
Sed tam ſæua pius miracula non tulit hoſtis,
Et raptum flammis iuſsit abire virum.
Vrere quam potuit contemto Mutius igne,
Hanc ſpectare manum Porſena non potuit.
Maior deceptæ fama eſt, & gloria dextræ:
Si non erraſſet, fecerat illa minus.

Ὡς διὰ λάτριν ἅμαρτεν ὀρεξαμένη βασιλῆος
Χεὶρ, αὐτὴν εἰς πῦρ ῥῖψε κατεσβεμένη.
Ἀντίπαλος δ' οὐ τλῆσ' οἰκτίρμων νηλεὲς οὕτω
Θαῦμα, τὸν ἁρπάσας ἔξαγεν ἄνδρα πυρός.
Μούκιος ἣν ἔτλη καίειν χέρα, πῦρ ἀθερίζων,
Ταύτην Πορσίννας οὐχ ὑπέμεινεν ὁρᾶν.
Σφαλλομένης παλάμης μεῖζον κλέος ἐστὶ καὶ εὖχος·
Εἰ δὲ κατωρθώκει, ῥέξ' ἂν ἐλαττότερον.

Lib. x. Epig. xxv.

In matutina nuper ſpectatus arena
Mutius, impoſuit qui ſua membra focis,
Si patiens, fortiſque tibi, duruſque videtur,
Abderitanæ pectora plebis habes.
Nam cum dicatur tunica præſente moleſta,
Vre manum; plus eſt dicere, non facio.

Μύτιος, ὃν περ ἴδες παρὰ πρωϊνὸν ἄρτι θέημα,
Ὅστις τὴν ἰδίην ἔμβαλε χεῖρα πυρὶ,
Εἴ σοι καρτερόφρων δοκεῖ ἔμμεναι, ἢ μεγάθυμος,
Τῶν Ἀβδηριτῶν ταῖς φρεσὶν ἶσα φρονεῖς.
Εἰ γάρ τις, βασάνοιο παρόντος, τὴν χέρα φαίη
Καῖε· τὸ μὴ ποιεῖν ἐστὶ περισσότερον.

Lib. xv. Epig. vii.

Qualiter in Scythica religatus rupe Prometheus
Aſſiduam nimio pectore pauit auem:
Nuda Caledonio ſic viſcera præbuit vrſo,
Non falſa pendens in cruce Laureolus.
Viuebant laceri membris ſtillantibus artus,
Inq; omni nuſquam corpore corpus erat.
Denique ſupplicium dederat necis ille paternæ,
Vel domini iugulum foderat enſe nocens:
Templa vel arcano demens ſpoliauerat auro;
Subdiderat ſæuas vel tibi, Roma, faces.
Vicerat antiquæ ſceleratus crimina famæ,
In quo, quæ fuerat fabula, pœna fuit.

Οἷος ἐνὶ Σκυθικοῖσι δεθεὶς ὄχθοισι Προμηθεὺς
Πτηνὸν ἀεὶ σπλάγχνοις ἔτρεφεν αὐξομένοις,

Τοῖος ἰδεῖν ἄρκτῳ τὰ στήθεα γυμνὰ παρέσχε
  Προσθετὸς οὐ πλαστῷ Λαυρέολος σκόλοπι.
Ἔσφυζ' ἀσπαίροντα μέλη τακεροῖσιν ἐπ' ἄρθροις,
  Οὐδέν τ' ἦν ἐν ὅλῳ σώματι σῶμ' ἰδέειν.
Ἢ τυχὸν εὐθύνας πατροκτονίης ἀπέτισεν,
  Ἢ ἴδιον κτήτην λαιμοτόμησ' ἐναγής·
Ἢ τάχα θησαυροὺς ἱερῶν ἀδύτων ἀπεσύλα·
  Ἢ τάχα πυρκαϊὴν νυκτὸς ὑφῆψε πόλει.
Ἦν ῥα παλαμναίων ἀλιτήματα τῶν περὶ ὑπερβὰς
  Δεινὸν, ἐν ᾧ, τὸ πάλαι πλάσμ', ἐφάνη κόλασις.

Lib. eod. Epig. VIII.

Dædale, Lucano cúm ſic lacereris ab vrſo,
  Quam cuperes pennas nunc habuiſſe tuas!

Λευκανοῦ σ' ἄρκτοιο διασπῶντος μελεϊστὶ,
  Ὡς εὔχοι' ἂν ἔχειν, Δαίδαλε, τὰ πτερά σου.

Lib. eod. Epig. XXI.

Quicquid in Orpheo Rhodope ſpectaſſe theatro
  Dicitur, exhibuit, Cæſar, arena tibi.
Repſerunt ſcopuli, mirandaque ſilua cucurrit;
  Quale fuiſſe nemus creditur Heſperidum.
Affuit immixtum pecudum genus omne ferarum,
  Et ſupra vatem multa pependit auis.
Ipſe ſed ingrato iacuit laceratus ab vrſo:
  Hæc tamen vt res eſt facta, ita ficta alia eſt.

Εἴ τι παρ' Ὀρφείῳ Ῥοδόπη θηεῖτο θεάτρῳ,
  Πᾶν σοι, Καῖσαρ, ἰδεῖν δῶκε κυνηγέσιον.
Οὔρεα κινήθη, καὶ δάσκιον ἔδραμεν ἄλσος·
  Οἷον ἔην Νυμφῶν Ἑσπερίδων τέμενος.

Φῦλα παρῆν θηρῶν ἀναμίγδην, καὶ βοτὰ πάντα
  Πτηνά θ' ὕπερθ' ᾠδοῦ κρατὸς ἐπηόρεια.
Ἀλλὰ διασπαραχθεὶς ὑπὸ νηλέος ἄρκτου ἔκειτο·
  Χ' ὡς τὸ δ' ἀληθὲς ἔην, ὡς τόδε πλαστὸν ἔφυ.

Lib. eod. Epig. v.

Iunctam Paſiphaen Dictæo credite tauro;
  Vidimus, accepit fabula priſca fidem.
Nec ſe miretur, Cæſar, longæua vetuſtas.
  Quicquid fama canit, donat arena tibi.

Πασιφάην πιστεύσατ' ὀπυομένην ὑπὸ ταύρου·
  Δερκόμεθα, πιστώθη πλάσμα παλαιγενέων.
Μὴ τὸ χρόνων πολιῶν, Καῖσαρ, καύχημα γενέσθω.
  Ὅσσα φάτις θρυλλεῖ, σεῖο θέατρον ἔχει.

Lib. eod. Epig. xvi.

Raptus abit media quod ad æthera taurus arena,
  Non fuit hoc artis, ſed pietatis opus.
Vexerat Europen fraterna per æquora taurus:
  At nunc Alciden taurus in aſtra tulit.
Cæſaris atque Iouis confer nunc ſtemma iuuentus:
  Par onus vt tulerint; altius iſte tulit.

Ὅττι διηέριος γαίης ἄπο ταῦρος ἀνήχθη,
  Οὐκ ἔργον τέχνης, εὐσεβίης δὲ πέλε.
Εὐρώπην ταῦρος διαπορθμεύσασκε δι' ἅλμης·
  Ἀλκείδην ταῦρος καὶ μετέωρον ἄγει.
Καίσαρος ἀγήλικιν ταύρῳ σύμβαλλε, Διός τε·
  Κ' ἦν βάρος ἴσον ἄειραντ', ἦρεν ὅδ' ὑψιτέρω.

Lib. eod. Epig. iv.

Turba grauis paci, placidæque inimica quieti,
  Quæ ſemper miſeras ſollicitabat opes,

Tradita Gætulis, nec cepit arena nocentes;
Et delator habet, quod dabat exſilium.

Ἐχθρὸς ἀπραγμοσύνης, ῥαστώνῃ δήμιος ἀπεχθής,
Δυστυχέων κτεάνοις ὢν ἐπίβουλος ἀεί,
Γαιτούλοις δέδοται· τὸ θέατρον δ' οὔ σφε κεχάνδει.
Κἄστιν ὁ μηνυτὴς, ὃς φυγάδευσε, φυγάς.

Lib. eod. Epig. VI.

Exſulat Auſonia profugus delator ab vrbe:
Impenſis vitam principis annumeres.

Ἐνδείκτης Ῥώμης φυγὰς ἔκπεσε· πᾶς τις ἄνακτος
Ἀντιλογιζέσθω ταῖς δαπάναισι βίον.

Lib. eod. Epig. III.

Quæ tam ſepoſita eſt, quæ gens tam barbara, Cæſar,
Ex qua ſpectator non ſit in vrbe tua?
Venit ab Orpheo cultor Rhodopeïus Æmo,
Venit & epoto Sarmata paſtus equo;
Et qui prima bibit deprenſi flumina Nili,
Et quem ſupremæ Tethyos vnda ferit.
Feſtinauit Arabs, feſtinauere Sabæi;
Et Cilices nimbis hic maduere ſuis:
Crinibus in nodum tortis venere Sicambri,
Atque aliter tortis crinibus Æthiopes.
Vox diuerſa ſonat: populorum eſt vox tamen vna,
Cum verus patriæ diceris eſſe pater.

Καὶ τί τόσον τηλουρὸν, ἄναξ, ἢ βάρβαρον ἔθνος,
Ἐξ ὅπου οὐχ ἵστωρ ἐς τεὸν ἄστυ παρῆν;
Ἐνναέτης Ῥοδόπης λείπων Ὀρφήϊον Αἷμον
Ἦλθ', ἱππημολγός τ' ἐνθάδε Σαυρομάτης.

Χ' ὅσοι ἑοῖ πηγὰς Νείλου πίνουσι σὺν οἷσδε,
Χ' ὅντινα περισκλύζει κύματ' ἁλὸς πυμάτης.
Ἐν μὲν Ἄραψ σπεύδεσκ', ἐν δ' ἀπέρχοντο Σαβαῖοι·
Τοὺς Κίλικας ῥαίνανθ' ὧδ' ἴδιαι λιβάδες.
Ἤλυθον Αἰθίοπες, τηλεκλυτοί τε Συγαμβροί,
Τοὶ μὲν ὀπισθοκόμαι, τοὶ δὲ καὶ ἀκροκόμαι.
Γλῶσσα μὲν ἀλλήλων μεμέριστο διάνδιχα· θροῦς δ' εἷς
Πάντων ἦν, ὅπῃ πατρίδος ἐστὶ πατήρ.

Lib. eod. Epig. XXIV.

Si quis ades longis ſerus ſpectator ab oris,
Cui lux prima ſacri muneris ipſa fuit;
Ne te decipiat ratibus naualis Enyo,
Et par vnda fretis; hic modo terra fuit.
Non credis? ſpectes, dum laxent æquora Martem;
Parua mora eſt, dices; hic modo pontus erat.

Ὅστις ἀπ' ἐσχατιῶν ἐπιδημεῖς ὄψιμος ἵστωρ,
Ἦμαρ τοῦδ' ἄθλου πρῶτον ἔπηλυς ἰδών·
Μήτε σε ναυμαχίης τὰ θεώρια, μήτε πλανάτω
Κῦμ' ἰσάμιλλον ἁλός· γήπεδον ἄρτι τόδ' ἦν.
Δυσπιστεῖς; ἀνέχου, μέχρις Ἄρεα πόντος ἀνήσῃ·
Οὐ μετὰ δηρὸν ἐρεῖς· ἄρτι θάλασσα τόδ' ἦν.

Lib. eod. Epig. XXVI.

Luſit Nereïdum docilis chorus æquore toto,
Et vario faciles ordine pinxit aquas.
Fuſcina dente minax, nexu fuit ancora curuo:
Credidimus remum, credidimuſque ratem:
Et gratum nautis ſidus fulgere Laconum,
Lataque perſpicuo vela tumere ſinu.

Quis tantas liquidis artes inuenit in vndis?
Aut docuit luſus hoc Thetis, aut didicit.

Νηρείδων δι᾽ ὅλου πελάγους χορὸς ἐψιόωντο
Σχήμασι ποικίλλων κύματα παντοδαποῖς.
Ἐν γὰρ ἔικτο τρίαιν᾽, ἀγκύρα τ᾽ ἀγκυλοχηλής·
Ταρσοὶ νηβεκέας, καὶ σκάφος ᾠόμεθα·
Καὶ Διδύμων ἄστρον, τερπνὸν ναύτῃσιν ὄνειαρ,
Ἱστία τ᾽ ἀκραεῖ πνεύματι τεινόμενα.
Τίς μέσσῳ ἐν πελάγει τόσα μήσατο παίγνια τέχνη;
Τοιαῦτ᾽ ἢ ἐδίδαξ᾽ ἡ Θέτις, ἢ ἔμαθε.

Lib. eod. Epig. XXVIII.

Auguſti laudes fuerant committere claſſes,
Et freta nauali ſollicitare tuba.
Cæſaris hæc noſtri pars eſt quota? vidit in vndis
Et Thetis ignotas, & Galatea feras.
Vidit in æquoreo feruentes puluere currus;
Et domini Triton ipſe putauit equos.
Dumque parat ſæuis ratibus fera prælia Nereus,
Abnuit in liquidis ire pedeſter aquis.
Quicquid & in circo ſpectatur, & amphitheatro,
Diues Cæſarea præſtitit vnda tibi.
Fucinus, & pigri taceantur ſtagna Neronis:
Hanc norint vnam ſæcula Naumachiam.

Αὐγούστου κλέος ἦν, συμβαλέειν ναύμαχα δοῦρα,
Τὴν δ᾽ ἅλα σάλπιγξιν σεῖσαι ἐγερσιμάχοις.
Καίσαρος ἡμετέρου πόση μερίς; ἡ Γαλάτεια,
Χ᾽ ἡ Θέτις ἀγνοκότους θῆρας ἐν ὕδασ᾽ ἴδον.
Εἶδον ζειαυνομένοις δίφροις ἁλὸς ἐν σταδίοισι·
Δεσποσυνῶς Τρίτων μώνυχας ἔσκεν ἰδεῖν.

Ἤδη δὲ ναυσὶ κρυβοὺς ἔντυμεν ἀέθλοις
Νηρεὺς, πεζεύειν κύματ' ἀμηνάμενος.
Ὅσσα παρέσχεν ὁρᾶν Ἱππόδρομος, ἠὲ θέατρον,
Τῶνδε ποιεῖ, Καῖσαρ, σ' ἶσον ἀφνειὸν ὕδωρ.
Φύκινος, ἠδ' ἀργοῦ λίμναι σιγῶντο Νέρωνος·
Τῆσδε μιῆς αἰὼν ναυμαχίης ἀΐοι.

Lib. I. Epig. V.

Do tibi naumachiam, tu das epigrammata nobis:
Vis, puto, cum libro, Marce, natare tuo.

Ναυμαχίην σοὶ ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοὶ ἐπιγράμματ' ἔδωκας·
Νήχεσθαι μέμονας σῆς μέτα, Μάρκε, βίβλου.

Lib. XV. Epig. XXV.

Quod nocturna tibi, Leandre, pepercerit vnda,
Deſine mirari: Cæſaris vnda fuit.

Νυκτερινὸν, Λέανδρ', ὅτι σοῦ πεφιδήσατο κῦμα,
Οὐδὲν θαυμαστόν· Καίσαρος ἦν πέλαγος.

Lib. eod. Epig. XXVI.

Cum peteret dulces audax Leandrus amores,
Et feſſus tumidis iam premeretur aquis,
Sic miſer inſtantes affatus dicitur vndas,
Parcite dum propero, mergite dum redeo.

Πάντολμος Λέανδρος ἰὼν πρόσων ἐπὶ νύμφην,
Ὕψι κορυσσομένοις κύμασι θλιβόμενος·
Δύσμορος ἀντιβίην οὕτω προσέφησε θάλασσαν,
Φείδου σπευδομένου, κλύζε με νισσόμενον.

Lib. XIV. Epig. CLXXXI.

Clamabat tumidis audax Leander in vndis,
Mergite me fluctus, cum rediturus ero.

Καρτερόφρων ἐβόα Λείανδρος ἐν οἴδμασι μέσσοις,
Κλύζε με, κῦμα, δόμον δ' ἄψ ἀπονισσόμενον.

Lib. XV. Epig. XX.

Dum peteret pars hæc Myrinum, pars illa Triũphum;
Promiſit pariter Cæſar vtraque manu.
Non potuit melius litem finire iocoſam.
O dulce inuicti principis ingenium!

Αἰτούντων τῶν μὲν Μύρινον, τῶν δ' αὖθι Θρίαμβον·
Τοὺς δ' ὑπ' ἔνδυσεν ἄναξ καὶ διμαχαιρομάχους.
Οὐκ ἦν ῥηΐτερον διαλῦσαι ἀγῶνα γελοῖον.
Φεῦ τῆς ξυναίης ἡγεμόνος φύσεως!

Lib. eod. Epig. XXIX.

Cum traheret Priſcus, traheret certamina Verus,
Eſſet & æqualis Mars vtriuſque diu,
Miſsio ſæpe viris magno clamore petita eſt:
Sed Cæſar legi paruit ipſe ſuæ.
Lex erat, ad digitum poſita concurrere palma,
Quod licuit, lances, donaque ſæpe dedit.
Inuentus tamen eſt finis diſcriminis æqui.
Pugnauere pares; ſuccubuere pares.
Miſit vtriſque rudes, & palmas Cæſar vtriſque:
Hoc pretium virtus ingenioſa tulit.
Contigit hoc, nullo niſi te ſub principe, Cæſar:
Cum duo pugnarent, victor vterque fuit.

Ὡς εἴκων δηρὸν Πρίσκος καὶ Βῆρος ἀγῶνα,
  Ἔπλετο δ' ἰσαλκὴς ἀμφοτέροισι μάχη,
Πᾶς ὁμάδῳ θορυβῶν ἄφεσιν τοῖς ἀνδράσιν ᾔτει·
  Καῖσαρ δὲ σφετέρης εἴχετο συνθεσίης.
Σύνθημ' ἦν, λαχμῷ λιχανῶν τὸ βραβεῖον ὁμαρτεῖν.
  Σκεύεα δ', ὅ ῥ' ἐξῆν, δῶρά τε πόλλ' ἐδίδου.
Ἔμπης δ' ἀμφιβόλοις τέλος ἠξίωσεν ἀέθλοις·
  Ἰσόπαλοι μάρναντ'· ἤμυσαν ἰσόπαλοι.
Πέμψ' αὐτοῖς ῥάβδους, καὶ νικητήρια Καῖσαρ·
  Εὔστοχος ἠνορέη τοῦτ' ἀπένεγκε γέρας.
Οὐ συνέβη τόδε, Καῖσαρ, ἐπ' οὐδενί, πλήν σοι, ἄνακτι.
  Διοσσοῖν μαρναμένοιν, τῶν δύο νῖκος ἔφυ.

Lib. eod. Epig. vlt.

. . . .

. . . .

Da veniam ſubitis, non diſplicuiſſe meretur,
  Feſtinat, Cæſar, qui placuiſſe tibi.
Cedere maiori, virtutis fama ſecunda eſt.
  Illa grauis palma eſt, quam minor hoſtis habet.

. . . .

. . . .

Ἴλαθι αἰφνιδίοις. οὐκ ἄξιος ἂν δυσαρεστεῖν
  Εἴη ὁ σοὶ ἀρέσαι, Καῖσαρ, ἐπειγόμενος.
Μειζοτέροις εἴκειν ἀρετῆς πέλε δεύτερον ἆθλον.
  Ἀντιπάλῳ δ' εἴκειν ἥσσονι, μεῖζον ἔφυ.

Lib. eod. Epig. vi.

Belliger inuictis quod Mars tibi ſæuit in armis,
  Non ſatis eſt, Cæſar; ſæuit & ipſa Venus.

Proſtratum Nemees, & vaſta in valle leonem,
Nobile & Herculeum fama canebat opus.
Priſca fides taceat: nam poſt tua munera, Cæſar,
Hæc iam fœminea vidimus acta manu.

Θοῦρος Ἄρης ὅτι σοὶ κρυεροῖς ἐν ὅπλοισι μέμηνεν,
Οὐχ ἅλις, ὦ Καῖσαρ· καὶ Κύπρις ὁπλομανεῖ.
Τοῦ Νεμέης δμηθέντος ἐν ἀγκοίνῃσι λέοντος,
Τῶν δ' Ἡρακλείων ἦν φάτις ἠνορεῶν.
Σιγάσθω τὰ πάλαι· μετὰ γὰρ σὰ θεήματα, Καῖσαρ,
Ταῦθ' ὑπὸ θηλυτέρων γινόμεν' ἠγάσαμεν.

Lib. v. Epig. LXVII.

Aſtra, polumq. dedit, quamuis obſtante nouerca,
Alcidæ, Nemees terror, & Arcas aper:
Et caſtigatum Libycæ ceroma palæſtræ;
Et grauis in Siculo puluere fuſus Eryx:
Siluarumq. tremor, tacita qui fraude ſolebat
Ducere nec rectas Cacus in antra boues.
Iſta tuæ, Cæſar, quota pars ſpectatur arenæ?
Dat maiora nouus prælia mane dies.
Quot grauiora cadunt Nemeæo pondera monſtro?
Quot tua Mænalios collocat haſta ſues?
Reddatur ſi pugna triplex paſtoris Iberi,
Eſt tibi qui poßit vincere Geryonen.
Sæpe licet Graiæ numeretur bellua Lernæ,
Improba Niliacis quid facit Hydra feris?
Pro meritis cælum tantis, Auguſte, dederunt
Alcidæ cito dij; ſed tibi ſero dabunt.

Ἀλκείδῃ, καίτοι τῆς μητρυιῆς ἀέκητι,
Θὴρ Νεμέης, χλούνης τ' Ἀρκὰς ἔδωκε πόλον,

Καὶ τὸ παλαιστρίτου Λίβυος κήρωμα κολασθὲν,
Χ' ὡ Σικελοῖσι ταθεὶς ἐν σταδίοισιν Ἔρυξ,
Δεῖμά τε τῶν ξυλόχων, ὅστις κρυφίαις ἀπάταισι
Κᾶκος ὀπισθοπόροις εἰς σπέος εἷλκε βόας.
Τοῦτο τεόν, Καῖσαρ, πόστον μέρος ἐστὶ θεάτρου;
Μειζοτέρας ἠὼς πρωῒ δίδωσι μάχας.
Κρέσσονα πόσσα δέδουπε πελώρεια τοῦ Νεμέηθεν;
Πόσσους Μαιναλίους σὸν δόρυ μάρψε σύας;
Τριπλόος εἰ δὲ βοτῆρος ἐνίστατο ἆθλος Ἴβηρος,
Σοὶ ἐστὶ ὁ νικήσων Γηρυονῆα πάρα.
Καὶ δὴ ἀριθμείσθω πυκνῶς Λερνῆς ἔχιδνα,
Πρὸς Νείλου τί ποιεῖ κνώδαλα φοβερὰ Ὕδρη;
Ἀντὶ τόσων ἔργων, ὠκίστα θεῶν ἰότητι,
Οὐρανὸς Ἀλκείδην δέκτο· σὲ δ' ὀψὲ μένει.

Lib. IX. Epig. LXXXV.

Inter tanta tuæ miracula, Cæſar, arenæ,
Qua vincis veterum munera clara ducum,
Multum aures, ſed plus oculi debere fatentur
Se tibi, quod ſpectant, qui recitare ſolent.

Σεῖο κυνηγετικῶν ἐνὶ θαύμασι, Καῖσαρ, ἀγώνων,
Οἳ καλὰ νικῶσι τῶν πρὶν ἄεθλα τρόπων,
Οὔατα μὲν ἔσθι πουλὺ, πλέον δ' ἔτι ὄμματ' ὀφείλει·
Αὐτὸς ὅτ' αὐτόπτης ἐστὶν ὁ καὶ λαλέων.

Lib. VIII. Epig. LXXX.

Sanctorum nobis miracula reddis auorum,
Nec pateris, Cæſar, ſæcula cana mori:
Cum veteres Latiæ ritus renouentur arenæ,
Et pugnet virtus ſimpliciore manu.

Sic priſcis ſeruatur honos te præſide templis,
Et caſa tam culto ſub Ioue numen habet.
Sic noua dum condis, reuocas, Auguſte, priora;
Debentur quæ ſunt, quæque fuere, tibi.

Σεμνὰ παλαιγενέων ἀνεγείρεις θαύματα, Καῖσαρ,
Οὐδ' ἔρρειν ἐάας ἤθεα τῶν προγόνων·
Ὅττι παλινδρομέει τε πάλαι σταδίοιο Λατίνου
Τέθμια, καὶ μονόχειρ ἠνορέη μάχεται.
Ἥ τ' αἰδὼς πολιοῖς ἐπὶ σεῦ ναοῖσι σέσωσται,
Καὶ καλύβη, τιμῇ Ζηνὸς, ἔχει τι σέβας.
Κτίζων δὴ νέα, Καῖσαρ, ἀνέστησας τὰ παλαιά.
Σοὶ τε πάρος, τά τε νῦν ἐστὶν ὀφειλόμενα.

Lib. XI. Epig. XXXIV.

Sæpius ad palmam Praſinus poſt fata Neronis
Peruenit, & victor præmia plura refert.
I nunc, liuor edax, dic te ceßiſſe Neroni.
Vicit nimirum non Nero, ſed Praſinus.

Ὁ Πράσινος μάλα πυκνὰ δεδυπότος ἆθλα Νέρωνος
Ἄρνυται, νικητὴς πολλάκι κῦδος ἑλών.
Βάσκ' ἴθι, βασκανίη, εἶξαι ψεύδοιο Νέρωνι.
Οὐχ ὁ Νέρων νικῆσ', ἀλλ' ὁ μόνος Πράσινος.

Lib. IX. Epig. XXXIX.

Summa licet, velox Agathine, pericula ludas,
Non tamen efficies, vt tibi parma cadat.
Nolentem ſequitur, tenueſque reuerſa per auras
Vel pede, vel tergo, clune, vel vngue ſedet.
Lubrica Corycio quamuis ſint pulpita nimbo,
Et rapiant celeres vela negata Noti:

Securos pueri negleꝍta perambulat artus;
Et nocet artifici ventus, & vnda nihil.
Vt peccare velis, cum feceris omnia, falli
Non potes; arte opus eſt, vt tibi parma cadat.

Εἰ δὲ πάντα κύβον ῥίπτειν σ', Ἀγαθῖνε, δεήσει,
Οὐ τεύξῃ, πέλτην ὥστε σοι ἐκπεσέειν.
Ἑσπομένην ἀέκοντι παλίσσυτος ἵζει ἐπ' ἄκρου
Ἢ ποδός, ἢ νώτοι, ἰξύος, ἢ ὄνυχος.
Ἢν καὶ ὄλισθος ἔχῃ θυμήρην ῥανίδεσσι κρόκοιο,
Ἢν καὶ ἀνελίσσῃ τὰς ὀθόνας ἄνεμος,
Τῶν μελέων ἀμφειμένου ἐπέσσυται ἀπροφανητί·
Οὔτ' ἀνέμῳ πάγκτης βλάπτεται, οὔτε κρόκῳ.
Πάντα ποιῶν, Ἀγαθῖν', ἵν' ἀνδρότης, οὐκ ἀτυχήσεις·
Τέχνης δεῖ, πέλτην ὥστε σοι ἐκπεσέειν.

Lib. XIII. Epig. CI.

Pulcer adeſt onager; mitti venatio debet
Dentis Erythræi: iam remouete ſinus.

Θοῦρις ὀδοντομάχου θήρη ἐλέφαντος ἀφείσθω·
Κάγος (ἀφαιρείσθω λῖνα) πάρεστ' ὄναγρος.

Lib. eod. Epig. XCV.

Matutinarum non vltima præda ferarum
Sæuus oryx, conſtat quot mihi morte canum?

Πρωϊνοῦ οὐκ ἐλάχιστον ὄρυξ θήρευμα θεάτρου
Γόσσων μοι σκυλάκων αἴτιός ἐστι φόνου;

Lib. I. Epig. I.

Noſſes iocoſæ dulce cum ſacrum Floræ,
Feſtoſque luſus, & licentiam vulgi,

Cur in theatrum, Cato ſeuere, veniſti?
An ideo tantum veneras, vt exires?

Γνοὺς ἂν γελοίης τὴν πανήγυριν Φλώρης,
Τρυφὴν δὲ ἑορτῆς, καὶ τὸ δημοτῶν στρῆνος,
Πῶς εἰς θέατρον εἰσέβης, Κάτων σεμνέ;
Μῶν οὐκ ἔβης δι' ἄλλο, πλὴν ἵν' ἐξέλθοις;

In animalia, CAP. II.

LIB. IV. EPIG. XXXII.

Et latet, & lucet Phaethontide condita gutta,
Vt videatur apis nectare clauſa ſuo.
Dignum tantorum pretium tulit illa laborum,
Credibile eſt illam ſic voluiſſe mori.

Εἰς ζῶα, ΚΕΦΑΛ. Β.

Καὶ λάθε, καὶ στίλβουσα δι' ἠλέκτροιο μέλισσα
Φαίνεται, ὡς ἰδίῳ σφιγγομένη σταγόνι.
Τοῖον τοσσατίων γέρας ἔλλαχεν ἄξιον ἔργων,
Οἷα προαιρεσίῃ τοῦτον ἑλοῦσα μόρον.

Lib. VI. Epig. XV.

Dum Phaethontea formica vagatur in vmbra,
Implicuit tenuem ſuccina gutta feram.
Sic modo quæ fuerat vita contemta manente,
Funeribus facta eſt nunc pretioſa ſuis.

Ὡς Φαεθοντείου μύρμηξ ἐπαλᾶτο δι' ὄζοις,
Ἕρπετον ἠλέκτρου σταγὼν ἐπέδησε μικρόν.

Οὕτως

Οὔπως ὃς πρὶν ἔην, οὔτε ζώεσκεν, ἄτιμος,
Τῷ ἰδίῳ θανάτῳ νῦν πολύτιμος ἔφυ.

Lib. IV. Epig. LIX.

Flentibus Heliadum ramis dum vipera repit,
Fluxit in obſtantem ſuccina gemma feram:
Quæ dum miratur pingui ſe rore teneri,
Concreto riguit vincta repente gelu.
Ne tibi regali placeas, Cleopatra, ſepulcro;
Vipera ſi tumulo nobiliore iacet.

Ἡλιάδων ἔχις ἦμος ἀνερρίχατο δι᾽ ὄζων,
Θηείου ἤλεκτρον στάξε κατ᾽ αὐτομένου·
Γλισχρῇ δ᾽ ὡς θαύμαζεν ἐνισχόμενος ῥαθάμιγξι,
Ἄφνω ἐπαχνώθη ῥιγαλέῳ παγετῷ.
Μήτοι ἀνακτορέῳ, Κλεοπάτρη, σήματι καυχῶ·
Εἴγ᾽ ὑπὸ σεμνοτέρῳ κεῖται ἔχιδνα τάφῳ.

Lib. V. Epig. LXIX.

Hibernos peterent ſolito cum more receſſus
Atthides, in nidis vna remanſit auis.
Deprendere nefas ad tempora verna reuerſæ,
Et profugam volucres diripuere ſuæ.
Sero dedit pœnas; diſcerpi noxia mater
Debuerat: ſed tunc, cum lacerauit Ityn.

Νισσομένου χειμῶνος, ὅτ᾽ Ἀτθίδες εἰς σφέτερ᾽ ἤθεα
Νεῦντο, νεοττεύουσ᾽ ὄρνις ἔμεινε μία.
Τοὶ μὲν ἄγρις ἤθοντο παλίσσυτα εἴαρος ὥρῃ
Ὄρνεα· τὴν δ᾽ αὐτῶν ἔσπασαν αὐτόμολον.
Ὄψια τιννύσθη· μήτηρ γὰρ ὄφειλεν ἀλιτρὴ
Τοῦτο παθεῖν, ὅτ᾽ Ἴτυν ἧα διεσπάσατο.

Lib. IX. Epig. XXXII.

Dum comes Arctois hæreret Cæſaris armis
Vibius, hanc Marti pro duce vouit auem.
Luna quater binos non tota peregerat orbes,
Debita poſcebat iam ſibi vota Deus.
Ipſe ſuas anſer lætus properauit ad aras,
Et cecidit ſanctis hoſtia parua focis.
Octo vides patulo pendere numiſmata roſtro
Alitis? hæc extis condita nuper erant.
Quæ litat argento pro te, non ſanguine, cæſa
Victima, iam ferro non opus eſſe docet.

Βαίβιος Ἀρκτώουσδε κιὼν ἅμα Καίσαρι, ῥέξειν
Ηὔξατ' ὑπὲρ κείνου πτηνὸν Ἄρηϊ τόδε.
Κύκλα μὲν οὐ μήνη δὶς τέσσαρα πλῆσεν, ἀπήτει
Τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς χρεῖος ὀφειλόμενον.
Εὐθὺς χὴν βωμοῖσι παρίσταται αὐτοκέλευστος,
Καὶ πέσε θῦμ' ἱερὸν βαιὸν ἐπ' ἐσχαρέου.
Ὀκτὼ ὁρᾷς εὐρῆος ἀπήορα κέρματα ῥάμφους;
Τοῦ πτηνοῦ σπλάγχνοις ταῦτ' ἐνικεκρύφατο.
Σεῦ ὕπερ ἀργυρείῳ, κοὐχ αἵματι καλλιερῶν χὴν
Φησὶν, ἄναξ, ὅτι μηκέτι δεῖ χάλυβος.

Lib. VIII. Epig. XXXII.

Aëra per tacitum delapſa ſedentis in ipſos
Fluxit Aretullæ blanda columba ſinus.
Luſerat hoc caſus, niſi inobſeruata maneret,
Permiſſaque ſibi nollet abire fuga.
Si meliora piæ fas eſt ſperare ſorori,
Et dominum mundi flectere vota valent,

Hæc a Sardois tibi forſitan exſulis oris
Fratre reuerſuro nuntia venit auis.

Ἑζομένης ἐς κόλπον Ἀρητύλλης ἐρόεσσα
Ῥοῦσε δι' ἠερίης πᾶσα πελειὰς ὁδοῦ.
Ἦν ἂν ἄθυρμα τύχης, εἰ μὴ ἀφύλακτος ἔμεινεν,
Ἤθελέ τ' οὐκ, αὖτος καίπερ ἐοῦσα, φυγεῖν.
Εἴ τι ἀδελφειὼ ἤπειν θέμις, εἴ τι δύναται
Τὸν κόσμου κάμπτειν παντὸς ἄνακτα λιταὶ,
Αὕτη σοὶ φυγάδος τυχὸν ἔρχεται ὄρνις ἀδελφοῦ
Ἄγγελος ἐκ Σαρδοῦς οἴκαδε νισσομένου.

Lib. XI. Epig. LXX.

Amphitheatrales inter nutrita magiſtros
Venatrix, ſiluis aſpera, blanda domi,
Lydia dicebar domino fidiſsima Dextro,
Qui non Erigones mallet habere canem:
Nec qui Dictæa Cephalum de gente ſecutus
Luciferæ pariter venit ad aſtra Deæ.
Non me longa dies, nec inutilis abſtulit ætas,
Qualia Dulichio fata fuere cani.
Fulmineo ſpumantis apri ſum dente peremta,
Quantus erat, Calydon, aut Erymanthe, tuus.
Nec queror, infernas quamuis cito rapta ſub vmbras:
Non potui fato nobiliore mori.

Αὐσονίοιο θεάτρου ἐνιθρεφθεῖσα κυνηγοῖς
Ἀγρίη ἐν δρυόχοις, ἠπίη ἐν μεγάροις,
Λυδίη ἐκλήθην, Δέξτρῳ τῷ κτήτορι πιστὴ,
Ὅστις ἂν οὐ περὶ ἐμεῖ εἷλε τὴν Ἠριγόνης·
Οὐδ' ὃς ἀπὸ σκιρῆς Δίκτης ἐπὶ φωσφόρον ἠῶ
Ἑσπόμενος Κεφάλῳ οὐρανὸν εἰσανέβη.

Οὐ μακρός με βίος, καὶ ἀχρήϊος ἔσβεσεν αἰὼν,
Οἷος ὁ πότμος ἔφυ Δουλιχίοιο κυνός.
Ἀφελόων χλοῶσις κρυβῷ μ' ἐδάμασσεν ὀδόντι,
Τῷ Ἐρυμανθείῳ, τῷ Καλυδῶνος ἴσος.
Οὐ δ' ἀκάχημαι ἰοῦσ' ὑπὸ τὴν ζύγα, καίπερ ἀωεί·
Οὐ γὰρ καλλίων ἦν μόρος οὐκτὸς ἐμοί.

Lib. XIII. Epig. LI.

Tota quidem ponatur anas; ſed pectore tantum,
Et ceruice ſapit: cætera redde coco.

Νῆσσαν ὅλην παραθῇς· τὸν δ' αὐχένα νόστιμός ἐστι,
Καὶ τὰ στέρνα· τὰ δ' αὖ λοιπὰ μάγειρος ἔχοι.

Lib. XIV. Epig. LXXV.

Flet Philomela nefas inceſti Tereos; & quæ
Muta puella fuit, garrula fertur auis.

Ἡ Φιλομήλα ἄγος Τηρῆος ὀδύρεται· ἥ τε
Γρόσθεν ἐοῦσ' ἄφεως, ὄρνεόν ἐστι λάλον.

Lib. eod. Epig. LXXIII.

Pſittacus a vobis aliorum nomina diſcam:
Hoc didici per me dicere, CÆSAR AVE.

Ψιττακὸς οὐνόματα τῶν ἄλλων παρὰ σεῖο μάθοιμι·
Αὐτόματος ΚΑΙ͂ΣΑΡ ΧΑΙ͂ΡΕ λέγειν ἐδάην.

Lid. XIII. Epig. LXXIII.

Hæc ſeruauit auis Tarpeij templa Tonantis.
Miraris? nondum fecerat illa Deus.

Ὄρνις ἔσωσε νεῶν Ταρπήϊον ἤδε. τί θαῦμα;
Οὐ γὰρ ἐγηγερκὼς ἦν θεὸς αὐτὸν ἔτι.

Lib. eod. Epig. LVII.

Adſpice quam tumeat magno iecur anſere maius:
Miratus dices; hoc, rogo, creuit vbi?

Χηνός, ὅρα, μεγάλου πῶς μεῖζον ἀείρεται ἧπαρ·
Θαυμάζων φήσεις, ποῦ τόδ᾽ ἐπηυξάνετο;

Lib. eod. Epig. LX.

Inter ſapores fertur alitum primus
Ionicarum guſtus attagenarum.

Ἐν ὀρνιθείοις νοστιμωτάτη χυλοῖς
Τῶν ἀτταγήνων ἔστ᾽ Ἰωνικῶν γεῦσις.

Lib. eod. Epig. XLIV.

Si Libycæ nobis volucres, & Phaſides eſſent,
Acciperes: at nunc accipe cortis aues.

Εἰ γαίης Λιβύης, καὶ Φάσιδος εἴχομεν ὄρνεις,
Ἔλαβες ἄν· νῦν δ᾽ αὖ δέξο κατοικιδίας.

Lib. eod. Epig. LXII.

Paſcitur & dulci facilis gallina farina,
Paſcitur & tenebris: ingenioſa gula eſt.

Οἴκῳ ἐν ὀρφναίῳ σιτίζεται ὄρνις ἀλεύρῳ
Ἡδέϊ· λιχνείης ὀξὺ σόφισμα πέλει.

Lib. eod. Epig. XLVIII.

Cum me ficus alat, cum paſcar dulcibus vuis,
Cur potius nomen non dedit vua mihi?

Βοσκομένη γλυκερὸν σῦκον, καὶ βότρυας ἡδεῖς,
Τίπτ' ὄνομ' οὐ μᾶλλον δῶκεν ὁ βότρυς ἐμοί;

Lib. eod. Epig. LXIII.

Succumbit ſterili fruſtra gallina marito:
Hanc matris Cybeles eſſe decebat auem.

Τηΰσίως ἀγόνῳ ὑποπέπτωκ' ὄρνις ἀκοίτῃ·
Τοῦτο θεᾶς Κυβέλης ὄρνεον εἶναι ἔδει.

Lib. eod. Epig. LXV.

Ne violes teneras præduro dente columbas,
Tradita ſi Cnidiæ ſunt tibi ſacra Deæ.

Ἀβληχρὰς ἐπίορκος ὀδὰξ μὴ βλάπτε πελειάς,
Εἴπερ ἐποπτεύεις ἱερὰ θεᾶς Κνιδίης.

Lib. eod. Epig. LXVI.

Inguina torquati tardant, hebetantque palumbi:
Non edat hanc volucrem, qui cupit eſſe ſalax.

Φάσσαι ἐπαμβλυνοῦσι γονῆς μένος ὁρμοδέραιοι·
Μὴ πλειόν τόδ' ἔδοιθ', ὅς γε φίλοιφος ἔφυ.

Lib. eod. Epig. LXVIII.

Pannonicas nobis nunquam dedit Vmbria cattas:
Mauult hæc domino mittere dona Pudens.

Παννονικὰς οὐ μὴν Ὄμβρων ἄπο δέγμεθα κάττας.
Τάσδε θέλει πέμπειν μᾶλλον ἄνακτι Πόδης.

Lib. eod. Epig. LXIX.

Miraris quoties gemmatas explicat alas,
Et potes hunc ſæuo tradere, dure, coco?

Τὸν ταρσοῖς ποτ' ἄκις λαμπρῶς τανύοντα πεδηπῶς,
Πῶς δειλὴ, ὠμόφρων, ἁρπαμένη περιδόμεν;

Lib. XIV. Epig. LXXXV.

Nomina dat ſpondæ pictis pulcerrima pennis.
Nunc Iunonis auis: ſed prius Argus erat.

Οὔνομα δῶκε λέχει καλλίπτερον ὄρνεον· Ἥρης
Ἐστὶ τὸ νῦν· Ἄργος δὲ αὐτὸ πάροιθεν ἔην.

Lib. XIII. Epig. LXVIII.

Argoa primum ſum tranſportata carina:
Ante mihi notum nil, niſi Phaſis, erat.

Ἀργώῃ πρῶτον μετενήχθην νηΐ· πάροιθεν
Γνωστὸν ἐμοὶ, πλὴν τοῦ Φάσιδος, οὐδὲν ἔην.

Lib. eod. Epig. LXXV.

Turbabis verſus, nec littera tota volabit,
Vnam perdideris ſi Palamedis auem.

Τὴν στίχα συγχεύσεις, καὶ τὸ στοιχεῖον ὀλεῖται,
Εἰ Παλαμήδειον πτηνὸν ἐν ἐξαλάσεις.

Lib. eod. Epig. LXXVII.

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cycnus funeris ipſe ſui.

Θνησκούσῃ γλώσσῃ μινυρίζεται ἡδὺ μέλισμα
Αὐτὸς τυμβῳδὸς κύκνος ἑαυτοῦ ἐών.

Lib. eod. Epig. LXXVIII.

Nomen habet magni volucris tam parua Gigantis:
Et nomen Praſini Porphyrionis habet.

Οὔνομα τοσίχῃ ὄρνις ἔχει μεγάλοιο Γίγαντος·
Οὔνομα δὲ Πρασίνου Πορφυρίωνος ἔχει.

Lib. eod. Epig. LXXI.

Dat mihi penna rubens nomen: ſed lingua guloſis
Noſtra ſapit: quid ſi garrula lingua foret?

Οὔνομα τὰ πτερὰ δῶκεν ἐρυθρ᾽· ἡ γλῶσσα δὲ λίχνοις
Νόστιμός ἐστι· τί δ᾽ εἰ γλῶσσα τέτυκτο λάλη;

Lib. XIV. Epig. LXXVI.

Pica loquax certa dominum te voce ſaluto:
Si me non videas, eſſe negabis auem.

Κίττα λάλη προσφημί σ᾽ ἀνάρθρῳ κύριον αὐδῇ·
Φαίης κ᾽, οὐχ ὁρόων μ᾽, ὄρνεον οὐκ ἔμμεναι.

Lib. eod. Epig. CCXVI.

Prædo fuit volucrum, famulus nunc aucupis idem
Decipit, & captas non ſibi mœret aues.

Ἅρπαξ ἦν πτηνῶν, νῦν δ᾽ ἰξευτῆρος ὑπουργὸς
Κηλεῖ, κ᾽ οὐχ αὑτῷ μέμφεθ᾽ ἁλισκόμενα.

Lib. XIII. Epig. LXVIII.

Galbula decipitur calamis, & retibus ales,
Turget adhuc viridi cum rudis vua mero.

Τοὔρνεον ἢ καλάμοισιν ἁλίσκεται, ἠὲ λίνοισι
Χλωρεὶς, ἔτ᾽ ὀργῶντος βότρυος ὀμφακίου.

Lib. eod. Epig. LXXIX.

Spirat in aduecto, ſed iam piger æquore mullus:
Langueſcit? viuum da mare, fortis erit.

Τεῖτλα συνεσάκτῳ πνεῖ νωθὴς ἤδη ἐν ἅλμῃ·
 Ἐκψύχει; ζωρὴν δὸς ἅλα, ἀναφλογιεῖς.

Lib. eod. Epig. LXXX.

Quæ natat in Siculo grandis muræna profundo,
 Non valet exuſtam mergere Sole cutem.

Ἡ Σικελοῖς νήχουσα βυθοῖς ἔνι χρῶτα μύραινα,
 Οὐ καταβαπτίζειν ἡλιόκαυστον ἔχει.

Lib. eod. Epig. LXXXI.

Quamuis lata gerat patella rhombum,
Rhombus latior eſt tamen patella.

Εἰ καὶ ῥόμβον ἔχει λοπὰς μεγίστη·
Μείζων τῆς λοπάδος πέφυχ' ὁ ῥόμβος.

Lib. eod. Epig. LXXXIII.

Cæruleus nos Liris amat, quem ſilua Maricæ
 Protegit: hinc ſcillæ maxima turba ſumus.

Ἡμᾶς Λείρεις ἔθρεψεν, ὃν ἄλσος ἔρυτο Μαρίκης,
 Ἐντεῦθεν σκιλλῶν ἐσμὲν ἄθροισμα πολύ.

Lib. eod. Epig. LXXXIV.

Hic ſcarus, æquoreis qui venit obeſus ab vndis,
 Viſceribus bonus eſt: cætera vile ſapit.

Οὗτος, ὃς εἰναλίων πίων σκάρος ἦλθ' ἀπὸ βυσσῶν,
 Μοῦνα (τὰ λοιπὰ δ' ἄχρηστ') ἔγκατ' ἐδώδιμ' ἔχει.

Lib. eod. Epig. LXXXV.

Princeps Niliaci raperis, Coracine, macelli:
 Pellææ prior eſt gloria nulla gulæ.

Πρεσβύων Νείλε, Κορακῖν᾽, ἀρπάζεται ὄψων·
Τοῖς Γέλλης λίχνοις ἄλλο τι ἐ πρέπει.

Lib. eod. Epig. LXXXVI.

Iſte licet digitos teſtudine pungat acuta,
Cortice depoſito mollis echinus erit.

Εἰ δὲ ἀκανθοφόρε κελύφους ἄπο δάκτυλα κεντεῖ,
Ὄστρακον ἐκδὺς ὅμως ἔσται ἐχῖνος ἁβρός.

Lib. eod. Epig. LXXXVIII.

In Venetis ſint lauta licet conuiuia terris,
Principium cœnæ gobius eſſe ſolet.

Εἰ καὶ δαψιλέως Βενετῶν παῖ δαίνυται ἔθνος,
Ἄρχετ᾽ ἐκεῖ πάσης κωβιὸς εἰλαπίνης.

Lib. eod. Epig. LXXXIX.

Laneus Euganei lupus excipit ora Timaui
Æquoreo dulces cum ſale paſtus aquas.

Εὐγανέε λάβραξ προχοὰς ὑποδῦσι Τιμαύε
Τὸ γλυκὺ βοσκόμενος νᾶμα θαλασσομιγές.

Lib. eod. Epig. XC.

Non omnis laudem, pretiumq. Aurata meretur:
Sed cui ſolus erit concha Lucrina cibus.

Τίμιος ἐ πᾶς Χρύσοφρυς, καὶ ἐπαίνετός ἐστιν·
Ἀλλ᾽ ὁ μόνον Λεκρῖν᾽ ὄστρεα δαινύμενος.

Lib. eod. Epig. XCI.

Ad Pallatinas acipenſem mittite menſas:
Ambroſias ornent munera rara dapes.

Πέμψον ἀνακτορέῃσι γλαύιν δώρημα τραπέζαις·
Ἀμβροσίην σπανίη δαῖτα δόσις στεφέτω.

Lib. eod. Epig. LXXXVII.

Sanguine de noſtro tinctas, ingrate, lacernas
Induis: & non eſt hoc ſatis; eſca ſumus.

Εἵματα σεῖ' ἀχάριστος ἐμοῦ πεφορυγμένα λύθρῳ
Ἀμπέχῃ· οὐδ' ἀρκεῖ τοῦτο δέ σ'· ἔδεσμα πέλω.

Lib. XIV. Epig. CCXI.

Mollia Phrixæi ſecuiſti colla mariti:
Hoc meruit, tunicam qui tibi ſæpe dedit.

Φριξείου δασύμαλλον ἀπέθρισας αὐχένα κριοῦ·
Ἔσθος ὁ σοὶ θαμὰ δούς, σοῦ ἀπέλαυσε τόδε.

Lib. eod. Epig. LXX.

Iſte tibi faciet bona Saturnalia porcus,
Inter ſpumantes ilice paſtus apros.

Σοὶ τρυφερὴν τελέσει Κρονίων ὅδε χοῖρος ἑορτὴν
Ἀκύλῳ ἐν σιάλοις ἀφελόωσι τραφείς.

Lib. XIII. Epig. XL.

Lacte mero paſtum pigræ mihi matris alumnum
Ponat; & Ætolo de ſue diues edat.

Ἀκρήτῳ μεθύοντα γλάγει μοὶ δέλφακα θέσθω
Πλούσιος, Αἰτωλοῦ δ' αὐτὸς ἔδοιτο κάπρου.

Lib. eod. Epig. XCIII.

Qui Diomedeis metuendus ſetiger aruis
Ætola cecidit cuſpide, talis erat.

Ὃς Διομηδείοις φοβερὸς πεδίοισι, σιδήρῳ
  Αἰτωλῷ πληγεὶς ἤριπε, τηλίκος ἦν.

Lib. XIV. Epig. CCXXI.

Parua tibi curua craticula ſudet ofella;
  Spumeus in longa cuſpide fumet aper.

Σαρκίδιον μὲν μικρὸν ἐπ' ἐσχαρίδος πεφλογίσθω·
  Σῦς δ' ὀβελοῖ γλωχὶν ἀφριόωντα μακρῇ.

Lib. XIII. Epig. XXXVIII.

Laſciuum pecus, & viridi non vtile Baccho,
  Det pœnas: nocuit iam tener ille deo.

Τιννύσθω ἰταμὸν, καὶ Βάκχῳ ζῷον ἀπεχθές·
  Τὸν θεὸν ἤδη γὰρ βλάψε νεογνὸν ἐόν.

Lib. eod. Epig. LIX.

Tota mihi dormitur hyems, & pinguior illo
  Tempore ſum, quo nil me niſi ſomnus habet.

Χειμῶνος μὲν ὅλου κνώσσω, πίων δ' ἔστ' εἰμὶ,
  Ὁππῆμος μηδὲν πλὴν με τὸ κῶμα τρέφει.

Lib. eod. Epig. XCII.

Inter aues turdus, ſi quid me iudice certes:
  Inter quadrupedes mattea prima lepus.

Τῶν πτηνῶν ἡ κίχλη, ἐμοὶ κριτῇ εἴ κεν ἐρίζοις·
  Τῶν δ' αὖ τετραπόδων πρῶτον ἔδεσμα λαγώς.

Lib. eod. Epig. XCVI.

Hic erat ille tuo domitus, Cypariſſe, capiſtro:
  An magis iſte tuus, Siluia, ceruus erat?

Μῶν ὅδ' ἔλω ποτὲ βίοισι δαμεὶς, Κυπάρισσε, λεπάδνοις·
Ἢ ὅδε σὸς μᾶλλον, Σιλβία, ἦν ἔλαφος;

Lib. eod. Epig. XCVII.

Cum tener eſt onager, ſolaque lalíſio matre
Paſcitur, hoc infans, ſed breue nomen habet.

Μύνῃ ἕως τρέφεται τῇ μητρὶ λαλίσιος, ἴσχει
Οὔνομα τοῦτ' ὄναγρος νήπιος, ἀλλὰ βραχύ.

Lib. eod. Epig. XCIV.

Dente timetur aper, defendunt cornua ceruum;
Imbelles damæ quid, niſi præda, ſumus;

Κάπρῳ ὀδοὺς, ἐλάφῳ κέρας ἀμυντήριον ἐστί·
Κῦρμα μόνον πελόμεσθ' ἔθνε' ἄοπλα πρόκες.

Lib. eod. Epig. XCIX.

Delicias paruo donabis dorcada nato:
Iactatis ſolet hanc mittere turba togis.

Νηπιάχῳ μελίπηθρον ὀπάσσεις δορκάδα παιδί·
Εἵματα δ' αὖ σείων τήνδ' ἀφίησι λεώς.

Lib, eod. Epig. C.

Pendentem ſumma capream de rupe videbis.
Caſuram ſperes; decipit illa canes.

Ῥωγὸς ἀπηόριον τὴν ζόρκα θεώμενος ἄκρης·
Ἐλπίζοις κε πεσεῖν· ἥδ' ἀθέρισσε κύνας.

Lib. XIV. Epig. CXCVII.

His tibi de mulis non eſt metuenda ruina:
Altius in terra pene ſedere ſoles.

Σοὶ μὲν ἀφ' ἡμιόνων τούτων οὐ δεινὸν ἂν εἴη
Πτῶμα· χαμαὶ δ' ἴζοις μικροῦ ἂν ὑψιπέρω.

Lib. eod. Epig. cxcviii.

Delicias paruæ ſi vis audire catellæ,
Narranti breuis eſt pagina tota mihi.

Εἰρομένῳ τρυφεροῦ σκύλακος πᾶν στρλῶος, ὅλη μευ
Σοὶ σελὶς ἐξειπεῖν ἄρκιος οὐκ ἂν ἔοι.

Lib. eod. Epig. cxcix.

Hic breuis ad numerum rapidos qui colligit vngues,
Venit ab auriferis gentibus Aſtur equus.

Τυτθὸς ὁ δ' ἐνρύθμοις ὁπλαῖς πεδίοιο κροαίνων,
Ἤλυθε χρυσογόνων ἵππος ἀπ' Ἀστυρίων.

Lib. eod. Epig. cc.

Non ſibi, ſed domino venatur vertagus acer,
Illæſum leporem qui tibi dente feret.

Οὐχ αὑτῷ θηρᾷ, τῷ κτήτορι δ' ὀξὺς ἐπακτὴρ
Οὗτος ὀδὰξ ἀβλαβῆ πτῶκα δόμονδε φέρων.

Lib. eod. Epig. ccii.

Callidus emiſſas eludere ſimius haſtas,
Si mihi cauda foret, cercopithecus eram.

Ῥιπτομένοις ἰοῖς σεσοφισμένος εὖ ἀλέασθαι,
Εἰ κέρκον κτώμην, κερκοπίθηκος ἂν ἦα.

In fructus, & edulia, CAP. III.

Lib. XIII. Epig. V.

Cerea quæ patulo lucet ficedula lumbo,
Cum tibi forte datur, ſi ſapis, adde piper.

Εἰς καρποὺς, καὶ ἐδέσματα, ΚΕΦΑΛ. Γ.

Συκαλίδ' ἰξυόφι λιπαχῶς πεταλῦαν ἀγοιφῆ
Πᾶσαν ἐπικνήσας, εἴ τι φρονεῖς, πέπερι.

Lib. eod. Epig. VI.

Nos alicam, mulſum poterit tibi mittere diues.
Si tibi noluerit mittere diues, eme.

Χόνδρον ἐγώ σοι ἔδωκα· δότω μελίκρατον ὁ πλουτῶν.
Πλούσιος οὐκ ἐθέλει δοῦναι; ἀτὰρ σὺ πρίω.

Lib. eod. Epig. VII.

Si ſpumet rubra conchis tibi pallida teſta,
Lautorum cœnis iure negare potes.

Σοὶ χλωρὸς εἰ κύαμος κεράμοις ἔνι πέφλιδε, δείπνοις
Οἰμώζειν μακρὰ δαψιλέεσσι λέγε.

Lib. eod. Epig. VIII.

Imbue plebeias Cluſinis pultibus ollas,
Vt ſatur in vacuis dulcia muſta bibas.

Δημοτικοῦ πολτοῦ Κλουσίνας ἔμβρεχε χύτρας,
Γλεῦκος ἵν' ἐμφορεθεὶς ἐν κενεῇσι πίῃς.

Lib. eod. Epig. XII.

Vt ſapiant fatuæ, fabrorum prandia, betæ,
O quam ſæpe petet vina, piperque cocus!

Ὄφρ' ἦ, τεκτονικὴ δαὶς, εὔστομα τεῦτλα, μάγειρος
Ποσσάκις αἰτήσει καὶ μέθυ, καὶ πέπερι!

Lib. eod. Epig. X.

Nec poteris ſimilæ dotes numerare, nec vſus,
Piſtori toties cum ſit & apta coco.

Οὐκ ἀξίως ἂν σεμιδάλεως χρείας λέγοις·
Οὕτω μαγείροις, ἀρτοποιοῖς τ' εὔθετον.

Lib. eod. Epig. XLVII.

Picentina Ceres niueo ſic nectare creſcit,
Vt leuis accepta ſpongia turget aqua.

Τοῖος ὁ Πικέντων ζυμοῦται νέκταρι λευκῷ
Ἄρτος, σπόγγος ὅπως ηὔξετο νᾶμα πιών.

Lib eod. Epig. L.

Rumpimus altricem tenero quæ vertice terram
Tubera, boletis poma ſecunda ſumus.

Ῥηγνῶντα κρῆθεν ὕδνα γαῖαν μητέρα
Τὰ δευτερεῖα τῶν μυκήτων ἴσχομεν.

Lib. eod. Epig. XX.

Mollis in æquorea quæ creuit ſpina Rauenna,
Non erit incultis gratior aſparagis.

Ὃν ἵνα παρρηγμίνι μαλακανθὸν ἔθρεψε Ῥαβέννη;
Οὔτοι ἀκηπεύτων ἀσπαράγων προφέρει.

Lib.

Lib. eod. Epig. XIV.

Claudere quæ cœnas lactuca ſolebat auorum,
Dic mihi, cur noſtras inchoat illa dapes?

Ἥτις τῶν προγόνων θρίδαξ τεκμαίρετο δαῖτας,
Εἰπὲ, τί νῦν δείπνων ἄρχεται ἡμετέρων;

Lib. eod. Epig. XVII.

Ne tibi pallentes moueant faſtidia caules,
Nitrata viridis braßica fiat aqua.

Ναυτιάαν κράμβης θαλλοῖς εἰ δείδιας ὠχροῖς,
Τεῦξαι σφι χλοερὸν χρῶτα νιτρῶδες ὕδωρ.

Lib. eod. Epig. XIX.

Nos Amiternus ager felicibus educat hortis:
Nurſinas poteris parcius eſſe pilas.

Ἡμεῖς εὐκάρπου πέλομεν κήπευμ' Ἀμιτέρνου·
Γογγυλίδων Νύρσης οὐκ ἂν ἔχοι σε πόθος.

Lib. eod. Epig. XIII.

Hæc tibi brumali gaudentia frigore rapa
Quæ damus, in cœlo Romulus eſſe ſolet.

Ἃς σοι γογγυλίδας χαιρούσας ψύχεϊ πέμπω,
Τάσδε μετ' οὐρανίων Ῥωμύλος ἐσθίεται.

Lib. eod. Epig. LVII.

Niliacum ridebis olus, lanaſque ſequaces,
Improba cum morſu fila, manuque trahes.

Νειλιακοῦ λαχάνου γελάσεις ἐριώδεα ῥυσμὸν,
Εἰλικτοὺς ἕλκων χερσὶν, ὀδάξ τε μίτους.

Lib. eod. Epig. XLVIII.

Argentum, atq; aurũ facile eſt, lenamque, togamque
Mittere; boletos mittere difficile eſt.

Εὐχερὲς ἀργυρεῖν, χρυσοῦ τ', ἐρίου τε, καὶ ἐσθῆς,
Τῶν δὲ μυκήτων αὖ δυσχερὲς ἐστὶ δόμα.

Lib. eod. Epig. XXXIV.

Cum ſit anus coniux, & ſint tibi mortua membra,
Nil aliud bulbis quam ſatur eſſe potes.

Γραῖαν μὲν ἔχων γαμετὴν, τὰ μέρη δ' ὑπὸ γαστρὶ νεκρωθείς,
Μηδὲν ἔχοις, βόλβων πρὶν κορέσασθαι, ἄκος.

Lib. eod. Epig. XXVI.

Sorba ſumus, molles nimium durantia ventres:
Aptius hæc puero, quam tibi, poma dabis.

Οὖα μὲν ἔσμεν, ὑγρῆς γαστρὸς σκληρωτῶν ὀπώρη·
Παιδὶ δὲ μᾶλλον ἐοῦσ', ἢ ἑ σοι, ἁρμοδίη.

Lib. eod. Epig. XXVII.

Aurea porrigitur Iani caryota Kalendis;
Sed tamen hoc munus pauperis eſſe ſolet.

Χρυσοχρῶς δίδοται καρυῶτις ἐν ἤματι πρώτῳ
Ἰανὺ· δῶρον ὅμως αὐτὸ πένητος ἔφυ.

Lib. XIV. Epig. XVIII.

Alea parua nuces, & non damnoſa videtur;
Sæpe tamen pueris abſtulit illa nates.

Τῶν καρύων μὲν ἄθυρμα, μικρὸν δαπάνημα καλεῖται·
Ἀλλὰ θαμὰ γλουτῶν παιδία νοσφίσατο.

Lib. XIII. Epig. XXV.

Poma ſumus Cybeles: procul hinc diſcede, viator,
Ne cadat in miſerum noſtra ruina caput.

Τῆλε στέβου, παροδῖτα, Ῥέης ἀκρόδρυόν εἰμι,
Ὄφρα μὴ εἰς σχέτλιον κρᾶτα πέσοιμι τεόν.

Lib. eod. Epig. XXXVI.

Hæc, quæ Picenis venit ſubducta trapetis,
Inchoat, atque eadem finit oliua dapes.

Πικηνοῦ τραπητῆρος ὑπεκκλεφθεῖσα, καὶ ἀρχὴ
Ἡ ἐλάα δαιτὸς, καὶ τέλος αὐτὴ ἔφυ.

Lib. eod. Epig. XXIV.

Si tibi Cecropio ſaturata Cydonia melle
Ponantur, dicas hæc melimela licet.

Εἰ μέλιτι μεθύοντα κυδώνιά τις παραθείη
Σοί ποτε, ταῦτα καλεῖν ἐστὶ μελίμηλα θέμις.

Lib. eod. Epig. XXII.

Non habilis cyathis, & inutilis vua Lyæo;
Sed non potanti me, tibi nectar ero.

Εἰμὶ μὲν οὐ χρηστὴ κυάθοις, οὔτ' εὔθετος οἴνῳ·
Οὐ πίνοντί μ' ὅμως εἰμί σοι εἶδαρ ἐΰ.

Lib. eod. Epig. XXIII.

Chia ſeni ſimilis Baccho, quam Setia miſit,
Ipſa merum ſecum portat, & ipſa ſalem.

Γηραλέῳ Βάκχῳ Σητίνῳ Χῖον ἐοικὸς
Σῦκον, ἄκρατον ὁμοῦ καὶ ἅλας ἡδὺ φέρει.

Lib. eod. Epig. XXVIII.

Hæc tibi quæ torta venerunt condita mentha,
Si maiora forent coctana, ficus erat.

Ταῦτά σοι ἃ σαυρίδι κορυφούμενα κόκτανα πλεκτῇ
Ἤλυθον· εἴ τοι ἔην μείζονα, σῦκον ἂν ἦν.

Lib. eod. Epig. XVIII.

Fila Tarentini grauiter redolentia porri
Ediſti quoties; oſcula cluſa dato.

Βρωμώδεις τὸ πείχωμα Ταρεντίνοιο πράσοιο
Εἰ ἔφαγες, κλείσας τὸ στόμα κῦσον ἐμέ.

Lib. cod. Epig. XIX.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros:
In niueo virides ſtipite cerne comas.

Ἄλσος Ἀρικῖνον πράσα ἡμῖν ἔντα δίδωσι·
Λευκὸν ὅρα χλοερὰς καυλὸν ἔχοντα κόμας.

Lib. eod. Epig. XXXVII.

Aut Corcyræi ſunt hæc de frondibus horti,
Aut hæc Maſſyli poma draconis erant.

Ἢ Κορκυραίου τάδε κλώνων ἦν ἀπὸ κήπου,
Ἢ καὶ Μασσύλου μῆλα δράκοντος ἔην.

Lib. eod. Epig. XXIX.

Pruna peregrinæ carie rugoſa ſenectæ
Sume: ſolent duri ſoluere ventris onus.

Τὰ βράβυλα ξείνῳ ῥυπώδεα γήραϊ δέξαι·
Σκληρὰς μαλθάσσειν γαστέρας ἁρμόδια.

Lib. eod. Epig. CIV.

Hoc tibi Theſei populatrix miſit Hymetti,
Pallados a ſiluis nobile nectar apis.

Σοὶ τόδε Θησεὶς προνομεύτειρα πέμψεν Ὑμήττου
Παλλάδος ἐκ ξυλόχων ἡδὺ μέλισσα γάνος.

Lib. eod. Epig. CV.

Cum dederis Siculos medijs de collibus Hyblæ,
Cecropios dicas tu licet eſſe fauos.

Εἰ δοίης Σικελοὺς Ὕβλης ἄπο, τοὺς δὲ καλοίης
Οὐκ ἂν ἀμαρτεπῶς Κεκροπίους χάδονας.

Lib. eod. Epig, XCVIII.

Hoc tibi Campani ſudauit bacca Venafri:
Vnguentum, quoties ſumis, & iſtud olet.

Καμπανοῦ τόδε σοὶ σιλπνὸν δώνημα Βενάφρου
Στάξε λίπος, καί σοι χεῦσις ὄδωδε μύρου.

Lib. eod. Epig. CVI.

Cnoſsia Minoæ genuit vindemia Cretæ
Hoc tibi, quod mulſum pauperis eſſe ſolet.

Μινῷος Κρήσσης Γνωσσοῦ τόδε φῦσε τρυγητὸς·
Ἀντὶ μελικρήτου δ' ἔλλαχεν αὐτὸ πένης.

Lib. eod. Epig. CVIII.

Attica nectareum turbatis mella Falernum:
Miſceri decet hoc a Ganymede merum.

Κεκροπίῳ μέλι μέθυ μίσγεται, ὃ ῥρ' ὑπὸ χερῶν
Τῶν Γανυμηδείων οἰνοχοεῖσθαι ἔδει.

Lib. eod. Epig. CIX.

Hoc de Cæſareis mitis vindemia cellis
Miſit, Iuleo quæ ſibi monte placet.

Τοῦτ' ἀπὸ Καισαρέων ἀποθηκῶν πέμψε πέπειρος
Βότρυς, Ἰουλείων ἐμφιλόχωρος ὀρῶν.

Lib. eod. Epig. CX.

Surrentina bibis? nec murrhina picta, nec aurum
Sume: dabunt calices hæc tibi vina ſuos.

Συῤῥεντῖνον ἔχων μὴ μοι χρυσώματα δίζευ·
Τοὺς ἰδίους κύλικας δώσεται οἶνος ὅδε.

Lib. eod. Epig. CXII.

Pendula Pomptinos quæ ſpectat Setia campos,
Exigua vetulos miſit ab vrbe cados.

Σηΐα, ἣ καθορᾷ Πομπῖνα μετήορος ἄστεα,
Ἐκ τουτῆς πόλεως πέμψε γέροντα κάδον.

Lib. eod. Epig. CXIV.

Non ſunt de primo, fateor, Triſolina Lyæo:
Inter vina tamen ſeptima vitis ero.

Εἰ καὶ μὴ πρώτου Βάκχου Τρεφολῖνος ἐτύχθην·
Ἔμπης τῶν οἴνων ἕβδομός εἰμι βότρυς.

Lib. eod. Epig. CXV.

Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur Amyclis,
Vitis & in media nata palude viret.

Φουνδαναὶ κομέουσιν εὖ Καίκουβον Ἄμυκλαι,
Ἄμπελος ἔν τε μέσῳ φῦσα τέθηλεν ἕλει.

Lib. eod. Epig. CXVIII.

Tarraco, Campano tantum ceſſura Lyæo,
Hæc genuit Tuſcis æmula vina cadis.

Καμπανοῖο μόνου Ταράκων ἡττώμενος οἴνου
Τυῤῥηνοῖσι κάδοις φῦσε τόδ' ἀντίπαλον.

Lib. eod. Epig. CXX.

Nomentana meum tibi dat vindemia Bacchum.
Si te Quinctus amat, commodiora bibes.

Νωμεντανὸς ἐμὸν τόδε σοὶ μέθυ δῶκε τρυγητὸς.
Εἰ Κοίντῳ φίλος εἶ, λωΐτερόν κε πίοις.

Lib. I. Epig. CV.

In Nomentanis, Ouidi, quod naſcitur agris;
Accepit quoties tempora longa merum,
Exuit annoſa mores, nomenque ſenecta,
Et quicquid voluit teſta vocatur anus.

Γινόμενος πεδίοις ἐνὶ Νωμεντανοῖσι πιθάκνη,
Οἶνον γηραλέῳ κεύθει δεξαμένη,
Στρυφνὴν πουλυετοῦς ὑπὸ γήραος ἰσχὺν ἀφῆκε,
Καὶ πίθος ἴσχε γέρων οὔνομα πᾶν ὅ, τιοῦν.

Lib. XIII. Epig. CXVII.

Amphora Neſtorea tibi Mamertina ſenecta
Si detur; quodvis nomen habere poteſt.

Εἰ Μαμερτίνοιο γέρων οἴνοιο δοθείη
Ἀμφιφορεὺς, ὅ, τιοῦν οὔνομ' ἔχειν δύναται.

Lib. eod. Epig. CXXV.

Nobilis & lanis, & felix vitibus Aulon
Det pretioſa tibi vellera, vina mihi.

Κλεινὸς ἐὼν ἐρίῳ τε, καὶ ἀμπέλῳ, εἴρια μὲν σοὶ
Αὐλὼν πουλυτελῆ πέμπει, ἐμοὶ δὲ μέθυ.

Lib. eod. Epig. CXXII.

Amphora Niliaci non ſit tibi vilis aceti:
Eſſet cum vinum, vilior illa fuit.

Μὴ δὴ ἀτιμάσῃς Νειλώϊον ἀμφιφορῆα
Ὄξευς· οἶνος ἐὼν ἔσκεν ἀτιμότερος.

Lib. eod. Epig. XL.

Candida ſi croceos circumfluit vnda vitellos,
Heſperius ſcombri temperet oua liquor.

Εἰ κροκίνοις λευκὸν λεκίθοις περιδέδραμεν ὕδωρ,
Ὁ σκόμβρων ἰχὼρ ὠὰ κεραννυέτω.

Lib. eod. Epig. XXXI.

Si ſine carne voles ientacula ſumere frugi;
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa venit.

Βουλομένῳ σοὶ ἄριστον ἑλέσθαι λιτὸν, ἄσαρκον
Τοῦτ' ἀπὸ Βεστίνων ἦλθε φύραμα βοτῶν.

Lib. eod. Epig. XXXII.

Non quemcumq; focum, nec fumum caſeus omnem,
Sed Velabrenſem qui bibit, ille ſapit.

Οὐ μὴν πῦρ ὁ τυρὸς, οὐδ' ὅντινά γ', ἀλλ' ὁ τὸν ἀτμὸν
Βηλάβροιο πιὼν τυρὸς ἄριστος ἔφυ.

Lib. eod. Epig. XXXIII.

Trebula nos genuit, commendat gratia duplex,
Siue leui flamma, ſiue domamur aqua.

Τρεβλῆθεν γινόμεθα, διπλῆ χάρις ἔστεφεν ἡμᾶς,
Εἴθ' ἡμᾶς βραχὺ πῦρ δάμναται, εἴτε λιβάς.

Lib. eod. Epig. XXX.

Caſeus, Etruſcæ ſignatus imagine Lunæ,
Præſtabit pueris prandia mille tuis.

Τυῤῥλωνῆς τυρὸς κεχαραγμένος εἰκόνι Λοωύνης
Παισὶ χορηγήσει μυρία δεῖπνα τεοῖς.

Lib. eod. Epig. XXXVIII.

Surripuit paſtor quæ nondum ſtantibus hœdis,
De primo matrum lacte coloſtra damus.

Πύρεφθον, ποιμὴν χιμάρων πρὸ ὥρ ἥρπασεν οὔπω
Ἱσταμένων, πρώτου δῶρα γάλακτος ἔχει.

Lib. eod. Epig. XLIV.

Eſſe putes nondum ſumen: ſic vbere largo
Effluit, & viuo lacte papilla tumet.

Οὐχ ὑπογάστριον ἂν φαίης· τόσος οὔθατος ὄγκος,
Καὶ θηλῆς, σπαργῶν ὀργινόεντι γλάγει.

Lib. eod. Epig. LI.

Texta roſis fortaſſe tibi, vel diuite nardo;
At mihi de turdis facta corona placet.

Ἐκ γε ῥόδων τάχα σοὶ στέφανος, νάρδου τ' ἢ συνεστώς·
Ἐκ κιχλῶν δ' ἢ παγεὶς εὔαδε μᾶλλον ἐμοί.

H

Lib. eod. Epig. XXXV.

Filia Picenæ venio Lucanica porcæ,
Pultibus hinc niueis grata corona datur.

Πικηνῆς ἀγίας χοιρομφαίνης εἰμὶ γένεθλον,
Χιονέοις πολτοῖς στέμμα δοθησόμενος.

Lib. eod. Epig. LVI.

Te fortaſſe magis capiat de virgine porca:
Me materna graui de ſue vulua capit.

Ἠ ἀτόκοιο συὸς τάχα σοὶ καταθύμιός ἐστι
Μήτρα μᾶλλον· ἐμοὶ δ᾽ εὔαδεν ἡ τοκάδος.

Lib. eod. Epig. CII.

Exſpirantis adhuc ſcombri de ſanguine primo,
Accipe faſtoſum, munera cara, garum.

Σκόμβρου ἔτ᾽ ἡμιθνῆτος ἀποστάζοντα φόνοιο
Πρωτοτύπου δέξαι, τίμια δῶρα, γάρον.

Lib. eod. Epig. CIII.

Antipolitani, fateor, ſum filia thynni:
Eſſem ſi ſcombri, non tibi miſſa forem.

Εἰμὶ (τί δ᾽ ἀρνοίμην;) θύννου τέκος Ἀντιπολίτεω·
Σοὶ δ᾽, εἰ σκόμβρου ἔην, οὐκ ἂν ἔπεμψαν ἐμέ.

Lib. III. Epig. XVII.

Circumlata diu menſis ſcriblita ſecundis,
Vrebat nimio ſæua calore manus:
Sed magis ardebat Sabidi gula; protinus ergo
Sufflauit buccis terque, quaterque ſuis.

Illa quidem tepuit, digitoſque admittere viſa eſt:
Sed nemo potuit tangere, merda fuit.

Δὴν περιδινηθεὶς ἐπιδορπιδίῃσι τραπέζαις,
Σφοδροτέρῃ θέρμῃ χεῖρας ἔκαιε πλακοῦς·
Ἀλλ' οὐ Σαβιδίου στόμα καίετο· ἐσσυμένως δὲ
Δίς τ' ἀνεφύσησεν, τρίς τε γνάθοισιν ἑαῖς.
Καὶ ὃς ἀπεψύχθη μὲν, ἀφῆς τ' ἀνέχεσθαι ἔδοξεν·
Ἀλλ' οὐδεὶς ἔτλη (σκὼρ ἐτέτυκτο) θιγεῖν.

In ædificia, & loca, CAP. IV.

Lib. V. Epig. VII.

Qualiter Aſſyrios renouant incendia nidos,
Vna decem quoties ſecula vixit auis:
Taliter exuta eſt veterem noua Roma figuram,
Et ſumſit vultus præſidis ipſa ſui.
Iam, precor, oblitus noſtræ, Vulcane, querelæ
Parce: ſumus Martis turba, ſed & Veneris.
Parce pater: ſic Lemniacis laſciua catenis
Ignoſcat coniux, & patienter amet.

Εἰς οἰκοδομήματα, καὶ χωρία, ΚΕΦΑΛ. Δ.

Οἷα περ Ἀσσυρίων πυρὸς ἴς ἀνέωσε καλιὼν,
Εὖτ' ὄρνις δεκάτην ζῇσ' ἑκατοστὺν ἐτῶν·
Οὕτως ἀνενέωσεν, ἑὸν τ' ἀπεδύσατο γῆρας
Ῥώμη, ἐπημφίασεν τ' εἶδος ἄνακτος ἑοῦ.
Ἵλαθι ἀμνήμων μομφῆς, Ἥφαιστε, παλαιῆς·
Ἐσμὲν Ἄρευς, ἐσμὲν καὶ Κύπριδος θέραπες.

Ἴλαθι· Λημνιακοῖς οὔπω δεσμοῖσιν ἀκοίτης
 Ἵληκοι, καὶ ζῶσ' εἴη ἀλεξικάκος.

Lib. IX. Epig. XXXV.

Iuppiter Idæi riſit mendacia buſti,
 Dum videt Auguſti Flauia templa poli:
Atque inter menſas largo iam nectare fuſus,
 Pocula cum Marti traderet ipſe ſuo,
Reſpiciens Phœbum pariter, Phœbique ſororem,
 Cum quibus Alcides, & pius Arcas erat;
Cnoſsia vos, inquit, nobis monumenta dediſtis:
 Cernite quam plus ſit Cæſaris eſſe patrem.

Ζεύς ποτε τῆς Ἴδης ψεύστην τάφον ἐξαθέλασεν,
 Φλαύιον Αὐγούστων ὡς ἴδ' ἀνάκτορον·
Ὡς δ' παρ' εἰλαπίνῃ σπάσας πολὺ νέκταρ ἔκειτο
 Ἡδίων, τὸ δέπας τ' ἐγγυάλιζεν Ἄρει,
Εἰς τὸν Φοῖβον ὁρῶν, καὶ τὴν Φοίβοιο σύναιμον,
 Σὺν τοῖς Ἀλκείδης, καὶ ταχὺς Ἀρκὰς ἔην,
Γνώσσιον αὐτοὶ ἐμοὶ μὲν ὀπάσσατε, φησὶ, τὸ σῆμα·
 Πόσσῳ ἔμεν γενέτην Καίσαρός ἐστι πλέον;

Lib. XV. Epig. II.

Hic vbi ſidereus propius videt aſtra coloſſus,
 Et creſcunt media pegmata celſa via:
Inuidioſa feri radiabant atria regis,
 Vnaque iam tota ſtabat in vrbe domus.
Hic, vbi conſpicui venerabilis amphitheatri
 Erigitur moles, ſtagna Neronis erant.
Hic, vbi miramur, velocia munera, thermas,
 Abſtulerat miſeris tecta ſuperbus ager.

Claudia diffuſas vbi porticus explicat vmbras,
Vltima pars aulæ deficientis erat.
Reddita Roma ſibi eſt, & ſunt te præſide, Cæſar,
Deliciæ populi, quæ fuerant domini.

Ἔνθα κολοσσῆεν βρέτας ἵσταται οὐρανόμηκες,
Μεσσόθι δ᾽ ἔστι ὁδοῦ πήγματ᾽ ἀειρόμενα·
Τῆ δ᾽ ὅλου βασιλῆος ἀποστίλβεσκε τυράννου,
Ἐν δ᾽ ἦν μοῦνον ὅλης τῆς πόλεως μέγαρον.
Θέσκελον ἣ περιβλέπτου ἐγείρεται ἀμφιθεάτρου
Κτίσμα, κολυμβήθρη τῇδε Νέρωνος ἔην.
Νῦν βαλανεῖον ὅπου θαυμάζομεν, ὠκὺ χάρισμα,
Δῆμον τοὺς ἰδίους ἄλσος ἀφεῖλε δόμους.
Κλαυδιὰς ἣ αἴθουσ᾽ ὑπερέχει τέγος εὔσκιον, αὐλῆς
Τῆσδε τελευτώσης ἦν μέρος ἔσχατον.
Ῥώμη, ἄναξ, ἐπὶ σεῦ πάλιν ἔζησ᾽, αἱ δ᾽ ἀπολαύσεις
Δημοτικαὶ νῦν εἴσ᾽, αἵ ποτε δεσποτικαί.

Lib. VIII. Epig. LXV.

Hic vbi Fortunæ reducis fulgentia late
Templa nitent, felix area nuper erat:
Hic ſtetit Arctoi formoſus puluere belli
Purpureum fundens Cæſar ab ore iubar:
Hic lauro redimita comas, & candida cultu
Roma ſalutauit voce, manuque ducem.
Grande loci meritum teſtantur & altera dona;
Stat ſacer edomitis gentibus arcus ouans.
Hic gemini currus numerant elephanta frequenter:
Sufficit immenſis aureus ipſe iugis.
Hæc eſt digna tuis, Germanice, porta triumphis:
Hos aditus vrbem Martis habere decet.

Ἔνθα Τύχης δέδμηται Ἀποστρόφου ὀξέα λάμπων
  Νηός, ὅπως ἔην εὐρυχόροιο πέδον·
Τῇδ᾽ ἔβη Ἀρκτῴοιο πόνοις ἐπίσημος ἀγῶνος
  Καῖσαρ ἀπαστράπτων ὄψιος ἡδὺ σέλας·
Ἐνθάδε λευχείμων, καὶ δάφνῃ κρᾶτα πυκασθεὶς
  Δέξατο χειροκρότῳ Ῥώμη ἄνακτα βοῇ.
Τὴν ἀρετὴν χώροιο καὶ ἄλλο κτίσμα φατίζει,
  Ἐθνέων δαμναμένων ἁψὶς ἔχουσα τύπους.
Τῇδ᾽ ἀριθμεῖ δίδυμον πολλὴ ἐλέφαντα συνωρεὶς·
  Ζεύγεσι δ᾽ ὃς μεγάλοις ἄρκιος ἐστ᾽ ἔποχος.
Τοῖος, ἄναξ, πυλεὼν σῶν ἄξιός ἐστι θριάμβων·
  Τάσδ᾽ εἰσόδους Ἄρεος τὴν πόλιν εἰκὸς ἔχειν.

Lib. eod. Epig. XXXVI.

Regia Pyramidum, Cæſar, miracula ride:
  Iam tacet Eoum barbara Memphis opus.
Pars quota Parrhaſiæ labor eſt Mareoticus aulæ?
  Clarius in toto nil videt orbe dies.
Septenos pariter credas aſſurgere montes;
  Theſſalicum breuior Pelion Oſſa tulit.
Æthera ſic intrat, nitidis vt conditus aſtris
  Inferiore tonet nube ſerenus apex:
Et prius arcano ſatietur lumine Phœbi
  Naſcentis Circe quam videt ora patris.
Hæc, Auguſte, tamen, quæ vertice ſidera pulſat,
  Par domus eſt cœlo; ſed minor eſt domino.

Πυραμίδων γέλασον βασιλήϊα θαύματα, Καῖσαρ·
  Οὐδεὶς τῶν ἔργων Μέμφιδός ἐστι λόγος.
Κτίσμα ποῖο μέρος πόσον Μαρεωτικὸν οἴκου;
  Κρεῖσσον ἐν ἀνθρώποις ἥλιος οὐδὲν ὁρᾷ.

Ἔπτα λόφους φαίης κεν ἐπ' ἀλλήλων ἐπικεῖσθαι·
 Πήλιον Ὄσσα φέρουσ' ἦν ἐλαχιστοτέρη.
Τοῖς ἄστροις κορυφὴ ἐπιμίσγεται, ὥσθ' ὑπὲρ αὐτῶν
 Εὔδιος ἀστράπτειν ὑπτείων νεφέων·
Τοῦ τε φάους κρυφίου πρὶν ἀφύσσεται ἠελίοιο,
 Ἢ πατέρ' ὃν Κίρκη λοῦσεν ἀνισχόμενον.
Ἀλλ' ἄστρων τόδε δῶμα θηγόν, τῷ μὴ πόλῳ ἶσον
 Ἔπλετο· τοῦ δ' ἰδίου μεῖον ἄνακτος ἔφυ.

Lib. IX. Epig. XXI.

Hæc quæ tota patet, tegiturq. & marmore, & auro,
 Infantis domini conſcia terra fuit.
Felix quæ tantis ſonuit vagitibus, & quæ
 Vidit reptantes, ſuſtinuitque manus.
Hic ſteterat veneranda domus, quæ præſtitit orbi,
 Quod Rhodos, aſtrifero quod pia Creta polo.
Curetes texere Iouem crepitantibus armis,
 Semiuiri poterant qualia ferre Phryges:
At te protexit ſuperum pater, & tibi, Cæſar,
 Pro iaculo & parma, fulmen & ægis erat.

Ἡ δ' ἐπίχρυσος ὅλη, καὶ λύγδῳ πᾶσα καλυπτὴ
 Γῆ κουριζομένου μάρτυς ἄνακτος ἔην.
Ὀλβίη, ἣ παίδνοισι κατηχηθῆσα γρασμοῖς
 Ἑρπύζοντος ἔτλη γυῖα, καὶ ηὐγάσατο.
Ἔνθα δ' ἔην οἴκημα σεβάσμιον, ὅ, ῥ' ἀνέτειλεν
 Ὅ, τι Ῥόδος, καὶ γῆ Κρῆσσ' ἀνέδωκε πόλῳ.
Τὸν Δία Κούρητες πατάγῳ ῥύσαντο, Φρύγεσσι
 Τῶν εὐβαστάκτων θηλυδρίησιν ὅπλων·
Χεὶρ δὲ Διός, Καῖσαρ, σ' ἐρρύσατο· τόφρα καὶ αἰγὶς
 Ἀντί σοι ἦν πέλτης, ἀστραπὴ ἀντὶ βέλους.

Lib. x. Epig. XXVIII.

Annorum, nitidique ſator pulcerrime mundi,
Publica quem primum vota preceſque vocant:
Peruius exiguos habitabas ante penates,
Plurima qua medium Roma terebat iter:
Nunc tua Cæſareis cinguntur limina donis;
Et fora tot numeras, Iane, quot ora geris.
At tu, ſancte pater, tanto pro munere gratus,
Ferrea perpetua clauſtra tuere ſera.

Αἰῶνος, κόσμου τε διαυγέος ἀρχιγένεθλε,
Δημοσίαις εὐχαῖς πρῶτος ἀειδόμενε·
Πρόσθε μὲν οὐτιδανὸν μέτρον περιστρητὸν ἔναιες,
Ἧι Ῥώμη μεσάτην ἔτριβε λαοφόρον·
Νῦν δ' ἔργοισιν ἄνακτος ἐπιστρέφεται σέο ναὸς
Ἰανε, πόσαις τ' ἀγοραῖς, ὅσα πρόσωπα φέρεις·
Ἀλλ' εὐεργεσίης σὺ τοσαύτης οὐκ ἀχάριστος,
Χάλκει' ἀϊδίοις ἴσχε θύρετρα μοχλοῖς.

Lib. xv. Epig. I.

Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis:
Aſſiduus iactet nec Babylona labor:
Nec Triuiæ templo molles laudentur honores, lönes
Diſſimuletque deum cornibus ara frequens:
Aere nec vacuo pendentia Mauſolea,
immodicis *Laudibus innumeris Cares in aſtra ferant.*
Omnis Cæſareo cedat labor amphitheatro.
Vnum pro cunctis fama loquatur opus.

Βάρβαρα Πυραμίδων τὰ σὰ, Μέμφι, θεήματα σίγα·
Κομπάζοι λιπαρὴς μὴ Βαβυλῶνα κόπος·

Μὴ νεῷ

Μὴ νεῶ Ἀρτέμιδος τρυφεροὶ κληζοίατ' Ἴωνες,
Μηδὲ θεὸν κεραὸς βωμὸς ἐπαγνείσθω·
Μηδὲ τὸ Μαυσωλοῖο μετήορον ἠέρι σῆμα
Ὑψοῦντων αἴνῳ Κᾶρες ἀμετρεπέτω.
Πᾶν κλέος ἠλλάχθω τοῦ Καίσαρος ἀμφιθεάτρου.
Θρυλλείσθω πάντων ἔργον ἓν ἀντὶ πόνων.

Epigramma vetus.

Quam bene curuati directa eſt ſemita pontis,
Atque interruptum continuatur iter.
Calcamus rapidas ſubiecti gurgitis vndas,
Et libet iratæ cernere murmur aquæ.
Ite igitur faciles per gaudia veſtra, Quirites,
Et Narſem reſonans plauſus vbique canat.
Qui potuit rigidas Gothorum ſubdere mentes,
Hic docuit durum flumina ferre iugum.

Ὡς καλῶς κυρτῆς ἰθύνθη ζεῦγμα γεφύρης,
Κᾶσιν ὁδὸς συνεχής, ἥ ποτε ῥηγνυμένη.
Στείβομεν ἀσφαλέως ὑποκείμενον ἴχνεσιν οἶδμα,
Καὶ μορμῦρον ὕδωρ λεύσσομεν ἀσπασίοι.
Ῥηϊδίως στείχοιτε πρὸς ὑμῶν χάρμα, Κυρῖται,
Καὶ Ναρσῆν κροτέων ἦχος ὑποψοφέοι.
Ὃς Γότθων σφριγόωντας ὑπὸ ζυγὸν ἦκε βαχήλους,
Οὗτος καὶ ποταμοὺς ζεῦγος ἔπεισε φέρειν.

Lib. II. Epig. LIX.

Mica vocor; quid ſim cernis: cœnatio parua.
Ex me Cæſareum proſpicis ecce tholum.
Frange toros, pete vina, roſas cape, tingere nardo:
Ipſe iubet mortis te meminiſſe deus.

Μίκκη ἐγὼ, οὐ πέλω δὲ, βλέπεις· μικρὸς εἰλαπινάων
Οἶκος· ἀνακτόρεον τὸν θόλον ἔνθεν ὁρᾷς.
Ἀνάπεσ᾽, οἰνοπόταζε, ῥόδον λαβὲ, χρίεο νάρδῳ·
Αὐτὸς μιμνήσκει τοῦ θανάτου σε θεός.

Lib. I. Epig. XII.

Itur ad Herculei gelidas qua Tiburis arces,
Canaque ſulphureis Albula fumat aquis,
Rura, nemuſque ſacrum, dilectaque iugera Muſis
Signat vicina quartus ab vrbe lapis:
Hic rudis æſtiuas præſtabat porticus vmbras,
Heu quam pene nouum porticus auſa nefas!
Nam ſubito collapſa ruit, cum mole ſub illa
Geſtatus biiugis Regulus eſſet equis.
Nimirum timuit noſtras Fortuna querelas,
Quæ par tam magnæ non erat inuidiæ.
Nunc & damna iuuant: ſunt ipſa pericula tanti:
Stantia non poterant tecta probare deos.

Ἧι τείβος εἰς ψυχρὰς τείνει Τείβουρος ἐρείπνας,
Λευκά τ᾽ ἀναβλύζει νάματα θειοβαφῆ·
Ἔνθα γύας ἱερὰς, καὶ μουσῶν δάσκιον ἄλσος
Σημεῖον πόλεως ἄγχι τέταρτον ἔχει·
Τῇδε θέρους σκιερὰς ἕδρας αἴθουσα παρεῖχεν,
Ἣ μικροῦ ποιεῖν τλῆσε νεοχμὸν ἄγος·
Ἤριπεν ἐξαίφνης γὰρ, ὑπόστεγος εὖτε δι᾽ αὐτῆς
Ῥήγουλος ἐξηλάων ἦγε διΐππον ὄχον.
Ἦ ῥα Τύχη μομφῆς ἡμῶν φθόνον οὐκ ἀνέμεινε·
Τοσσατίοιο μίσους ἄχθει βελθομένη.
Τὰ βλάβη ὠφελέει· τῶν κινδύνων ἐστὶν ὄνασθαι·
Ὀρθὴ παστὰς ἔουσ᾽ οὐκ ἂν ἔδεξε θεούς.

Lib. eod. Epig. LXXXIII.

Hæc, quæ puluere diſsipata multo,
Longas porticus explicat ruinas,
En quanto iacet abſoluta caſu.
Tectis nam modo Regulus ſub illis
Geſtatus fuerat, receſſeratque:
Victa eſt pondere cum ſuo repente;
Et poſtquam domino nihil timebat,
Securo ruit incruenta damno.
Tanæt, Regule, poſt metum querelæ,
Quis curam neget eſſe te deorum,
Propter quem fuit innocens ruina?

Ἐν πολλῇ κόνει ἡ στοὴ ῥιφεῖσα,
Μακρὸν ῥυσμὸν ξειπίων ἁπλῶσα,
Ποίῳ πλώματι κεῖται ἠμύουσα;
Ἀκμὴν ταῖσδ᾽ ὑπὸ Ῥήγυλος στέγῃσιν
Αἰώρης ἐλάσας ὄχημ᾽ ἀπῆλθε.
Βείσθη δ᾽ ἀχθομένη δέδουπεν ἄφνω·
Χ᾽ ὡς μηδὲν περὶ δεσπότῃ τρέουσα
Πτῶσ᾽ ἤειπεν ἀσφαλὴς ἀθῴῳ.
Τόσσου, Ῥήγυλε, κινδύνου μέτ᾽ αἶσαν,
Τίς σ᾽ οὐκ ἀθανάτων μέλημα φαίη,
Πτῶσις οὗ χάριν ἀβλαβὴς ἐτύχθη;

Lib. VIII. Epig. LXVIII.

Qui Corcyræi vidit pomaria regis,
Rus, Entelle, tuæ præferat ille domus,
Inuida purpureos vrat ne bruma racemos,
Et gelidum Bacchi munera frigus edat,

Condita perſpicua viuit vindemia gemma,
Et tegitur felix, nec tamen vua latet.
Fœmineum lucet ſic per bombycina corpus,
Calculus in nitida ſic numeratur aqua.
Quid non ingenio voluit natura licere?
Autumnum ſterilis ferre iubetur hyems.

Ὃς τοῦ Κορκύρης ὄρχοις, Ἔντελλε, τυράννου
Εἶδε, προτιμῴη τὸν σὸν ἐνοικίδιον.
Πορφυρέας ἵνα μὴ σταφυλὰς κατὰ πάχνος ἰάπτῃ,
Καὶ ψύχος Βάκχου μὴ γάνος ἡδὺ δάκῃ,
Ζῇ τοίχοις ἔμφρουρος ἐν ὑελινοῖσιν ὀπώρη,
Κεύθεται εὐδαίμων, οὔτι λήθεται, βότρυς.
Οὕτω λιτὸν ὕφος διαφαίνει χρῶτα γυναικὸς,
Οὕτως ἐκκρίνει ψῆφον ἀκραιφνὲς ὕδωρ.
Καὶ τί ἀτόλμητον βροτέαις φύσις εἴασε τέχναις;
Εἴθισαι χειμῶν στεῖρος ὀπωροφορεῖν.

Lib. XII. Epig. XXXI.

Hoc nemus, hi fontes, hæc textilis vmbra ſupini
Palmitis, hoc riguæ ductile flumen aquæ,
Prataque, nec bifero ceſſura roſaria Pæſto:
Quodque viret Iani menſe, nec alget olus:
Quæque natat cluſis anguilla domeſtica lymphis,
Quæque gerit ſimiles candida turris aues;
Munera ſunt dominæ. poſt ſeptima luſtra reuerſo
Has Marcella domos, paruaque regna dedit.
patrios *Si mihi Nauſicae proprios concederet hortos,*
Alcinoo poſſem dicere, malo meos.

Τοῦτ' ἄλσος, κρῆναί τε, καὶ ἡμερίδων τόδ' ὕφασμα
Εὔσκιον, ἥτ' ἐρατὴ ῥύακος ὑδροχόη,

Καὶ λειμὼν, καὶ Παιστῷ ἐρίζοντες ῥοδεῶνες,
  Χείματί τ' οὐ ῥιγοῦν τηλεθάον λάχανον·
Ἔγχελυς ἐν στεγανοῖσι ὑδατοστεύουσα κολύμβοις,
  Ἥ τ' ὄρνεις λευκὴ τύρσις ἔχουσ' ὁμόχροις,
Μαρκέλλης δῶρ' ἐστί. μεθ' ἑβδομάδας λυκαβάντων
  Γέντε, μοι ἐρχομένῳ μικρὰ τάδ' οἰκί' ἔδω.
Εἴ μοι Ναυσικάα πατρούς ἐχαρίζετο κήπους,
  Εἶπον ἂν Ἀλκινόῳ, τούσδε προαιρέομαι.

Lib. IV. Epig. XLIV.

Hic eſt pampineis viridis modo Veſuius vmbris:
  Preſſerat hic madidos nobilis vua lacus.
Hæc iuga, quam Nyſæ colles, plus Bacchus amauit:
  Hoc nuper Satyri monte dedere choros.
Hæc Veneris ſedes, Lacedæmone gratior illi:
  Hic locus Herculeo nomine clarus erat.
Cuncta iacent flammis, & triſti merſa fauilla:
  Nec ſuperi vellent hoc licuiſſe ſibi.

Βέσβιός ἐστιν ὅδ' ἄρτι κατάσκιος οἰνοπέδοισιν·
  Ὧδε τρύγη ληνοὺς κλῦσεν εὐστάφυλος.
Ταῦτ' ὄρε', ἢ Νύσσαν πολὺ μᾶλλον φίλατο Βάκχος·
  Ἐν λόφῳ τῶν Σατύρων τῷδε χοροστασίη.
Κύπριδος τῶν τόδ' ἕδος πολὺ φίλτερον, ἢ Λακεδαίμων·
  Χῶρος ὅδ' Ἡρακλέους κλῄζετ' ἐπωνυμίῃ.
Γαῖα δ' ὑπὸ σποδιῇ, φλογί τ' ἤμυσεν· ἦ ῥα ἔπισι
  Τοιούτου πάθεος καὶ μετάνοια θεοῖς.

Tumuli, & in mortuos, CAP. V.

Lib. VII. Epig. XCV.

Conditus hic ego ſum, Baſſi dolor Vrbicus infans,
Cui genus, & nomen maxima Roma dedit.
Sex mihi de prima deerant trieteride menſes,
Ruperunt tetricæ cum mala penſa deæ.
Quid ſpecies, quid lingua mihi: quid profuit ætas?
Da lacrymas tumulo, qui legis iſta, meo.
Sic ad Lethæas, niſi Neſtore ſerior, vndas
Non eat, optabis quem ſupereſſe tibi.

Ἐπιτάφια, καὶ εἰς νεκρούς, ΚΕΦΑΛ. Ε.

Ἀλγεσιὼν Βάσσου παῖς Οὔρβικος ἐνθάδε κεῖμαι,
Τοὔνομα τῷ Ῥώμη, καὶ τὸ γενέθλον ἔδω.
Ἓξ μου τῇ πρώτῃ τελετῇ εἴδη μῆνες ἀπῆσαν,
Ῥῆξαν ὅτ᾽ ἄστοργοι τὸ βραχὺ νῆμα θεαί.
Καὶ τί στωμυλίη, νεότης τε, τί μ᾽ εἶδος ὄνησε;
Ξεῖνε, σὺ δ᾽ ἡμετέρῳ δάκρυα λεῖβε τάφῳ.
Οὕτως εἰς Λήθης οὐχ ὁπλότερος κίοι ὕδωρ
Νέστορος, ὃν μετά σε ζῶντα λιπεῖν ποθέεις.

EPIGRAMMA VETVS.

Hic ſitus eſt Gelli quondam pars maxima Phœbus;
Adfectus omnes continet iſte lapis.
Vix conſummauit ſeptem quinquennia luſtri;
Oſcula feruentem nec tenuere animam.
Quod ſi mutari potuiſſent fata ſororum,
Gauderet condi Gellius hoc tumulo.

Γελλίου ὤδ' ἐτάφη Φοῖβός ποτε μοῖρα μεγίστη·
  Παντίας στοργὰς ἔλλαχε σῆμα τόδε.
Πέντε μόλις τὸ λύπευσεν ὃς ἑβδομάδας λυκαβάντων·
  Οὔτε περχόμενον πνεῦμα κατεῖχε φίλων
Γέλλιος. εἰ θέμις ἦν ἠλλάχθαι νήματα μοιρῶν,
  Ἄσμενος ἂν κεῖσθαι τῷδ' ἔνι τλῆσε τάφῳ.

ALIVD.

Hic iacet exiguis Dionyſia flebilis annis,
  Extremum tenui quæ pede rupit iter:
Cuius in octaua laſciuia ſurgere meſſe
  Ceperat, & dulces fingere nequitias.
Quod ſi longa tuæ manſiſſent tempora vitæ,
  Doctior in terris nulla puella foret.

Ἡλικίην τυτθὴν Διονυσιὰς ἐνθάδε κεῖται,
  Ὑστατίην λεπτοῖς ποσὶ τεμοῦσα τρίβον·
Ἧς ἤδη τὸ στρῆνος ἐν ὀκταετηΐδι βλαστεῖν
  Ἄρχετο, καὶ πλάττειν παίγνια κομψὰ τρυφῆς.
Εἰ δέ κ' ἐμηκύνθη μακρόν οἱ τέρμα βίοιο,
  Οὐκ εὐμουσοτέρην κόσμος ἂν εἶχε κόρην.

Lib. v. Epig. xxxv.

Hanc tibi, Fronto pater, genitrix Flaccilla puellam,
  Oſcula commendo, deliciaſque meas:
Pallida nec nigras horreſcat Erotion vmbras,
  Oraque Tartarei prodigioſa canis.
Impletura fuit ſextæ modo tempora brumæ;
  Vixiſſet totidem ni minus illa dies.
Inter tam veteres ludat laſciua patronos,
  Et nomen blæſo garriat ore meum.

Mollia nec rigidus ceſpes tegat oſſa, nec illi,
Terra, grauis fueris; non fuit illa tibi.

Σοὶ, Φρόντων γενέτης, σοὶ, Φλακκίλλη γενέτειρα,
Παιδικὰ τ' ἅμα, κόρην τήνδε συνιστάμεθα.
Οὔτ' Ἐρέβους τρέσσαι σκοτόεσσαν Ἐρώπιον ὄρφνην,
Οὔτε πέλωρα κυνὸς χάσματα Ταρταρέου.
Ἓξ μὲν χειμερινοὺς κύκλοις ἔπλησεν ἄν, εἰ μὴ
Ζῆσεν ἐλασσοτέρως ἤμασι τοσσατίοις.
Κουρίζοι δ' ἐν τοῖς ἤδη πάτρωσι παλαιοῖς,
Οὔνομά τε βαυλῶς τοὐμὸν ἀεὶ λαλέοι.
Λείψανα δ' οὔτ' αὐτῆς σκληρὴ κόνις ἀμπέχοι, οὔτε σοὶ
(Οὐδὲ γὰρ ἤδ' ἦν σοι,) γαῖα, βαρεῖα γένοιο.

Lib. I. Epig. LXXXVIII.

Alcime, quem raptum domino creſcentibus annis,
Labicana leui ceſpite velat humus;
Accipe non Pario nutantia pondera ſaxo,
Quæ cineri vanus dat ruitura labor:
Sed fragiles buxos, & opacas palmitis vmbras,
Quæque virent lacrymis roſcida prata meis.
Accipe, care puer, noſtri monumenta doloris:
Hic tibi perpetuo tempore viuit honor.
Cum mihi ſupremos Lacheſis perneuerit annos,
Non aliter cineres mando iacere meos.

Ἄλκιμε, παῖδ' ὃν ἔτι τῷ δεσπότῃ ἁρπαχθέντα
Γῆς Λαβικανῆς βῶλος ἐπημφίασε,
Λάζου οὐ Παρίης ὄγκοις λύγδοις, νεκροῖσιν
Οἷς πόνος ἠλέματος τεῦξε μινυνθαδίους·
Πύξους δὲ κλαδαράς, φυλλάμπελά τε σκιόεντα,
Καὶ λειμῶνας ἐμοῖς δάκρυσιν ἰκμαλέους.

Λάζου,

Λαζεῦ, φίλιε κοῦρε, πόνων μνημεῖον ἐμεῖο·
Ἐνθάδε σοὶ ἡμῆς αἶσα πέθηλεν ἀεί.
Ὁππότε μοι Λάχεσις διακλώσαι λοίσθιον ἦμαρ,
Οὐκ ἄλλως κέλομαι λείψανα κεῖσθαι ἐμά.

Lib. XI. Epig. XCII.

Æolidos Canace iacet hoc tumulata ſepulcro,
Vltima cui paruæ ſeptima venit hyems.
Ah ſcelus, ah facinus! properas quid flere, viator,
Non licet hic vitæ de breuitate queri.
Triſtius eſt leto leti genus: horrida vultus
Abſtulit, & tenero ſedit in ore lues:
Ipſaque crudeles ederunt oſcula morbi,
Nec data ſunt nigris tota labella rogis.
Si tam præcipiti fuerant ventura volatu,
Debuerant alia fata venire via.
Sed Mors vocis iter properauit cludere blandæ,
Ne poſſet duras flectere lingua deas.

Αἰολίδος Κανάκη τύμβῳ ὑπὸ τῷδε πέπασται,
Ἕβδομος ᾗ χειμὼν ἔπλετο τέρμα βίου.
Φεῦ, ξένε, τοῦ ἄγεος! τί δ' ἐπείγῃ δάκρυα βάλλειν;
Οὐ τῶν μεμπτέα σοὶ τὴν βραχύτητα βίου.
Δεινότερός γε μόροιο μόρου τρόπος· ὄψιν ἀφεῖλον
Τὸ στόμα λειχῆνες πᾶν ἐπινεμάμενοι·
Αὐτά τε νηλεῖς δάψαντο φιλήματα νοῦσοι.
Οὐδ' ὁλόκληρ' ἐδόθη χείλεα πυρκαϊῇ.
Εἰ δ' ἄρ ἐπιπλᾶσθαι τόσον ἐς τάχος αὐτίκ' ἔμελλον,
Ἄλλῃ ἂν ὤφειλον κῆρες ἐπελθέμεναι.
Φθᾶσα δ' ἡ Μοῖρ' ἀγανῆς ἀπέκλεισε διέξοδον αὐδῆς,
Κάμψαι ἵν' ἀστόργοις μή ποτε γλῶσσα θεάς.

Lib. IX. Epig. XXIX.

Dulce decus ſcenæ, ludorum fama, Latinus
Ille ego ſum, plauſus, deliciæque tuæ;
Qui ſpectatorem potui feciſſe Catonem,
Soluere qui Curios, Fabricioſque graues:
Sed nihil a noſtro ſumſit mea vita theatro,
Et ſola tantum ſcenicus arte feror:
Nec poteram gratus domino ſine moribus eſſe.
Interius mentes inſpicit ille deus.
Vos me laurigeri paraſitum dicite Phœbi;
Roma ſui famulum dum ſciat eſſe Iouis.

Σκηνῆς ἀγλαΐη, θυμέλης κλέος ἡδὺ, Λατῖνος
Κεῖνος ἐγὼ, σὸς ἔρως, ξεῖνε, σὸς εἰμὶ κρότος·
Ὅς τε Κάτωνα μέγαν ποιεῖν ἴσχυσα θεωρὸν,
Κύριον ὃς διαχεῖν, Φαβρίκιόν τ' ἄγελων.
Οὔτ' ἐμὸς ἡμετέρου βίος οὐδὲν ἀπηῦρε θεάτρου,
Ἀλλ' ἀπὸ τῆς τέχνης σκηνικὸς ἦα μόνον.
Οὐκ ἂν ἐμῷ γὰρ ἐγὼν ἀρετῆς ἄτερ ἤρεσ' ἄνακτι.
Ἐνδοτέρας ὁ θεὸς κεῖνος ὁρᾷ πραπίδας.
Ὑμεῖς μή με κικλήσκετ' Ἀπόλλωνος παράσιτον·
Ῥώμη δὲ γνῷ ἔστ' δοῦλον ἐόντα Διός.

Lib. X. Epig. L.

Frangat Idumæas triſtis Victoria palmas.
Plange, Fauor, ſæua pectora nuda manu.
Mutet Honor cultus, & iniquis munera flammis:
Mitte coronatas, Gloria mœſta, comas.
Heu facinus! prima fraudatus, Scorpe, iuuenta
Occidis, & nigros tam cito iungis equos.

Curribus illa tuis ſemper properata, breuiſque,
Cur fuit & vitæ tam prope meta tuæ?

Θρηνείτω αἰνοπαθὴς Νίκη φοίνικας Ἰδουμης.
Κοπτέσθω παλάμαις στερνοτύποισι Κρότος.
Στέμματα Κῦδος ἀμείψαι· ἐπίφλογα δ' ὕστατα δῶρα
Πένθιμος εὐστεφέας Δόξα κόμας βαλέτω.
Φεῦ τοῦ ἄγους! τέθνηκας ἀπεμβόμενος νεότητος,
Σκόρπε, μέσης, ζεύξας ὡς ταχὺς ἅρμα μέλαν.
Τίπτε σὸς, ἦν τοσάκις περιδέδρομες ὠκεῒ δίφρῳ,
Αἶψα μινυνθάδιος νύσσαν ἔκαμψε βίος;

Lib. eod. Epig. LIII.

Ille ego ſum Scorpus, clamoſi gloria circi,
Plauſus, Roma, tui, deliciæque breues:
Inuida quem Lacheſis raptum trieteride nona,
Dum numerat palmas, credidit eſſe ſenem.

Σκόρπος ἐγὼ, κῦδος πολυηχέος ἱπποδρόμοιο,
Σὸς κρότος, ὦ Ῥώμη, σεῖο θρύφημα βραχύ·
Βάσκανος ὃν τρὶς ἔτεσιν ἐπ' ἐννέα πότμος ἀμαίρων,
Τὰς νίκας ἀριθμῶν, ᾤετο γηραλέον.

Lib. XI. Epig. XIV.

Quiſquis Flaminiam teris, viator,
Noli nobile præterire marmor.
Vrbis deliciæ, saleſque Nili,
Ars, & gratia, luſus, & voluptas,
Romani decus, & dolor theatri,
Atque omnes Veneres, Cupidineſque,
Hoc ſunt condita, quo Paris, ſepulcro.

Ὅστις Φλαμινίην τρίβεις, ὁδῖτα,
Ἔνδοξον τόδε σῆμα μὴ παρέρχου.
Τερπωλὴ πόλεως, ἄθυρμα Νείλου,
Τέχνη, καὶ χάρις, ἡδονή, κρότημα,
Σκηνῆς Αὐσονίης κλέος τε, κάλλος,
Καὶ πᾶν χρῆμα καλῶν, ἐρωτικῶν τε,
Τῷδ', ᾧ ἐν Πάρις, ἠρίῳ τέθαπται.

EPIGRAMMA VETVS.

Hoc rudis aurigæ requieſcunt oſſa ſepulcro,
Nec tamen ignari flectere lora manu:
Iam qui quadrijugos auderem ſcandere currus,
Et tamen a bijugis non remouerer equis.
Inuidere meis annis crudelia fata,
Fata, quibus nequeas oppoſuiſſe manus.
Nec mihi conceſſa eſt morituro gloria circi,
Donaret lacrymas ne pia turba mihi.
Vſſere ardentes intus mea viſcera morbi,
Vincere quos medicæ non potuere manus.
Sparge, precor, flores ſupra mea buſta, viator,
Fauiſti viuo forſitan ipſe mihi.

Διφρηλάτου κεῖται τύμβῳ ἐνὶ τῷδε νέου μὲν
Λείψανα, τοῦ νωμᾶν δ' ἡνίον οὐκ ἀδαοῦς·
Ὅστις τεθρίππων ἐπιβήμεναι ἤδη ἐτόλμων·
Ἀλλ' ἀποθύμιος ἦν οὐδὲ συνωρὶς ἐμοί.
Μοῖραι ἐμῇ βάσκηναν ἀμειλίκτοι νεότητι,
Αἷς χέρας ἀνταίρειν οὐ θέμις ἐστὶ βροτῷ.
Οὐδ' ἔλαχον θνήσκων γέρας εὐκλεὲς ἱπποσυνάων,
Δῆμος ἵν' εὐσεβέων μὴ κατὰ δάκρυ χέοι.
Ἐνδότερα ζαφλεγεῖς κατεδήδοκαν ἄψεα νοῦσοι,
Ἃς οὔτις νικᾶν ἴσχυσ' ἀκεστορίη.

Ξεῖνε, σὺ δ' ἡμετέρῳ πολιὰ κρίνα βάλλ' ἐπὶ τύμβῳ,
Ἦ τάχα δὴ ζωῷ καὶ σὺ κρότησας ἐμοί.

ALIVD.

Qui colitis Cybelen, & qui Phryga plangitis Attyn,
Dum vacat, & tacita Dindyma nocte ſilent,
Flete meos cineres: non eſt alienus in illis.
Hector, & hoc tumulo Mygdonis vmbra tegor.
Ille ego qui magni paruus cognominis hæres,
Corpore in exiguo res numeroſa fui;
Flectere doctus equos, nitida certare palæſtra,
Ferre iocos, aſtu fallere, noſſe fidem.
At tibi dent ſuperi quantum, Domitilla, mereris,
Quæ facis exigua ne iaceamus humo.

Θρησκευταὶ Κυβέλης, Ἄττιν Φρύγα θρηνοκοποῦντες,
Νυκτὸς ἕως κατέχει Δίνδυμον ἠρεμίη,
Καί με θανόντα γοᾶτ'· οὐ γὰρ ξένος εἰμὶ μεθ' αὐτοῖς.
Ἕκτωρ, καὶ ψυχὴ Μυγδόνις ὧδ' ἐτάφην.
Ὅστις ἐπωνύμιον μικρὸς μέγα κληρονομήσας
Ἐν βαιῷ ποτ' ἔην σώματι χρῆμα πολύ·
Ἱπποδαμεῖν δεδαώς, ἐπαλείφεσθαί τε παλαίστρῃ,
Σκώπτειν, τεχνάζειν, πίστιν ἀϊστορέειν.
Σοὶ δὲ θεοὶ δοῖεν, τῶν ἀξίη εἶ, Δομιτίλλα,
Γαίῃ ἐτυμβεύθην ἧς χάριν οὐκ ὀλίγῃ.

Lib. IV. Epig. LXXIII.

Cum grauis extremas Veſtinus duceret horas,
Et iam per Stygias eſſet iturus aquas,
Vltima voluentes orabat penſa ſorores,
Vt traherent parua ſtamina pulla mora,

Iam ſibi defunctus caris dum viuit amicis.
Mouerunt tetricas tam pia vota deas.
Tum largas partitus opes, a luce receßit;
Seque mori poſthac credidit ille ſenem.

Λοίσθιον ἀσθμαίνων πυμάτῃ Βεστῖνος ἐν ὥρῃ,
Καὶ Στυγίους νεύων εἰν ἀΐδαο δόμους·
Κλωστῆρ' ὑστάτιον στρωφώσας λίσσετο Μοίρας
Ἕλκειν τυτθὸν ὅσον νήματα φαιοφαῆ,
Μέσφα φίλοις ζώει, θνήσκων μόνος αὐτὸς ἑαυτῷ.
Κάμψεν ἀμειδήτους ἰθὺ δέημα θεάς·
Εἶτα φάος λείπει, διανείμας ἄσπετον ὄλβον·
Καὶ μετὰ ταῦτα γέρων αὐτῷ ἔδοξε θανεῖν.

Lib. I. Epig. LXXVIII.

Indignas premeret peſtis cum tabida fauces,
Inque ſuos vultus ſerperet atra lues:
Siccis ipſe genis flentes hortatus amicos
Decreuit Stygios Feſtus adire lacus.
Nec tamen obſcuro ſua polluit ora veneno,
Aut torſit lenta triſtia fata fame:
Sanctam Romana vitam ſed morte peregit,
Dimiſitque animam nobiliore rogo.
Hanc mortem fatis magni præferre Catonis
Fama poteſt. huius Cæſar amicus erat.

Εὖτε νόσος πονέοντα παρίσθμια θλῖβε, καὶ ἤδη
Ὄψιν ὅλην λειχὴν εἷρπ' ἐπιβοσκόμενος,
Παρφάμενος γνωτοὺς περιδάκρυας αὐτὸς ἄδακρυς
Φῆστος ἔγνω διαβὰς εἰς ἀΐδαο, θανεῖν·
Οὐδ' ἐμίηνε ποτῷ καθαρὸν στόμα φαρμακόεντι,
Οὔτε πολυχρονίῃ τὸν μόρον εἷλκε τελευτῇ·

Ῥωμαίη σεμνὴν βιοτὴν σφρήγισσε πελοῦτη,
 Καὶ γυναιοτέρῳ πότμῳ ἀφῆκε πνοήν.
Τοῦδε μόρον ζημᾶν δύναται περὶ μόροιο Κάτωνος
 Αἰών. τοῦδε φίλος Καῖσαρ ἐτύγχαν' ἐών.

Lib. IX. Epig. LXXXVIII.

Feſtinata ſui gemeret dum fata Seueri
 Silius, Auſonio non ſemel ore potens:
Cum grege Pierio mœſtus, Phœboque querebar;
 Ipſe meum fleui, dixit Apollo, Linon:
Reſpexitque ſuam, quæ ſtabat proxima fratri,
 Calliopen; & ait, tu quoque vulnus habes.
Adſpice Tarpeium, Pallatinumque Tonantem:
 Auſa nefas Lacheſis læſit vtrumque Iouem.
Numina cum videas duris obnoxia fatis,
 Inuidia poßis exonerare deos.

Σείλιον ὠκυμόρου πότμον γοάοντα Σεβήρου,
 Οὐ μιῇ Αὐσονίῃ σεμνὸν ἐν εὐεπίῃ·
Σὺν μούσαις, καὶ Φοίβῳ ἐδυνοπάθησα νοήσας,
 Κἀγώ, φησίν, ἐμὸν Φοῖβος ἔκλαυσα Λίνον·
Ἐς δὲ κασιγνήτην ὁρόων (παρὰ δ' ἵστατ' ἀδελφεῷ)
 Καλλιόπην, ἴδιον καὶ σὺ πέπονθας, ἔφη.
Τὸν Δία Ταρπεῖον, τὸν Παλλατῖνον ἄθρησον·
 Βλάψε παρακαυνδοῦσ' ἀμφοτέρους Λάχεσις.
Ἀθανάτων φῦλον Μοίραις ὑποκείμενον εἰδὼς,
 Πᾶσαν ἀπὸ σφείων μέμψιν ἀποσκεδάσαις.

Lib. XI. Epig. XLII.

Indulget pecori nimium dum paſtor Amyntas,
 Et gaudet fama, luxuriaque gregis;

Cedentes oneri ramos ſiluamque fluentem
Vicit; concuſſas ipſe ſequutus opes.
Triſte nemus diræ voluit ſupereſſe rapinæ,
Damnauitque rogis triſtia ligna pater.
Pingues, Lygde, ſues habeat vicinus Iolas:
Te ſat is eſt nobis annumerare pecus.

Τὴν ἀγέλην περιδειδιὼς φιλοῖν ὁ συφορβὸς Ἀμύντας,
Χαίρων τ' εὐκλείῃ ποιμνίου εὐτραφέος,
Εἴξαντας βαρέϊ κλαδαροὺς κατεβείσατο κλῶνας,
Σφενδόναις βαλάνοις αὐτὸς ἐπισπόμενος.
Οὐ θέλε τῇ λώβῃ περιεῖναι δυσάρσιον ὕλην,
Ἀνδροφόνον τε πατὴρ δένδρον ἔκαυσε πυρί.
Κτάσθω, Λύγδε, σύας πιμελῇ φλιδόωντας Ἰόλλας·
Ἀρκοῦμαι δ' ὑπό σοι σωζομένοισι βοτοῖς.

Ad Imperatores, & de illis, Cap. vi.

Lib. iv. Epig. i.

Cæſaris alma dies, & luce ſacratior illa,
Conſcia Dictæum qua tulit Ida Iouem,
Longa precor, Pylioque veni numeroſior æuo,
Semper & hoc vultu, vel meliore nite.
Hic colat Albano Tritonida multus in auro,
Perque manus tantas plurima quercus eat.
Hic colat ingenti redeuntia ſæcula luſtro,
Et quæ Romuleus ſacra Terentus habet.
Magna quidem, ſuperi, petimus, ſed debita terris:
Pro tanto quæ ſunt improba vota deo?

Πρὸς

Πρὸς αὐτοκράτορας, καὶ περὶ αὐτῶν, Κεφ. ζ.

Ἦμαρ Καίσαρος ἠδὺ, σεβασὸν μᾶλλον ἐκείνου,
  Ἴδη ἐν ᾧ Δίκτης κλίτεσι φῦσε Δία,
Αἰῶνος Πυλίοιο πολυχρονιώτερον ἥβοις,
  Ταὐτό τ' ἀεὶ λάμποις, ἢ καὶ ἀμεινότερον.
Χρυσῷ δὲ Ἀλβανὸς Τριτωνίδα συχνὰ γεραίροι,
  Καὶ πλείστη πάσαις δρῦς ἀνὰ χεῖρας ἴοι·
Κύκλον ἄγοι τὸ μέγαν περιπελλομένων ἐνιαυτῶν,
  Ἱερά τε, Ῥωμαίων οἷα Τρώεντος ἔχει.
Ἄδρα, θεοὶ, λιτόμεσθα, δίκαια δέ· τίς γὰρ ἀναιδὴς
  Εὐχὴ ἂν εἴη ὑπὲρ τοσσατίοιο θεοῦ;

Lib. v. Epig. 111.

Accola iam noſtræ Degis, Germanice, ripæ,
  A famulis Iſtri qui tibi venit aquis,
Lætus, & attonitus viſo modo præſide mundi,
  Affatus comites dicitur eſſe ſuos;
Sors mea, quam fratris melior; cui tam prope fas eſt
  Cernere, tam longe quem colit ille deum.

Δῆγις ὁ Ῥωμαίων, τῆς ὄχθης ἄρτι πάροικος,
  Ὅν σοι δουλωθεὶς Ἴστρος ἔπεμψεν, ἄναξ·
Χαρμοσύνῃ ἔκθαμβος, ἰδὼν ἡγήτορα κόσμου,
  Πρὸς τὸν ὁμηρεύοντων τοιάδε λαὸν ἔφη·
Τοῦ κασίος ζηλωτὸς ἐγὼ πλέον· ὅττι θεόν μοι,
  Ὃν σέβεται μακρὰν, ἐγγύθεν ἐστὶν ὁρᾶν.

Lib. iv. Epig. 111.

Adſpice quam denſum tacitarum vellus aquarum
  Defluat in vultus Cæſaris, inque ſinus.

Indulget tamen ille Ioui, nec vertice moto
Concretas pigro frigore ridet aquas;
Sidus Hyperborei ſolitus laſſare Bootæ,
Et madidis Helicen diſsimulare comis.
Qui ſiccis laſciuit aquis, & ab æthere ludit,
Suſpicor has pueri Cæſaris eſſe niues.

Λεῦσσε δή, ὡς ὑετοῦ πυκινὸς πόκος ἀψοφέοντος
Καίσαρος εἰς κόλπους πίλναται, εἴς τε κάρα·
Ζηνὶ δ᾽ ὃς ἥσυχος εἴκει, ἀκινήτοισι προσώποις
Ψύχεϊ πηγνυμένων οὐκ ἀλέγων ὑδάτων·
Ἠθὰς Ὑπερβορέου καταδύειν ἄστρα Βοώτεω,
Τῆς θ᾽ Ἑλίκης διερῷ κρατὶ καταφρονέειν.
Τοῦδ᾽ ὅθεν ξηροῖσιν ἀθύροντος ῥαθάμιγξιν
Ἥδε κόρου, δοκέω, Καίσαρός ἐστι νιφάς.

Lib. VII. Epig. VI.

Ecquid Hyperboreis ad nos conuerſus ab oris
Auſonias Cæſar iam parat ire vias?
Certus abeſt auctor, ſed vox hoc nuntiat omnis.
Credo tibi; verum dicere, Fama, ſoles.
Publica victrices teſtantur gaudia chartæ,
Martia laurigera cuſpide pila virent.
Rurſus Io magnos clamat tibi Roma triumphos,
Inuictuſque tua, Cæſar, in vrbe ſonas.
Sed iam lætitiæ quo ſit fiducia maior,
Sarmaticæ laurus nuntius ipſe veni.

Μῶν ἀφ᾽ Ὑπερβορέων ὁρμώμενος εἶσι πρὸς ἡμᾶς
Ἤδη ἐς Ἰταλίης Καῖσαρ ἕτοιμος ὁδούς;
Πᾶς μὲν φησι· λόγου δ᾽ αὐτάγγελος οὐ πάρα· σοὶ δὲ
(Σὸν γὰρ ἀληθεύειν) ὦ Φάτι, πειθόμεθα.

Πανδήμόν γε χαρὰν νικηφόρα γράμματα φωνεῖ,
  Χλωρ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἔγχεα δαφνοφορεῖ,
Δεύτερον ἡ Ῥώμη σὺ ἰὼ Παιὰν ἀλαλάζει,
  Αἰὲν ἀνίκητον σεῖο πόλις σε βοᾷ.
Ἀλλ' ἵνα χαρμοσύνης πίσυνοι δρατλώμεθα μᾶλλον,
  Σαρματικῆς νίκης ἄγγελος αὐτὸς ἵκου.

Lib. VIII. Epig. XI.

Perueniſſe tuam iam te ſcit Rhenus in vrbem;
  Nam populi voces audit & ille tui.
Sarmaticas etiam gentes, Iſtrumque, Getaſque
  Lætitiæ clamor terruit ipſe nouæ:
Dum te longa ſacro venerantur gaudia circo,
  Nemo quater miſſos currere ſenſit equos.
Nullum Roma ducem, nec te ſic, Cæſar, amauit:
  Te quoque iam non plus, vt velit ipſa, poteſt.

Ῥῆνος σεῖο πόλει σ' ἐπίδημον ἐόντα συνῆκε·
  Τοῦ λαοῦ φωνὰς καὶ γὰρ ἄκουσε τεοῦ.
Ἔθνεα Σαυροματῶν, Ἴστροιό τε ῥεῖθρα, Γέτας τε
  Πάνδημος νεαρῆς θροῦς ἐτάραξε χαρᾶς·
Μέσφ' ἱερὸν σέβεταί σ' ἐπισημασίαισι θέατρον,
  Δίφρα δράμον τετράκις, μηδενὸς αἰσθομένου.
Οὐχ οὕτως ἐφίλησ' ἄλλον πρόμον, οὔτε σε Ῥώμη·
  Οὔτε πλέον σε φιλεῖν, κ' ἣν ἐθέλῃ, δύναται.

Lib. eod. Epig. XV.

Dum noua Pannonici numeratur gloria belli,
  Omnis & ad reducem dum litat ara Iouem:
Dat populus, dat gratus eques, dat thura ſenatus,
  Et ditant Latias tertia dona tribus.

Hos quoque ſecretos memorabit Roma triumphos,
Nec minor iſta tuæ laurea pacis erit.
Quod tibi de ſancta credis pietate tuorum:
Principis eſt virtus maxima, noſſe ſuos.

Μέσφ' ἡ Παννονίου νίκη πολέμοιο θροεῖται,
Τῷ Διῒ καὶ θύει πᾶς ἐπανερχομένῳ·
Πᾶς λιβανωτὸν ἕως ἱππεύς, βουλή τε δίδωσι,
Φυλῶν τ' Αὐσονίων τὰ τρίτα δῶρα πέλει.
Μνήσεται ἡ Ῥώμη τοῦτου κρυφίοιο θριάμβου,
Παιάν τ' εἰρήνης οὐ μικρός ἐστι τεῆς·
Τῆς ὁσίης ὅτι τῶν ἰδίων εἶ μάρτυς· Ἄνακτος
Ἐστὶ καλόν, γνῶναι τοὺς ὑποτασσομένους.

Lib. VI. Epig. LXXX.

Vt noua dona tibi, Cæſar, Nilotica tellus
Miſerat hibernas ambitioſa roſas:
Nauita deriſit Pharios Memphiticus hortos,
Vrbis vt intrauit limina prima tuæ.
Tantus veris honos, & odoræ gratia Floræ,
Tantaque Pæſtani gloria ruris erat:
Sic quacunque vagus greſſumque, oculoſq; ferebat,
Tonſilibus ſertis omne rubebat iter.
At tu Romanæ iuſſus iam cedere brumæ,
Mitte tuas meſſes; accipe, Nile, roſas,

Αἴγυπτος φιλότιμος ἀπέστειλ' ὡς νέα, Καῖσαρ,
Δῶρα χαριζομένη, σοὶ ῥόδα χειμερινά·
Μεμφίτης Φαρίους ναύτης ἐχλεύασε κήπους,
Οὐδὸν ἐπεμβαίνων ὑμετέρης πόλιος.
Τόσσον γὰρ ἦρος ἄγαλμα, τόση χάρις ἔπνει ὀδωδῆς·
Τόσσον Γαιστανῶν ἦν ἀγλάϊσμα πεδῶν.

Ὅππῃ γὰρ μετένευσκ' ἢ μὲν πόδας, ἠὲ καὶ ὄψις,
Πᾶς στεφάνοισιν ἔην χῶρος ῥοδοθιόων.
Ἀλλὰ σὺ χειμερινῇ Ῥώμης νικώμενος ὥρῃ,
Νεῖλε, θερισμὸν ἑὸν δὸς· ῥόδα δ' ἀντέλαβε.

Lib. XIII. Epig. CXXVII.

Dat feſtinatas, Cæſar, tibi bruma coronas.
Quondam veris erat: nunc tua facta roſa eſt.

Σοὶ στεφάνους, ὦ Καῖσαρ, ὁ χειμὼν δῶκε προώρους.
Εἴαρος ἦν τὸ ῥόδον· νῦν δὲ τεὸν γέγονε.

Lib. VIII. Epig. XXIV.

Si quid forte petam timido, gracilique libello,
Improba non fuerit ſi mea charta, dato.
Et ſi non dederis, Cæſar, permitte rogari:
Offendunt nunquam thura, preceſque Iouem.
Qui fingit ſacros auro, vel marmore vultus,
Non facit ille deos: qui rogat, ille facit.

Εἴ τι περ ἀντιβολῶ δειλῶς σοῦ γράμματι βαιῷ,
Ἣν μὴ ἀναιδὲς ἄγαν ᾖ τὸ δέημα, δίδου.
Κ' ἢν μὴ δῷς, λιτανευόμενός γ' ἔμπης ἀνέχοιο.
Οὐ λιβάνῳ γὰρ Ζεὺς ἄχθεται, οὔτε λιταῖς.
Οὐχ ὁ θεῶν κηρῷ, ἢ λύγδῳ δείκελα πλάττων·
Ἀλλὰ θεοὺς ποιεῖ μοῦνος ὁ λισσόμενος.

Lib. II. Epig. XCI.

Rerum certa ſalus, terrarum gloria, Cæſar,
Soſpite quo, magnos credimus eſſe deos:
Si feſtinatis toties tibi lecta libellis
Detinuere oculos carmina noſtra tuos;

Quod fortuna vetat fieri, permitte videri,
Natorum genitor credar vt eſſe trium.
Hæc, ſi diſplicui, fuerint ſolatia nobis:
Hæc fuerint nobis præmia, ſi placui.

Εὖχος τοῦ κόσμου, τῶν ὄντων, Καῖσαρ, ῥῦμα,
Οὗ πειθόμεθα πέλειν σωζομένοιο θεοὺς·
Εἴ σου τὶς ὄσσοις αὐτοσχεδίοιο πόνοιο
Βιβλί' ἀναγνόντος θέλξαν ἀοιδαὶ ἐμαί·
Ὅ, ῥρα τύχη κώλυσε, δοκεῖν ποίησον ἔμ' εἶναι,
Ὥστε κλείζεσθαι παιδογόνον τριάδος.
Εἴ γ' οὐκ ἤρεσά σοι, τόδε μοι παραμύθιον ἔστω·
Εἰ δέ σοι ἤρεσ', ἐμοὶ τοῦτ' ἐπίχειρα πέλοι.

Lib. IX. Epig. XIX.

Eſt mihi, ſitque precor longum, te præſide, Cæſar,
Rus minimum, parui ſunt & in vrbe Lares.
Sed de valle breui, quas det ſitientibus herbis,
Curua laborantes antlia tollit aquas.
Sicca domus queritur nullo ſe rore foueri,
Cum mihi vicino Martia fonte ſonet.
Quam dederis noſtris, Auguſte, Penatibus vndam,
Caſtalis hæc nobis, aut Iouis imber erit.

Ἔστιν ἐμοὶ, (καὶ δηρὸν ἔοι σέο, Καῖσαρ, ἐπ' ἀρχῆς)
Γήδιον· ἐν δὲ πόλει καὶ μικρὸν οἰκίδιον.
Ὀργανικοῖς δὲ πόνοις ὀλίγης ἀπὸ νᾶμα φάραγγος
Ἕλκεται, ὥστ' ἀρδεῖν ὄρχατον ἀζαλέον.
Ἀλλ' ὁ δόμος διψῶν, ὅτι μιν ῥανὶς οὔτις ἰαίνει,
Κλαίει, καίπερ ὕδωρ Μάρπιον ἐγγὺς ἔχων.
Ἣν λιβάδ' ἡμετέροις, Καῖσαρ, μεγάροισιν ὀπάσσεις,
Κασταλὶς ἤδ' ἔσται, καὶ Διὸς ὄμβρος ἐμοί.

Lib. VI. Epig. X.

Pauca Iouem nuper cum millia ſorte rogarem;
Ille dabit, dixit, qui mihi templa dedit.
Templa quidem dedit ille Ioui; ſed millia nobis
Nulla dedit: pudet heu, pauca rogaſſe Iouem.
At quam non tetricus, quam nulla nubilus ira,
Quam placido noſtras legerat ore preces!
Talis ſupplicibus tribuit diademata Dacis:
Et Capitolinas itque, reditque vias.
Dic precor, o noſtri, dic conſcia virgo Tonantis;
Si negat hoc vultu, quo ſolet ergo dare?
Sic ego; ſic breuiter poſita mihi Gorgone Pallas:
Quæ nondum data ſunt, ſtulte, negata putas?

Τὸν Δία χιλιάδας παύρας αἰτοῦντί μοι ἀκμήν·
Σοὶ δότω, ὅστις ἐμοὶ, φησὶν, ἔδωκε νεών.
Τῷ Διῒ δῶκε νεὼν μέν· ἄτερ μοι χιλιάδ' ἤδη
Οὔ τινα. παῦρ' αἰτεῖν τὸν θεὸν αἰδέομαι·
Ἀλλ' ὡς ἀνέφελός ἐστ', καὶ ὡς ἀτάρακτος ἰδέσθαι,
Ὡς ἀδονήτως ἐμὰς πρόσθε δέδεκτο λιτάς!
Τοῖος τοῖς Δακῶν ἱκέταις διάδημα δίδωσι,
Τὰς Καπιτωλείους τ' εἶσιν, ἄνεισιν ὁδούς.
Εἰ τοίως εἴωθ' ἀνανεύειν, πῶς ἐπινεύει;
Εἰπὲ θεά· σύμβουλ' ἡμετέροιο Διός.
Εἶπα· ὣς ἡ τὴν Γοργόν' ἀφεῖσα, τὸ μὴ δοθὲν εὐθὺς,
Φησὶν, ἀπελπίζεις, μῶρε, δοθησέμεναι;

Lib. eod. Epig. CLXX.

Hæc illi ſine ſorte datur, cui nomina Rhenus
Vera dedit. decies adde Falerna, puer.

Ἥ δ᾽ αὐτῷ κλήρου ἅπερ ἦλθ᾽, ὦ Ῥῶος ἀληθὲς
Οὔνομ᾽ ἔδω· δεκάκις, κῶρε, μοὶ οἰνοχόει.

Lib. XIV. Epig. CLXXIX.

Dic mihi, virgo ferox, cum ſit tibi caßis, & haſta,
Quare non habeas ægida? Cæſar habet.

Εἰπὲ, κόρη γοργῶπι, κυνῆν φορέουσα, καὶ ἔγχος,
Πῶς οὐ βαστάζεις αἰγίδα; Καῖσαρ ἔχει.

Lib. XIII. Epig. IV.

Serus vt ætheriæ Germanicus imperet aulæ,
Vtque diu terris, da pia thura Ioui.

Ὄφρ᾽ ἵνα κοιρανέοι Γερμανικὸς ἐν Διὸς αὐλῇ·
Δηθάκι δ᾽ ἐν γαίῃ, τῷ Διῒ δὸς λίβανον.

Lib. XII. Epig. VI.

Contigit Auſonia procerum mitißimus aula
Nerua: licet toto nunc Helicone frui.
Recta Fides, hilaris Clementia, cauta Poteſtas
Iam redeunt; longi terga dedere Metus.
Hoc populi, genteſque tuæ, pia Roma, precantur,
Dux tibi ſit ſemper talis, & iſte diu.
Macte animi, quem rarus habet, morumque tuorum;
Quos Numa, quos hilaris poſſet habere Cato.
Largiri, præſtare, breues extendere cenſus,
Et dare quæ faciles vix tribuere dei,
Nunc licet, & fas eſt. ſed tu ſub principe duro,
Temporibuſque malis, auſus es eſſe bonus.

Νερουᾷ πρηΰτατον βασιλήων Αὐσονὶς αὐλὴ
Δέξατ᾽· ἐπαύροιμεν νῦν Ἑλικῶνος ὅλου.

Ἥγη

Ἤθη ἄπλαστα, φρόνημα προσηνὲς, ἀπρόσκοπος ὀργὴ
 Αὖθις ἵκοντο· φόβος πᾶς φυγάδε τρέπεται.
Ἔθνος ἅπαν, Ῥώμη, τεὸν εὔχεται, αἰὲν ἄνακτος
 Τοιούτου σε τυχεῖν, τοῦ δὲ πολυχρονίου.
Ὄλβιος, ἧς παῦροι τύχον ἔξιος, ὄλβιος ἠθῶν,
 Οἷα Νομᾶς ἂν ἔχειν ἤθελεν, οἷα Κάτων.
Δωρεῖσθαι, περέμεν, πλουτίζειν ἄνδρα πένητα,
 Καὶ δόμεν, οἷ' αὐτοὶ μὴ χαρίσαιντο θεοὶ,
Νῦν εἴη θεμιτὸν· σὺ δ' ἐπὶ σκληροῦ βασιλῆος,
 Ἀργαλέων τε χρόνων, ζῆσαι ἄμεμπτος ἔτλης.

Lib. XI. Epig. VI.

Tanta tibi eſt recti reuerentia, Cæſar, & æqui,
 Quanta Numæ fuerat; ſed Numa pauper erat.
Ardua res hæc eſt, opibus non tradere mores,
 Et cum tot Cræſos viceris, eſſe Numam.
Si redeant veteres, ingentia nomina, patres,
 Elyſium liceat ſi vacuare nemus;
Te volet inuictus pro libertate Camillus,
 Aurum Fabricius te tribuente volet:
Te duce gaudebit Brutus; tibi Sylla cruentus
 Imperium tradet, cum poſiturus erit:
Et te priuato cum Cæſare Magnus amabit,
 Donabit totas & tibi Craſſus opes.
Ipſe quoque infernis reuocatus Ditis ab vmbris,
 Si Cato reddatur, Cæſarianus erit.

Τόσσον σοι, Καῖσαρ, θέμιδος σέβας ἐστὶ, δίκης τε,
 Ἥλικον ἔσχ' ὁ Νομᾶς· ἀλλ' ὁ Νομᾶς πένης.
Ἤθεα μὴ πλούτῳ προδόμεν μέγα θαῦμα, καὶ εἶναι,
 Τοσσατίων Κροίσων κρείσσον' ἐόντα, Νομᾶν.

Εἰ φωτῶν νίσσοιτο παλίσσυτα φῦλα παλαιῶν,
　Ἕξειν τε κενοῦν πᾶν πέδον Ἠλύσιον,
Αἱρήσει σε Κάμιλλος ἐθελθείης ὑπὲρ αὐτῆς,
　Χρυσὸν Φαβρίκιος, σεῖο διδόντος, ἑλεῖ·
Σοὶ ταγῷ Βροῦτος χαιρήσει, σοὶ παραδώσει
　Κῦρος ἄφαρ Σύλλας πᾶν ἀποειπάμενος·
Σοὶ ἰδιάζοντι σὺν Καίσαρι Μάγνος ζώη,
　Σοὶ δοίη Κράσσος πλοῦτον ἅπαντα παρεὶς.
Εἰ δὲ καὶ ἐγκαλέοιτο, καὶ ἐξ ἀΐδαο νέοιτο
　Αὐτὶ Κάτων, ἔσται καὶ ὅδε Καισάρεος.

Lib. eod. Epig. V.

Sacra, Lareſque Phrygum, quos Troiæ maluit heres,
　Quam rapere arſuras Laomedontis opes:
Scriptus & æterno nunc primum Iuppiter auro;
　Et ſoror, & ſummi filia tota patris:
Et, qui purpureis iam tertia nomina faſtis,
　Iane, refers Neruæ, vos precor ore pio;
Hunc omnes ſeruate ducem, ſeruate ſenatum:
　Moribus hic viuat principis, ille ſuis.

Ἱερὰ σεμνὰ Φρυγῶν, ἃ περὶ πλούτου Λαομέδοντος
　Ἁρπάζειν Τροίης εἵλετο κληρονόμος·
Καὶ πάτερ ἀϊδίῳ Ζεῦ ἄρτι γεγραμμένε χρυσῷ,
　Σύν τε κασιγνήτη μουνοπάτωρ θυγάτηρ·
Καὶ σὺ πάλιν χρονικαῖς Νερουᾶ τρίτον οὔνομα δέλτοις,
　Ἰανὲ φέρων, ὑμῶν εὐαγέως δέομαι·
Τόνδ᾽ ἀρχὸν, καὶ τὴν βουλὴν σώζοιτε· καὶ ὁ μὲν
　Ἤθεσιν ἡγεμόνος ζώοι, ὁ δ᾽ σφετέροις.

Ad amicos, & familiares, CAP. VII.

O cui Tarpeias licuit contingere quercus,
Et meritas prima cingere fronde comas :.
Si ſapis, vtaris totis, Coline, diebus,
Extremumque tibi ſemper adeſſe putes.
Lanificas nulli tres exorare puellas
Contigit: obſeruant, quem ſtatuere diem.
Diuitior Criſpo, Thraſea conſtantior ipſo,
Lautior & nitido ſis Meliore licet:
Nil adicit penſo Lacheſis, fuſoſque ſororum
Explicat, & ſemper de tribus vna necat.

Πρὸς φίλους, καὶ γνωρίμους, ΚΕΦΑΛ. Η.

Ὦ δρῦς αἰπάσας Ταρπείας εὐστεφάνοιο,
Καὶ προφότῳ πόρθῳ κρᾶτα πυκαζόμενε·
Εἴ τι φρονεῖς, ἀπόλαυσον ὅλου, Κωλῖνε, βίοιο,
Ἦμαρ ἀεὶ παρέμεν λοίσθιον οἰόμενος·
Οὐδενὶ τὰς τελοῦσας Μοίρας θέμις ἐστὶ δυσωπεῖν·
Τηροῦσι ζωῆς, ὥσπερ ἔπηξαν, ὅροις.
Κρίσπου ἀφνειότερος, Θρασέα σταθερώτερος ἴσθι,
Νίκα καὶ εὐθείοις τὸν Μηλίωρα τρόποις·
Οὐδὲν προσθήσει Λάχεσις τοῖς νήμασιν· ἀλλὰ
Σφρηγίζει, τέμνει δ' ἡ μία τῆς τριάδος.

Lib. VI. Epig. XXVII.

Bis vicine Nepos (nam tu quoque proxima Floræ
Incolis, & veteres tu quoque Ficelias)

Eſt tibi, quæ patrij ſignatur imagine vultus,
Teſtis maternæ nata pudicitiæ.
Tu tamen annoſo nimium ne parce Falerno:
Et potius plenos ære relinque cados.
Sit pia, ſit locuples, ſed potet filia muſtum:
Amphora cum domina nunc noua, fiat anus.
Cæcuba non ſolos vindemia nutriat orbos:
Poſſunt & patres viuere, crede mihi.

Δὶς συγχόρτε Νέπως ἡμῖν (σὺ γὰρ ἀγχόθι Φλώρης,
Ἔν τε παλαιοτάταις νάσσαο Φικελίαις)
Ἔστι τοι εἶδος ἑοῦ ἀπομαξαμένη γενετῆρος
Μητρῴης μάρτυς σωφροσύνης θυγάτηρ.
Μὴ σύ γε πουλυετοῖς φείδου λιαροῖο Φαλέρνου,
Μᾶλλον δ' αὖ νασοὺς κέρματι λεῖπε κάδοις.
Γλευκοποτοῦσ' ἡ παῖς θνήσκῃ, καὶ πλούσιος εἴη·
Σὺν δ' οἱ γηράσκοι νῦν νέος ἀμφιφορεύς.
Μὴ μούνοις οἶνος βρεφέτω Καίκουβος ἄπαιδας·
Ἴσθι σάφ' ὡς πατέρων ἐστὶ καὶ ἡδυπαθεῖν.

Lib. x. Epig. xx.

Ducit ad auriferas quod me Salo Celtiber oras,
Pendula quod patriæ viſere tecta libet,
Tu mihi ſimplicibus, Mani, dilectus ab annis,
Et prætextata cultus amicitia,
Tu facis; in terris quo non eſt alter Iberis
Dulcior, & vero dignus amore magis.
Tecum vel ſicci Gætula mapalia Pœni,
Et poteram Scythicas hoſpes amare caſas.
Si tibi mens eadem, ſi noſtri mutua cura eſt;
In quocumque loco Roma duobus erit.

Ὅττι Σιδίων με καλεῖ περὶ χρυσοῦ μητέρα γαίην,
  Τῆς τε πάτρης ποθέω κῦσμα κάταντες ἱερὰν,
Αἴπος εἶ σὺ ἐμῷ πεδόθεν κεχαρισμένε θυμῷ,
  Μάνιε, φιληθεὶς τ' ἐξέτι παιδὸς ἐμοί·
Οὗ τινὸς ἐν δήμοις οὐ φίλτερος ἄλλος Ἴβηρσιν,
  Ἄξιος οὔτ' ἀβρεκοῦς μᾶλλον ἔρωτος ἐμοί.
Σὺν σοὶ ἐγὼ τλαίην Λιβύων καλύβαισι μετεῖναι,
  Καὶ σκηνὰς Σκυθέων μοῦνος ἐπελθέμεναι·
Εἴ μοι ταὐτὰ φρονεῖς σὺ, καὶ ἀντιφιλῶν ἐμὲ κυρεῖς,
  Ἔσται δὴ Ῥώμη πᾶς τόπος ἀμφοτέροις.

Lib. VIII. Epig. XVIII.

Si tua, Cirini, promas Epigrammata vulgo,
  Vel mecum poſsis, vel prior ipſe legi:
Sed tibi tantus ineſt veteris reſpectus amici,
  Carior vt mea ſit, quam tua fama tibi.
Sic Maro nec Calabri tentauit carmina Flacci,
  Pindaricos poſſet cum ſuperare modos:
Et Vario ceſsit Romani laude cothurni,
  Cum poſſet tragico fortius ore loqui.
Aurum, & opes, & rura frequens donabit amicus:
  Qui velit ingenio cedere, nullus erit.

Ὤφελες ἐκδοῦναι τάς σου, Κυρίνιε, βίβλους,
  Πᾶς σ' ἵν' ἀναγνοίη, σύν τ' ἐμοὶ, ἢ πρότερον·
Ἀλλά τοι ἀρχαίου τόση αἰδὼς ἔστι φίλοιο,
  Ὥστε σοι ἐστὶν ἐμὴ δόξα περὶ τῆς ἰδίης.
Οὕτως οὐδὲ μάχην θῆγ' ἀοιδοπόλοιο Καλαβροῦ
  Ἄρκιος ὢν νικᾶν Πινδάρου ἆσμα Μάρων·
Καὶ σκηνῆς Βαρίῳ Ῥωμαίης εἶξε βραβείου
  Μέλλων αὖ κρείττων ἔμμεναι ἐν τραγικοῖς.

Χρυσοῦ μὲν, κτεάνων τε πολὺς φίλος εἴη ἀφειδής·
 Πρωτείων δ᾽ εἴκων τοῦ νόος οὔτις ἔοι.

Lib. IX. Epig. XLVI.

Miles Hyperboreos modo, Marcelline, Triones,
 Et Getici tuleris ſidera pigra poli,
Ecce Prometheæ rupes, & fabula montis
 Quam prope ſunt oculis nunc adeunda tuis.
Videris immenſis cum conclamata querelis
 Saxa ſenis, dices, durior ipſe fuit:
Et licet hoc addas, potuit qui talia ferre,
 Humanum merito finxerat ille genus.

Εὖτ᾽ ἂν Ὑπερβορέων στρατιώτης κλῖμα διατλῇς,
 Μαρκελλῖνε, πόλου τ᾽ ἀστέρας, ἰσοβαρεῖς,
Οὐ φθαίης μύθευμα Προμηθέος σκοπέλοιο,
 Καὶ πάγον αὐτόπτης ἐγγύθεν ἱστορέειν.
Ὄκριν γὰρ ἰυγμοῖσι καταυληθέντα γέροντος
 Τρηχὺν ὁρῶν, φήσεις, ἦν ὅδε τρηχύτερος·
Καὶ τούτοις ἔτι προσθέσθες, ὃς ἴσχυσε τοιάδε τλῆναι,
 Οὐκ ἐτὸς ἦν πλάστης ἀνδρομέοιο γένους.

Lib. I. Epig. VIII.

Quod magni Thraſeæ, conſummatique Catonis
 Dogmata ſic ſequeris, talis vt eſſe velis;
Pectore nec nudo ſtrictos incurris in enſes:
 Quod feciſſe velim te, Deciane, facis.
Nolo virum, facili redimit qui ſanguine famam;
 Hunc volo, laudari qui ſine morte poteſt.

Ὅττι τό, τε Θρασέα μεθέπεις, τό, τε δόγμα Κάτωνος,
 Ὥστ᾽ ἀφομοιοῦσθαι τοῖσδε τρόποις ἐθέλειν·

Κ' ὐ ξιφέων ἀκμαῖσιν ἀπαντᾶς στήθεϊ γυμνῷ,
 Ὅ, ῥ' ἄρα θέλοιμι ποιεῖν σ', ὦ Δεκιανὲ, ποιεῖς.
Μισῶ, ὃς εὐτελέος ψυχῆς ὠνήσατο δόξαν·
 Αἰνῶ, ὃς αἰνεῖσθαι νόσφι μόρου δύναται.

Lib. eod. Epig. XXXVI.

Si, Lucane, tibi, vel ſi tibi, Tulle, darentur,
Qualia Ledæi fata Lacones habent:
Nobilis hæc eſſet pietatis rixa duobus,
Vt pro fratre mori vellet vterque prior:
Diceret, infernas & qui prior iſſet ad vmbras,
Viue tuo, frater, tempore, viue meo.

Εἴ ποτε σοὶ, Λουκανὲ, καὶ εἰ σοὶ, Τύλλε, δοθείη,
 Οἵη τοῖς Λήδας μοῖρα Λάκωσι πέλει·
Εἴη κ' ἀμφοτέροις ἀγάπης ἔρις ἥδε κρατίστη,
 Ὥστ' ἄλλου σπεύδειν ἄλλον ὑπερθανέειν·
Καί κε λέγοι καταβὰς ὁ παροίτερος εἰς ἀΐδαο,
 Ζῆθι τὸ σὸν, ζῆ σὺν τοὐμὸν, ἀδελφὲ, μέρος.

Lib. IX. Epig. LII.

Quod ſemper ſuperos inuito fratre rogaſti,
Hoc, Lucane, tibi contigit; ante mori.
Inuidet ille tibi: Stygias nam Tullus ad vndas
Optabat, quamuis ſit minor, ire prior.
Tu colis Elyſios, nemoriſque habitator amœni
Eſſe tuo primum nunc ſine fratre cupis.
Et ſi iam nitidis alternus venit ab aſtris;
Pro Polluce mones Caſtora, ne redeat.

Ὅ, ῥ' ἤτου, Λουκανὲ, θεοῖς, ἀέκοντος ἀδελφοῦ,
 Αὐτοῦ πρόσθε θανεῖν, τούτου ἐπήβολος εἶ.

Χ' ὣς φθονέεις σοὶ νῦν· ὁ γὰρ ἐς Στύγα πρόσθε κατελθεῖν
Ἤχετο, καίπερ ἐὼν ὁπλότερος γενεῇ.
Ἄλσεα δ' οἰκεῖον τερπνά, καὶ Ἠλυσίοις ἐπιδημῶν
Τὸν κάσιν οὐ ποθέεις ἄρτι σύνοικον ἔχειν·
Εἰ δὲ ἀμοιβαῖος Πολυδεύκεος αὖθι παρέλθῃς
Ἀστρόθεν, ὀτρύναις Κάστορα μὴ 'ναδραμεῖν.

Lib. VIII. Epig. XIV.

Pallida ne Cilicum timeant pomaria brumam,
Mordeat & tenerum fortior aura nemus:
Hibernis obiecta notis ſpecularia puros
Admittunt ſoles, & ſine fæce diem.
At mihi cella datur non tota cluſa feneſtra,
In qua nec Boreas ipſe manere velit.
Sic habitare iubes veterem crudelis amicum?
Arboris ergo tuæ tutior hoſpes ero.

Ὄφρα μὴ ἡ Κιλίκων φοβέοιτο ψῦχος ὀπώρη,
Μήθ' ἁπαλὴν ὕλην σφοδρὸν ἄημα δάκῃ,
Ἄντα χειμερινοῖο νότοιο διόπτρα δέδεκται
Ἠελίοις ἀμιγεῖς, καὶ φάος ἀτρύγετον.
Ἀλλ' ἐμοί, ἡμιχανὴς οὐ περ θυρεὶς ἐστιν, ἀνεῖται,
Οὔτ' αὐτῷ Βορέῃ τλήσιμον, οἰκίδιον.
Οὕτως ἀρχαῖον ξενίζεις, ὠμέ, φίλον σοῦ;
Σοῖς ὑπὸ κρεῖττον ἐμοὶ δένδρεσιν ἐνδιάειν.

Lib. X. Epig. XXIII.

Iam numerat placido felix Antonius æuo
Quindecies actas primus Olympiadas:
Præteritoſque dies, & totos reſpicit annos,
Nec metuit Lethes iam propioris aquas.

Nulla recordanti lux eſt ingrata, grauiſque:
Nulla fuit, cuius non meminiſſe velit.
Ampliat ætatis ſpatium ſibi vir bonus: hoc eſt
Viuere bis, vita poſſe priore frui.

Ἡσύχου εὐδαίμων βιοτῆς Ἀντώνιος, ἤδη
Πέντ᾽ ἐπὶ τοῖς δέκ᾽ ἐτῶν ἤνυσ᾽ Ὀλυμπιάδας·
Ἤματ᾽ ὄπισθε δέδορκε παρερχομένων ἐνιαυτῶν
Γάντα, καὶ οὐ Λήθης δείδιε γεῖτον ὕδωρ.
Οὐδὲν πεμπάζοντι οἱ ἦμαρ ἔπεισιν ἀηδὲς,
Οὐκ ἔσθ᾽ οὗ τινὸς οὐ μνήσεται ἀσπασίως.
Χρηστὸς ἀνὴρ βιοτῆς ἐκτείνει μέτρα· τὸ δ᾽ ἐστὶ
Δὶς ζώειν, ζωῆς τῆς πρὶν ἐπαυρέμεναι.

In pueros, CAP. VIII.

Lib. IX. Epig. XXXVII.

Viderat Auſonium poſito modo crine miniſtrum
Phryx puer, alterius gaudia nota Iouis:
Quod tuus ecce ſuo Cæſar permiſit ephebo,
Tu permitte tuo, maxime rector, ait.
Iam mihi prima latet longis lanugo capillis;
Iam tua me ridet Iuno, vocatque virum.
Cui pater ætherius, puer o dulciſsime, dixit,
Non ego quod poſcis; res negat ipſa tibi.
Cæſar habet noſter ſimiles tibi mille miniſtros:
Tantaque ſidereos vix capit aula mares.
At tibi ſi dederit vultus coma tonſa viriles,
Quis mihi, qui nectar miſceat, alter erit?

N

Εἰς παῖδας, Κεφαλ. Θ.

Τὸν Διὸς Αὐσονίου θεράποντα κεκαρμένον ἄρτι
Φρὺξ, ἑτέρου Ζηνὸς παιδικὰ, κοῦρος ἰδών·
Ὅ, ῥρα χαριζόμενός τοι ἐγὼ, φάτο, Καίσαρ, ἐφήβῳ
Δῶκε, δὸς, ἡγεμόνων καὶ σὺ μέγιστε, τεῷ.
Ἤδη μοι πλοκάμοισιν ὑποσταχύουσιν ἴουλοι,
Καί με γελῶσ' Ἥρη, σὴ δάμαρ, ἄνδρα καλεῖ.
Ζεὺς δ' ἀπαμειβόμενός μιν, ἐγὼ, φησ', οὐκ ἀποκρύω,
Φίλτατε παῖ, ταὶς σαῖς, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, λιταῖς.
Νηείθμοις θεράποντας ἔχει σοὶ Καίσαρ ὁμοίους·
Καὶ τόσον οὐ χάδε δῶμ' ἄρρενας ἰσοθέους.
Ἀλλ' ἢν σ' ἄνδρα κόμη ποιῇ τμηθεῖσα τέλειον,
Τίς δέ μοι ἐκ τούτων ἔσσεται οἰνοχόος;

Lib. eod. Epig. LVII.

Spendophorus Libycas domini petit armiger vrbes:
Quæ puero dones tela, Cupido, para;
Illa quibus iuuenes figis, molliſque puellas:
Sit tamen in tenera læuis & haſta manu.
Loricam, clypeumque tibi, galeamque remitto:
Tutus vt inuadat prælia, nudus eat.
Non iaculo, non enſe fuit, læſuſve ſagitta,
Caſſide dum liber Parthenopæus erat.
Quiſquis ab hoc fixus fuerit, morietur amore.
O felix, ſi quem tam bona fata manent!
Dum puer es, redeas, dum vultus, lubricus; & te
Non Libye faciat; ſed tũa Roma virum.

Καίσαρος ὁπλοφόρος Λιβύων ἐπαφίκετο δήμοις
Σπενδοφόρος· τεῦχ', Ἔρως, παιδὶ δεθησόμενα,

Οἶσε βέλη· κούροις οἷς βάλλεις, οἷς σύ γε κουρεύσας·
  Δεξιτερὴ δ' ἔμπης ἔγχος ἐλαφρὸν ἔχοι.
Ἀσπίδα, καὶ κυνέην, καὶ τοι θώρηκ' ἀνίημι·
  Εἰ μαχέσαιτο μόνος γυμνὸς, ἄτρωτος ἔοι.
Λόγχῃ δ' οὐ βέβλητ', οὔτε ξίφει, οὔτε σιδήρῳ,
  Γυμνὸς ἕως κόρυθος Παρθενοπαῖος ἔην.
Πᾶς τούτου βλεφέεσσι παρεὶς ὑπ' ἔρωτος ὀλεῖται.
  Εὐδαίμων, τίνος κηρὸς ὃν αἶσα μένει!
Νίσσεο, μέσφ' εἶ παῖς, μέσφ' ἔπλετο θῆλυ πρόσωπον·
  Σὴ Ῥώμη πλέοι σ' ἄνδρα, καὶ οὐ Λιβύη.

Lib. IX. Epig. XXVI.

Dantem vina tuum quoties adſpeximus Hyllum,
  Lumine nos, Afer, turbidiore notas.
Quod, rogo, quod ſcelus eſt, mollem ſpectare miniſtrū?
  Adſpicimus ſolem, ſidera, templa, deos.
Auertam vultus, tanquam mihi pocula Gorgon
  Porrigat, atque oculos, oraque noſtra tegam?
Trux erat Alcides, ſed Hylam ſpectare licebat:
  Ludere Mercurio cum Ganymede licet.
Si non vis teneros ſpectet conuiua miniſtros,
  Phineas inuites, Afer, & Oedipodas.

Ὕλλον ὅτ' οἰνοχοοῦντα τεὸν θεράποντα θεῶμαι,
  Σκυθρωπὸς συχνοῖς μ' ὄμμασιν, Ἄφρε, βλέπεις.
Καὶ τί ἔρεξα κακὸν θηεύμενος ἁβρὸν ὑπουργόν;
  Θηεῦμαι νηοὺς, ἥλιον, ἄστρα, θεούς.
Ἆρ' αὐτίκ' οὖν πρόσωπον ἀποστρέφω, ὥσπερ ἂν εἴ μοι
  Δοίη δέπας ἡ Γοργὼν, ὄσσε καλυπτόμενος;
Ἀλκείδης ἦν ὠμὸς, Ὕλαν ἀτὰρ εἰδέμεν ἐξῆν·
  Ἑψιάαν Ἑρμῇ σὺν Φρυγὶ παιδὶ πάρα.

Εἰ φθονέεις συσσίτῳ ὁ ἐρῶν μαλακοὺς θεράποντας,
Ἑστίασον Φινεῖς, Ἄφρε, καὶ Οἰδίποδας.

Lic. v. Epig. L.

Quid non cogit amor? ſecuit nolente capillos
Encolpus domino, nec prohibente tamen.
Permiſit, fleuitque Pudens; ſic ceßit habenis,
Audaci queſtus de Phaethonte, pater:
Talis raptus Hylas; talis deprenſus Achilles
Depoſuit gaudens, matre dolente, comas.
Sed tu, nec propera, breuibus nec crede capillis,
Tardaque pro tanto munere, barba, veni.

Καὶ τί ἔρως οὐκ ἔπεισε; κόμην ἀέκοντος ἄνακτος
Κείρατο Εὔκολπος, μὴ δ᾽ ἐρύκοντος ὅμως.
Εἶξε Πούδης, καὶ ἔκλαυσ᾽· οὕτω κατάφωρος Ἀχιλλεὺς
Ξανθὴν, ἀχθομένης μητρὸς, ἔθριστε κόμην·
Τοῖος Ὕλας ἥρπακτο· τὰ δὲ ἡνία τοῖος ἀφῆκε,
Μεμφόμενος τόλμην, τῷ Φαέθοντι πατήρ.
Ἀλλὰ σὺ πιστεύων κουρᾷ μὴ ἐπείγεο, πώγων·
Ἔλθ᾽ εὐεργεσίης δὴ ὄψιμος ἀντὶ τόσης.

Lib. IV. Epig. XLV.

Hæc tibi pro nato plena dat lætus acerra,
Phœbe, Palatinus munera Parthenius:
Vt, qui prima nouo ſignat quinquennia luſtro,
Impleat innumeras Burrus Olympiadas.
Fac rata vota patris: ſic te tua diligat arbor,
Gaudeat & certa virginitate ſoror.
Perpetuo ſic flore mices; ſic denique non ſint
Tam longæ Bromio, quam tibi, Phœbe, comæ.

Σοὶ τὸν ὑπὲρ τέκνου μεστῇ λιβανωτίδι, Φοῖβε,
　Παρθένιος δίδωσι δῶρον, ἐπευχόμενος,
Ὄφρ' ὁ τὸ τετραετὲς πέμπτῳ λυκάβαντι χαράσσων,
　Νηείθμοις τελέσῃ Βοῦῤῥος Ὀλυμπιάδας.
Κυρῶσ τὴν εὐχήν· τεὸν ὥς σευ δένδρον ἐρώῃ,
　Ἥτε κασιγνήτη παρθένος αἰὲν ἔοι.
Αἰεὶ δὲ ἡβάσκοις σὺ, καὶ οὐ κομόων ὀρέγοιτο
　Βάκχος ἐνὶ πλοκάμοις, ἠὲ σὺ, μακροτέροις.

Lib. IX. Epig. XVIII.

Latonæ venerande nepos, qui mitibus herbis
　Parcarum exoras penſa, breueſque colos:
Hos tibi laudatos domino, ſua vota, capillos
　Ille tuus Latia miſit ab vrbe puer.
Addidit & nitidum ſacratis crinibus orbem,
　Quo felix facies iudice tota fuit.
Tu iuuenale decus ſerua, ne pulcrior ille
　In longa fuerit, quam breuiore coma.

Υἱοῦ Λητόος υἱὲ, θρόνοισιν ὃς ἠπιοδώροις
　Μοιρῶν ἐκλιπαρεῖς νῆμα, καὶ ἠλακάτην·
Τὴν δὲ κλεϊζομένην φωναῖς τρίχα δεσποσύνῃσι
　Πέμπει σοὶ πόλεως παῖς σὸς ἀπ' Αὐσονίης.
Τῇ τριχὶ δ' εὐαγεῖ καθαρὸν προσέθηκε κάτοπτρον,
　Οὗ καὶ ἐπ' εὐθύναις σώζετο κάλλος ἑοῦ.
Σῶζε σὺ καὶ νεότητα κόρῳ, μήτ' εἶδος ἀμείνων
　Εἴη ἀκερσεκόμης, ἢ τρίχα κειράμενος.

Lib. VI. Epig. XXXVIII.

Adſpicis vt paruus, nec adhuc trieteride plena,
　Regulus auditum laudet & ipſe patrem,

Maternoſque ſinus viſo genitore relinquat,
Et patrias laudes ſentiat eſſe ſuas?
Iam clamor, centumque viri, denſumque coronæ
Vulgus, & infanti Iulia tecta placent:
Acris equi ſoboles magno ſic puluere gaudet;
Sic vitulus molli prælia fronte cupit.
Dij ſeruate, precor, matri ſua vota, patrique:
Audiat vt natum Regulus, illa duos.

Οὐχ ὁρᾶς ὡς παῖς, μόλις ὢν τριέτηρος, ἐπαινεῖ
Τὸν πατέρα ζηλάν Ῥήγουλος εὐεπίης,
Μητρός τ᾽ ἐξανέδυ κόλπων, γενετῆρος ἀκούων,
Ὡς εὐημερίης ὢν μέτοχος πατρικῆς;
Ὁ κρότος οἱ, λαῶν τε πανήγυρις, οἵ τε δικασταὶ
Εὔαδον, αἰθούσης τ᾽ ὄχλος Ἰουλιάδος.
Εὐρυπέδῳ χαίρει σταδίῳ γόνος ἵππου ἐῢος,
Ἕς τε μάχλῳ ὀργᾶν μόσχος ὄρουσ᾽ ἄκερως.
Παῖδα, θεοί, σώζοιτε γονεῖ, καὶ μητρί· λέγοντες
Χαίροι ὁ μὲν τέκνοι, ἡ δὲ συναμφοτέρων.

Lib. III. Epig. XIX.

Proxima centenis oſtenditur vrſa columnis,
Exornant fictæ qua Platanona feræ,
Huius dum patulos alludens tentat hiatus
Pulcer Hylas, teneram merſit in ora manum:
Vipera ſed cæco ſcelerata latebat in ore,
Viuebatque anima deteriore fera.
Non ſenſit puer eſſe dolos, niſi dente recepto
Dum perit: o facinus, falſa quod vrſa fuit!

Παστάδος ἄγχι στοᾶς ἑκατοντασύλου ἄρκτος ὁρᾶται,
Ἣι πλατανὼν ψεύσταις θηρσὶν ἐπιστέφεται.

Ἧς ὡς ἐψιόων πείραζε τὸ χάσμα, καθῆκε
  Κοῦρος Ὕλας ἁπαλὴν χεῖρα κατὰ στόματος·
Ἀλλὰ λάθρη καὶ ὀπὴν φώλευεν ἔνεδρος ἔχιδνα,
  Ἄρκτος ὑπὸ ψυχῆς τ' ἔπνεε λυγροτέρης·
Οὐδὲ δόλων ἐπάϊσε κόρος, πρὶν ὀδόντι χαραχθεὶς
  Φθίσθαι· φεῦ τῆς ἄγρας, πλαστὴ ὅτ' ἄρκτος ἔην!

Lib. IV. Epig. XVIII.

Qua vicina pluit Vipſanis porta columnis,
  Et madet aßiduo lubricus imbre lapis,
In iugulum pueri, qui roſcida tecta ſubibat,
  Decidit hiberno prægrauis vnda gelu:
Cumque peregiſſet miſeri crudelia fata,
  Tabuit in calido vulnere mucro tener.
Quid non ſæua ſibi voluit Fortuna licere?
  Aut vbi mors non eſt, ſi iugulatis aquæ?

Ἧι πυλεὼν σταλάει Βιψανοῖς κίοσι γείτων,
  Καὶ δεύει ῥανίδων ἐνδελέχεια λίθους,
Δαυκανίην ἐς παιδὸς ἀνάκτορα βαίνοντος ἀν' ὑγρὰ
  Χειμερινοῦ κρυμοῖ' ἔμπεσε τρηχὺ ξύφος.
Ἦμος δ' αἰνοπαθοῦς μόρον ἤνυσεν, εὐθὺς ἀκωκὴ
  Αὐτὸ πάγου θερμῷ τραύματι τηκομένη.
Φεῦ, ποῖ οὐ χώρησε Τύχης ἐξουσίη; ἢ ποῦ
  Οὐ μόρος ἔστ', εἰ καὶ σφακτικόν ἐστιν ὕδωρ;

Lib. XIV. Epig. CLXXI.

Gloria tam parui non eſt obſcura ſigilli;
  Iſtius pueri Brutus amicus erat.

Δείκελον, ὅ, ῥ' ὁρᾷς, οὐκ ἀκλεὲς ἔπλετο, καὶ περ
  Τοσσίχον ὄν· τούτου Βροῦτος ἐρᾶτο κόρου.

Lib. eod. Epig. CLXXII.

Ad te reptanti, puer inſidioſe, lacertæ
Parce; cupit digitis illa perire tuis.

Φείδεο τῆς σαύρης ἑρπούσης πρὸς σε, δολόφρων
Κοῦρε, χεροῖν θανέειν σῶν ὑπὸ γλιχομένης.

Lib. eod. Epig. CLXXIII.

Flectit ab inuiſo morientia lumina diſco
Oebalius, Phœbi culpa, dolorque ſui.

Δίσκου ἀπ' ἐχθοδόποιο θνήσκοντας ἀποστρέφει ὄσσους
Οἰβάλιος, Φοίβου πένθος, ἔρως τε, κόρος.

Lib. eod. Epig. LXXIV.

Maſculus intrauit fontes; exiuit vtrumque.
Pars eſt vna patris: cætera matris habet.

Ἄῤῥην εἰσῆλθε κρήνην· ἐξῆλθε τὸ δισσόν.
Ἓν μέρος ἐστὶ πατρὸς, θἄτερα μητρὸς ἔχει.

In mulieres, CAP. IX.

Lib. VI. Epig. XXI.

Perpetuam Stellæ dum iungit Ianthida vati
Læta Venus dixit; plus dare non potui.
Hæc coram domina: ſed nequius illud in aurem;
Tu ne quid pecces, exitioſe, vide.
Sæpe ego laſciuum Martem furibunda cecidi,
Legitimos eſſet cum vagus ante thoros:
Sed poſtquam meus eſt, nulla me pellice læſit:
Tam frugi Iuno vellet habere Iouem.

Dixit;

Dixit; & arcano percuſſit pectora loro.
Plaga iuuat; ſed tu iam, dea, cæde duos.

Εἰς γυναῖκας, ΚΕΦΑΛ. I.

Τῷ Στέλλα γαμετῇ ἡ Κύπρις Ἰανθίδα δοῦσα
Μεῖζον, ἔφη, δώρημ' οὐκ ἂν ἔχοις παρ' ἐμοῦ.
Τοῦτο μὲν οὖν ἀναφανδόν· ἀτὰρ τόδ' ἐς οὖς μάλα κομψόν·
Σχέτλι', ἀπὸ ξυνωνῆς ἴσχεο κλεψιγάμου.
Πολλάκι χωσαμένη πληγαῖς τὸν Ἄρηα μετῆλθον,
Ἐνθέσμων ἀνέδνων ῥεμβόμενον περὶ γάμων·
Γήμας δ' οὐδεμιῇ με παρεζήλωσε γυναικί·
Ὧι δ' εὔξαιθ' Ἥρη Ζῆνα σαόφρον' ἰδεῖν.
Ὣς φάτο· τῆς δὲ κέαρ κρυφίῳ μαστίξατο κεστῷ.
Εἷς πληγεὶς χαίρει· τοὺς δύο τύπτε, θεά.

Lib. IV. Epig. XXII.

Primos paſſa thoros, & adhuc placanda marito
Merſerat in nitidos ſe Cleopatra lacus,
Dum fugit amplexus: ſed prodidit vnda latentem;
Lucebat totis dum tegeretur aquis:
Condita ſic puro numerantur lilia vitro;
Sic prohibet teneras gemma latere roſas.
Inſilui, merſuſque vadis luctantia carpſi
Baſia. perſpicuæ plus vetuiſtis aquæ.

Ἀκμὴν πρωτόγαμος Κλεοπάτρη, τῷ τε συνεύνῳ
Οὐκέτι ἱλαμένη, γεῖτον' ἐσήλαθ' ὕδωρ
Φεύγειν δειμαίνουσα· τὰ δ' ὕδατά μιν κατέλεγξε·
Στίλβεν γὰρ καὶ ὅλη κύμασι κρυπτομένη.
Λείρι' ἐν ὑαλίνοις διακρίνεται ἄγγεσιν οὕτω,
Κρύσταλλός τε λαθεῖν οὐκ ἐάᾳ τὰ ῥόδα.

Εἰσδὺς ἐγὼ τὸ λοετρὸν, ἀναινομένην ἐφίλησα.
Τοῦ δὲ πλέον τολμᾶν εἶρξε διαυγὲς ὕδωρ.

Lib. I. Epig. LXIII.

Caſta, nec antiquis cedens Lauina Sabinis,
Et quamuis tetrico triſtior ipſa viro;
Dum modo Lucrino, modo ſe permittit Auerno,
Et dum Baianis ſæpe fouetur aquis:
Incidit in flammas, iuuenemque ſecuta, relicto
Coniuge; Penelope venit, abit Helene.

Σώφρων, οὐδὲ πάλαι σεμναῖς εἴκουσα Σαβίναις
Λαβίνη, στυφνοῦ τ᾽ ἀνδρὸς ἀτεγκτοτέρη,
Συχνάκι Λυκρίνῳ, καὶ Ἀόρνῳ ἐνεψιόωσα,
Καὶ θερμοῖς Βαιῶν ὕδασι θαλπομένη,
Ξείνῳ ἔρωτι δάμη, τόν τ᾽ ἄνδρα λιποῦσα, νέῳ μὲν
Ἕσπετο· Πηνελόπη δ᾽ ἦλθεν, ἀπῆλθ᾽ Ἑλένη.

Lib. XII. Epig. LII.

Tempora Pieria ſolitus redimire corona,
Nec minus attonitis vox celebrata reis,
Hic ſitus eſt, hic ille tuus, Sempronia, Rufus,
Cuius & ipſe tui flagrat amore cinis.
Dulcis in Elyſio narraris fabula campo,
Et ſtupet ad raptus Tyndaris ipſa tuos.
Tu melior, quæ deſerto raptore rediſti:
Illa virum voluit nec repetita ſequi.
Ridet, & Iliacos audit Menelaus amores;
Abſoluit Phrygium veſtra rapina Parin.
Accipient olim cum te loca læta piorum,
Non erit in Stygia notior vmbra domo.

Non aliena videt, ſed amat Proſerpina raptas:
Iſte tibi dominam conciliabit amor.

Στέμμασι Πιερίοις εἰωθὼς κρᾶτα πυκάζειν,
Ἢ πλάταις γνωστὴ γλῶσσα διωκομένοις,
Κεῖνος ὁ σὸς Ῥοῦφος, Σεμπρονία, ἐνθάδε κεῖται·
Οὗ καὶ πυρσοῦται λείψανα σεῖο πόθῳ.
Τερπνὸς ἐν Ἠλυσίῳ πεδίῳ θρυλλισμὸς ἀκούεις·
Σοῦ τε πρὸς ἁρπαγμὸν Τυνδαρὶς ἐξεπλάγη.
Νόσου δ' ἐμνήσθης σὺ τὸν ἁρπακτῆρα λιποῦσα·
Ἡ δ' οὐχ ἕσπετό μιν τἀνδρὶ μετερχομένῳ.
Ἰλιακοὺς γελόων αἰεὶ Μενέλαος ἔρωτας·
Τὸν Φρύγ' ἀθωώσαι δ' ἁρπαγὴ ὑμετέρη.
Ἀλλ' ὁπότ' εὐσεβέων σε δεδέξεται οἶκος, ἁπάσας
Μέλλεις τὰς ψυχὰς κεῖθι παρευδοκιμεῖν.
Περσεφόνη πεφίληκ', οὐκ ἀλλοτρίην σφε βλέπουσα,
Ἁρπακτάς· ὁ δ' ἔρως σοὶ φιλίωσε θεάν.

Lib. eod. Epig. CLXXV.

Cur a te pretium Danae, regnator Olympi,
Accepit, gratis ſi tibi Leda dedit?

Τίπτε, θεῶν βασιλεῦ, Δανάη σ' ἐπράξατο μισθόν,
Τῆς Λήδας, Ζεῦ, σοὶ προῖκα χαριζομένης;

Lib. eod. Epig. CLXXX.

Mutari melius tauro, pater optime diuum,
Tunc poteras, Io cum tibi vacca fuit.

Ὤφειλες, ἀθανάτων γενέτωρ, ἐς ταῦρον ἀμείφθαι,
Τῆς Ἰοῦς εἰς βοῦν σοί ποτ' ἀμειβομένης.

Lib. eod. Epig. CXXXVII.

Hæc primum iuuenum laſciuos luſit amores,
Nec Glycere; vere Thais amica fuit.

Ἥδε νεηνιέων πρώτιστη ἔπαιξεν ἔρωτας·
Κοὐ Γλυκέρη, μᾶλλον Θαῒς ἐρωμένη ἦν.

Miſcella epigrammata, CAP. X.

Lib. v. Epig. XLIII.

Callidus effracta nummos fur auferet arca,
Proſternet patrios impia flamma Lares:
Debitor vſuram pariter, ſortemque negabit,
Non reddet ſterilis ſemina iacta ſeges:
Diſpenſatorem fallax ſpoliabit amica;
Mercibus exſtructas obruet vnda rates.
Extra fortunam eſt quicquid donatur amicis:
Quas dederis, ſolas ſemper habebis opes.

Ὅσα σποράδην, ΚΕΦΑΛ. Κ.

Χρήματ' ἀρεῖ κλέπτης, τοὺς φωριαμοὺς ἐπανοίξας.
Αἶψα κατασμύξει φλὸξ πατρικὸν μέλαθρον.
Χρήστης καὶ τὸ δάνος, καὶ τὸν τόκον οὐκ ἀποδώσει·
Σπέρμα καταβληθὲν βῶλος ἄκαρπος ὀλεῖ·
Οἰκονόμον δολίαι ἀποσυλήσουσιν ἑταῖραι·
Κῦμα διαρραίσει φορτοφόρους ἀκάτους.
Γαῖν, ὃ φίλοις χαρίσαιο, τύχη ἀναφαίρετόν ἐστιν·
Ὧν μεταδῷς, μούνων κύριος αἰὲν ἔσῃ.

Lib. x. Epig. LXXXV.

Iam ſenior Ladon, Tiberinæ nauta carinæ,
Proxima dilectis rura parauit aquis:
Quæ cum ſæpe vagus premeret torrentibus vndis
Tibris, & hiberno rumperet arua lacu;
Emeritam puppim, ripa quæ ſtabat in alta,
Impleuit ſaxis, oppoſuitque vadis.
Sic nimias auertit aquas. quis credere poſſet?
Auxilium domino merſa carina tulit.

Λάδων γηραλέος Τίβεριν κάτα δή ποτε ναύτης
Ἄγχι φίλων ὑδάτων γήδιον ἐπρίατο·
Εὖτε δὲ πλημμύρων μιν ἐπιστείβεσκεν ἄναυρος
Ἀγρὸν ἐπικλύζων ῥεύμασι χειμερίῳ,
Ὄχθῃ ἐρειδόμενον σκάφος ἄπλοον, αἰτία πλήμης,
Πλησάμενος λιθάκων, ἄγκαρ ἔθηκε ῥόου.
Οὕτω σφοδροτέρην χύσιν ἔστεγε. τίς κε πίθοιτο;
Κτήτῃ ἀόσσησεν ναῦς καταδυομένη.

Lib. v. Epig. LXXVII.

Profecit poto Mithridates ſæpe veneno,
Toxica ne poſſent ſæua nocere ſibi:
Tu quoque cauiſti, cœnando tam male ſemper,
Ne poſſes vnquam, Cinna, perire fame.

Τοξικὰ μὲν προλαβὼν Μιθριδάτης πολλὰ πέπωκε,
Τοῦ μὴ βλάπτεσθαι φαρμακόεντι ποτῷ·
Τῷ δέ σε λιμώττειν αἰεὶ, προφύλαγμα τόδ᾽ εὗρες,
Ὥστε θανεῖν λιμῷ μηδὲν ἔχειν σε δέος.

Lib. xiv. Epig. III.

Secta niſi in tenues eſſemus ligna tabellas,
Eſſemus Libyci nobile dentis onus.

Εἰ μὴ λεπτομερῶς κίτρος πινακηδὸν ἐπρίσθην,
Τιμῆεν Λιβυκοῦ βεῖθος ὀδόντος ἂν ἦν.

Lib. eod. Epig. v.

Languida ne triſtes obſcurent lumina ceræ;
Nigra tibi niueum virgula pingat ebur.

Ὄφρα μὴ ἀβληχραὶ ἀμβλυώσαι κηρὸς ὀπωπάς,
Στίξαι λευκοφαῆ γράμμ' ἐλέφαντα μέλαν.

Lib. eod. Epig. vi.

Tunc triplices noſtros non vilia dona putabis,
Cum ſe venturam ſcribet amica tibi.

Ἦμος ἐλευσομένην σοὶ γράψῃ ἐρωμένη αὐτὴ,
Εὐτελὲς οὐ φήσεις τρίπτυχα δῶρον ἐμά.

Lib. eod. Epig. vii.

Eſſe puta ceras, licet hæc membrana vocetur:
Delebis, quoties ſcripta nouare voles.

Διφθέρα ἐκλήθη μὲν, ἀτὰρ σοὶ κηρὸς ἔσσεται·
Γράμμα νεοχμώσεις τὴν δ' ἀπαλειψάμενος.

Lib. eod. Epig. ix.

Quod nummos cernis, mitti nos credis amicæ:
Falleris; & nummos iſta tabella rogat.

Ἤμβροτες, εἰ πέμπεσθ' ἡμᾶς τῇ ἐρωμένῃ ἥγῃ
Κέρμα βλέπων· αἰτεῖ κέρμα καὶ ἥδε σανίς.

Lib eod. Epig. x.

Non ſunt munera, quæ putas, puſilla,
Cum donat vacuas poeta chartas.

Μὴ δωρήματα ταῦτά σοι δοκεῖν,
Τοὺς χάρτας ὅτε δῶ κενοὺς ποιητής.

Lib. eod. Epig. xi.

Seu leuiter noto, ſeu caro miſſa ſodali,
Omnes iſta ſolet charta vocare ſuos.

Ἢ ὀλίγως γνωτῷ πεμφθεὶς φίλῳ, ἢ καὶ ἑταίρῳ,
Πάντας ὁμῶς χάρτης οὗτος ἔειπεν ἑούς.

Lib. eod. Epig. xii.

Hos niſi de fulua loculos implere moneta
Non decet. argentum vilia ligna ferant.

Χρυσοῦ πεπλήσθω μοῦνον τόδε γλωσσοκομεῖον
Κόμματος· ἀργύρεον τὰ ξύλα κέρμα φέροι.

Lib. eod. Epig. xiii.

Si quid adhuc ſupereſt in noſtri fæce locelli,
Munus erit: nihil eſt? ipſe locellus erit.

Εἴ τι ἐμοῦ περίεστ' ἐνὶ πυθμένι γλωσσοκομείου,
Δῶρον ἔχε· οὐκ ἔστι; γλωσσοκομεῖον ἔχε.

Lib. eod. Epig. xiv.

Cum ſteterit vultu nullus tibi talus eodem,
Munera me dices magna dediſſe tibi.

Οὐδενὸς ἀστραγάλου ἐπὶ τὸ αὐτὸ σχῆμα βαίνοντος,
Φαίης κεν παρ' ἐμοῦ δῶρα μέγιστα λαβεῖν.

Lib. eod. Epig. xvi.

Quæ ſcit compoſitos manus improba mittere talos,
Si per me miſit, nil niſi vota facit.

Ἢ μισθοδευθέντας χεὶρ βάλλειν ἄσπιας ἴδρις,
Εἰ δὲ ἐμοῦ βέβληκ᾽, ὄμματα μυῶα ποιεῖ.

Lib. eod. Epig. XVII.

Hic mihi bis ſeno numeratur teſſera puncto,
Calculus hic gemino diſcolor hoſte perit.

Δωδεκάκεντος ἔνεστιν ἐμοὶ κύβος, ἠδ᾽ ἑτεροχρῶς,
Ἀντιπάλου διδύμου ψηφὶς ὄλωλεν ὕπο.

Lib. eod. Epig. XX.

Inſidioſorum ſi ludis bella latronum,
Gemmeus iſte tibi miles, & hoſtis erit.

Κόπτων τοῖς δολερῶν πολέμους παίζοντι διζυγὴς
Σοὶ μὲν ὅδε ἀντίπαλος, σοὶ φρύλις ἔσται ὅδε.

Lib. eod. Epig. XIX.

Sortitus thecam, calamis armare memento:
Cætera nos dedimus, tu leuiora para.

Κλήρῳ σὰν θήκην καλάμοις ὅπλισον· ἐγὼ μὲν
Λοιπὰ δέδωκα· σὺ δὲ αὖ ἔντυ᾽ ἐλαφρότερα.

Lib. eod. Epig. XXI.

Hæc tibi erunt armata ſuo graphiaria ferro:
Si puero dones, non leue munus erit.

Δέξο σιδηρείαις κεκορυθμένον ἕρκος ἀκωκαῖς,
Εὐτελὲς οὐ δῶρον παιδί τοι ἐσσόμενον.

Lib. eod. Epig. XXII.

Lentiſcum melius: ſed ſi tibi frondea cuſpis
Defuerit, dentes penna leuare poteſt.

Ἐκ σχίνου

Ἐκ χίνου μὲν ἄμεινον ἂν ἦν· εἰ δ' οὐ ξύλον ἐστὶ,
 Κουφίσαι πτερύνη σοὶ τὸν ὀδόντα γλυφίς.

Lib. eod. Epig. XXIII.

Si tibi moroſa prurigine verminat auris,
 Arma damus tantis apta libidinibus.

Εἴ σε κνισμὸς ἔπεισι χαλέπτων ὦτα, δίδωμι
 Ἔντεα τοιαύταις ἁρμόδια ἐργαλίαις.

Lib. eod. Epig. XXIV.

Tenuia ne madidi violent bombycina crines,
 Figat acus ſparſas, ſuſtineatque comas.

Ὡς λιπαρὴ μὴ λιπὰ κόμη βομβύκινα χραίνοι,
 Ἣ καλαμὶς σφίγξαι ῥεμβομένοις πλοκάμοις.

Lib. eod. Epig. XXV.

Quid faciet nullos hic inuentura capillos,
 Multifido buxus quæ tibi dente datur?

Εὑροῦσ' οὐδεμίαν ἐν σοὶ τρίχα, πῶς σ' ἂν ὀνήσαι
 Εἰς πυκινοὺς σχιστὴ πύξος ὀδόντας ἐμή;

Lib. eod. Epig. XXVI.

Cauſtica Teutonicos accendit ſpuma capillos:
 Captiuis poteris cultior eſſe comis.

Τευτονικὸν καίει πλοκάμοις ἄφελσμα· ποιήσει
 Ἡ δουλείκτητος κομψότερόν σε κόμη.

Lib. eod. Epig. XXVII.

Si mutare paras longæuos cana capillos:
 Accipe Mattiacas (quo tibi calua?) pilas.

Ζητοῦσ' ἀλλάξαι πολιὼ τείχα (σοὶ δὲ, φαλακρὴ,
Οὐκέτι δεῖ) δέξαι σφαιρεία Ματτιακά·

Lib. eod. Epig. XXVIII.

Accipe quæ nimios vincant vmbracula ſoles;
Sit licet & ventus, te tua vela tegent.

Δέχνυσαι ἠλιακοῖο θέλστρον καύματος ἄλκαρ,
Καὶ ῥιπῆς ἀνέμων σοὶ σκέπας ἐσσόμενον.

Lib. eod. Epig. XXX.

Excipient apros, exſpectabuntque leones,
Intrabunt vrſos, ſit modo firma manus.

Ἄρκτους ἐκδέξασθαι, ὑφίστασθαί τε λέοντας
Ἄρκια, σῦς τε μένειν· χεὶρ μόνον ἰσχυέτω.

Lib. eod. Epig. XXXI.

Si deiecta gemes longo venabula roſtro,
Hæc breuis in grandem cominus ibit aprum.

Ἢν προβολος γλωχῖνος ἀπεμβόμενός σ' ἀκαχίσῃ,
Εἰς χλοῦνιν κοπὶς ἥδ' ἐκ χερὸς ἐσδύετω.

Lib. eod. Epig. XXXII.

Militiæ decus hoc, & grati nomen honoris,
Arma Tribunitium cingere digna latus.

Κόσμημα στρατιῆς, τιμῆς προέχημα ποθεινῆς
Τοῦτο, Τελβουνείαις ζῶμα πρέπον λαγόσι.

Lib. eod. Epig. XXXIII.

Pugio, quem curuæ ſignat breuis orbita venæ,
Stridentem gelidis hunc Salo tinxit aquis.

Ἰθυτενὴς ἣν φλὲψ μεσάτην ἐχάραξε, μάχαιραν
Σίζουσαν ψυχρὸν βάψε Σδήωνος ὕδωρ.

Lib. eod. Epig. XXXIV.

Pax me certa ducis placidos mutauit in vſus:
Agricolæ nunc ſum, militis ante fui.

Καίσαρος εἰρήνη μ' ἐρατὴν ἐς χρῆσιν ἔκαμψε·
Πρόσθεν ὅπλον στρατιῆς, νῦν δὲ γεωπονίης.

Lib. eod. Epig. XXXVI.

Tondendis hæc arma tibi ſunt apta capillis;
Vnguibus hæc longis vtilis, illa genis.

Ταῦτα περισσοφυοῦς κουρᾶς τειχὸς ἔντεα πέμπω
Ἄρμενα, ἓν τὰ γνάθοις μὲν, τὰ δ' ὄνυξι μακροῖς.

Lib. eod. Epig. XXXVII.

Conſtrictos niſi das mihi libellos,
Admittunt tineas, truceſque blattas.

Ἤν μοι βιβλία μὴ διδῷς δεθέντα,
Εἰσάξω σέας, ἠὲ σῆτας ὠμούς.

Lib. eod. Epig. XXXVIII

Dat chartis habiles calamos Memphitica tellus;
Texantur reliqua tecta palude tibi.

Εἰς τὸ γράφειν, καλάμους Μεμφῖτις γαῖα χορηγεῖ·
Τὴν λοιπὴν δ' ὕλην εἰς τὸ κάλυμμα τέγους.

Lib. eod. Epig. XXXIX.

Dulcis conſcia lectuli lucerna,
Quidquid vis facias licet, tacebo.

Κοίτης λύχνος ἐγὼ τῆς συνίστωρ,
Ποιεῖν ὅ,τι ποτ' ἂν θέλῃς, σιωπῶ.

Lib. eod. Epig. XL.

Ancillam tibi ſors dedit lucernæ,
Totas quæ vigil exigit tenebras.

Λύχνου σοὶ θεράπαιν' ἧκε κλήρῳ
Ὄρφνης παννυχίδος φύλαξ ἄγρυπνος.

Lib. eod. Epig. XLIV.

Eſſe vides lignum; ſerues niſi lumina, fiet
De candelabro magna lucerna tibi.

Ἢν μὴ τηρήσῃς τὸ φάος (ξύλον εἰμὶ γὰρ) ἐκ τοῦ
Λυχνούχου λύχνος κ' αἶψα γένοιτο μέγας.

Lib. eod. Epig. XLV.

Nomina candelæ nobis antiqua dederunt.
Non norat parcos vncta lucerna patres.

Λαμπτήρεσσιν ἐγὼ μὲν ἐπώνυμός εἰμι παλαιοῖς.
Ἄγνωστος προγόνοις νήφοσι λύχνος ἔην.

Lib. eod. Epig. LXI.

Dux laterna viæ clauſis feror aurea flammis,
Et tuta eſt gremio parua lucerna meo.

Φανὸς ὁδηγὸς ἔχω μὲν φῶς ἔμφρουρον· ἐμῷ δὲ
Ἕρκεϊ τηρεῖται λυχνίον ἀσφαλέως.

Lib. eod. Epig. LXII.

Cornea ſi non ſum, numquid ſum fuſcior? aut me
Veſicam, contra qui venit, eſſe putat?

Εἰ μὴ ἐκ κεράτων, οὐδ' εἰμὶ μαγδωτέρη; ἢ τὶς
Κύσιν ὑποδυτηρίων οἴεται εἰσορέαν;

Lib. eod. Epig. XLI.

Illuſtrem cum tota meis conuiuia flammis,
Totque geram myxos, vna lucerna vocor.

Εἷς λύχνος κέκλημαι, ἐμῇ φλογὶ καὶ περ ὅλοισι
Συμποσίοις φαίνων, καὶ πολύμυξος ἐών.

Lib. eod. Epig. LXIII.

Quid me compactam ceris, & arundine rides?
Quæ primum ſtructa eſt fiſtula, talis erat.

Τίπτε γελᾷς καλάμοις πηκτὴν με, ἢ ἠδὲ κηρῷ;
Ἡ πρῶτον γεγαῦ' ἔσκεν ὁμοιοπαγής.

Lib. eod. Epig. XLVII.

Ite procul iuuenes; mitis mihi conuenit ætas:
Folle decet pueros ludere, folle ſenes.

Τῆλε νεηνίαι ἐστέ· πέπουσι γὰρ ἠέρα, ἀμφοῖν
Κωρύκῳ παίζειν παισί, γέρουσι πρέπει.

Lib. eod. Epig. XLVIII.

Hæc rapit Antæi velox in puluere draucus,
Grandia qui vano colla labore facit.

Ταῦτ' ἤρπασ' Ἀνταίου ἐνὶ σταδίοισιν ἀθλητὴς
Ἠλεμάτῳ τείνων μακρὰ τράχηλα πόνῳ.

Lib. eod. Epig. XLVI.

Si me nobilibus ſcis expulſare ſiniſtris,
Sum tua; ſi neſcis, ruſtice, redde pilam.

Εἰμὶ τεὴ, λαιῇ παίζων εἴ μ' οἶδας ἀπωθεῖν·
Εἰ δέ τι οὐκ οἶδας, σφαῖραν, ἀγροῖκ', ἀπόδος.

Lib. eod. Epig. XLIV.

Quid pereunt ſtulto fortes altere lacerti?
Exercet melius vinea foſſa viros.

Τίπτε μάτην ἀλτῆρσι πονοῦσι βραχίονε; κρείσσω
Ἐστὶ βροτοῖς ἀσκεῖν ἔργα φυτοσκαφίης.

Lib. eod. Epig. L.

Ne lutet immundum nitidos ceroma capillos,
Hac poteris madidas condere pelle comas.

Ὄφρα τὸ πηλῶδες τρίχα μὴ κήρωμα μιαίνοι
Μυροβρεχῆ, πίσκει τῷδε πύκαζε κόμην.

Lib. eod. Epig. LI.

Pergamus has miſit curuo deſtringere ferro,
Non tam ſæpe teret lintea fullo tibi.

Περγαμόθεν πέμφθησαν· ὅπλῳ στλεγγίζεο κυρτῷ·
Οὐχ οὕτως ὁ γναφεὺς λευκὸν ὕφασμα τρίβει.

Lib. eod. Epig. LII.

Geſtauit modo fronte me iuuencus,
Verum rhinocerota me putabis.

Ἀκμὴν βρῖθος ἔην βοὸς μετώπου·
Δόξεις ῥινοκέρωτά μ' αὐτὸν εἶναι.

Lib. eod. Epig. LIV.

Si quis plorator collo tibi vernula pendet,
Hæc quatiat tenera garrula ſiſtra manu.

Εἴ σου παῖς κλαίων τις ἀπ' αὐχένος ᾐώρηται,
Νηπιέῃ σείοι κροτάλα σεῖστρα χερί.

Lib. eod. Epig. L V.

Proficies nihil hoc, cædas licet vſque, flagello,
Si tibi purpureo de grege curret equus.

Οὐκ ἂν μάστιξ ἤδη, εἰ καὶ τρέχοι ἵππος, ὀνήσαι,
Εἴ γ' ἱπποστασίων ἔστ' ἀπὸ πορφυρέων.

Lib. eod. Epig. L X X I X.

Ludite laſciui, ſed tantum ludite, ſerui;
Hæc ſignata mihi quinque diebus erit.

Παίζετε νῦν ἰταμοὶ (μόνον αὐτὰρ παίζετε) δοῦλοι·
Σφρηγὶς ἔχοι μοι ταῦτ' ἤμασι πέντε μόνοις.

Lib. eod. Epig. L X X X.

Inuiſæ nimium pueris, gratæque miniſtris,
Clara Prometheo munere ligna ſumus.

Κλεινὰ Προμηθείου πέλομεν ξύλα δώρου ἕκητι,
Παισὶν ἐπαχθέα μὲν, παιδοτρίβαις δὲ φίλα.

Lib. eod. Epig. L V I I.

Quod nec Virgilius, nec carmine dixit Homerus,
Hoc ex vnguento conſtat, & ex balano.

Ὅ, ῥ' οὐ Βιργιλίοιο, καὶ οὐκ ἔπος εἶπεν Ὅμηρος,
Ἔκ τε μύρου συνέφυ τοῦτο, καὶ ἐκ βαλάνου.

Lib. eod. Epig. L I X.

Balſama me capiunt; hæc ſunt vnguenta virorum:
Delicias Coſmi vos redolete nurus.

Βδῆσαι μ' ἐγὼ πεφίληκα· τὸ γὰρ μύρον ἀνδρικόν ἐστι.
Τῆς Κόσμου δὲ τρυφῆς ὄζετε θηλυγενοῦς.

Lib. XIII. Epig. CXXVI.

Vnguentum heredi nunquam, nec vina relinquas.
Ille habeat nummos: hæc tibi tota dato.

Μὴ λίπε κληρονόμοις τοῖς σοῖς μύρα, μήτε σὺ οἶνον.
Κέρμα μόνον κτάσθω· σοὶ δὲ ὅλα ταῦτα δίδου.

Lib. eod. Epig. XV.

Si vicina tibi Nomento rura coluntur,
Ad villam moneo, ruſtice, ligna feras.

Χωρία Νωμέντῳ ναίων σύγχορτα, γεωργέ,
Μέμνησ' εἰς αὖλιν κάγκανα κᾶλα φέρειν.

Lib. XIV. Epig. LX.

Gratum munus erit, ſicco nec inutile ventri,
Si clara Stephani balnea luce petas.

Δῶρον ἂν ἡδὺ λάβοις, ῥυπίδεσσί τε γαστρὸς ἀρηγὸς
Εἰς βαλανεῖον ἰὼν ἤματι μεσσατίῳ.

Lib. eod. Epig. LXIV.

Ebria nos madidis rumpit tibicina buccis;
Sæpe duas pariter, ſæpe monaulon habet.

Ἡμᾶς αὐλητρὶς φυσᾷ μεθύουσα γνάθοισι·
Καὶ πῇ μὲν διδύμοις, πῇ δὲ μόναυλον ἔχει.

Lib. eod. Epig. LXVI.

Taurino poteras tergus conſtringere tergo;
Nam pellis mammas non capit iſta tuas.

Εὔρεα ταωρείῃ σφίγξαις αὖ σήθεα βύρσῃ·
Οὐ χαδέει πίσκος ἔντεα σεῖο τόδε·

Lib. eod. Epig. LXVII.

Lambere quæ turpes prohibet tua prandia muſcas,
Alitis eximiæ cauda ſuperba fuit.

Ἡ μύας σοβέουσα τεῆς ἀπὸ δαιτὸς ἀναιδεῖς,
Ἦν οὐρὴ πτιλωτοῦ μυοσόβη γλαφυροῦ.

Lib. eod. Epig. LXXI.

Sordida ſi flauo fuerit tibi puluere veſtis,
Colligat hunc tenui verbere cauda leuis.

Αὐσταλέος λιτὴν εἰ χοῦς ἐσθῆτα ῥυπαίνοι,
Κεῦκος ἀποψήσαι τόνδε ἀναξάμενος.

Lib. eod. Epig. LXVIII.

Peccantis famuli pugno ne percute dentes:
Clara Rhodos coptam, quam tibi miſit, edat.

Δούλου ἁμαρτήνοντος μὴ πὺξ τύπτησον ὀδόντας·
Ἦν δὲ Ῥόδος κοπτὴν πέμψεν, ἔδοιτο μόνον.

Lib. eod. Epig. LXXXI.

Ne mendica ferat barbati prandia nudi,
Dormiat & tetrico cum cane, pera rogat.

Γυμνοῦ ὑπὸ λωπίτου πήρη μὴ δόρπον ἀείρειν
Δεῖται, ὁμιλῆσαι μήτε κυνὶ συγερῷ.

Lib. eod. Epig. LXXXII.

In pretio ſcopas teſtatur palma fuiſſe:
Sed pretium ſcopis nunc analecta dabunt.

Ὡς πολύτιμον χρῆμα στρόν πέλε, μάρτυς ὁ φοῖνιξ
Ἐστί· κατήργησαν νῦν δ' ἀνάλεκτα στρόν.

Lib. eod. Epig. LXXXIII.

Defendet manus hæc ſcapulás mordente moleſto
Pulice; vel ſi quid pulice ſordidius.

Τῶν ὤμων χεὶρ ἥδ' ἀπαλάξεται, εἴ σ' ἀνιηρὴ
Ψύλλα δάκῃ· ψύλλης ἤ τι βδελυκτότερον.

Lib. eod. Epig. LXXXIV.

Ne toga barbatos faciat, vel penula libros;
Hæc abies chartis tempora longa dabit.

Αἱ βίβλοι πώγων' ἵνα μὴ φύσωσι· ποιήσει
Πεύκη τοὺς χάρτας ἤδε πολυχρονίους.

Lib. eod. Epig. LXXXVI.

Stragula ſuccincti, venator, ſume veredi:
Nam ſolet a nudo ſurgere ficus equo.

Στρώματ' ὑποζώστου, θηρευτὰ, μονύχι κούφῳ·
Ἵππος γὰρ σῦκον γυμνὸς ἔφυσε θαμά.

Lib. eod. Epig. LXXXVII.

Accipe lunata ſcriptum teſtudine ſigma;
Octo capit: veniat quiſquis amicus erit.

Σῖγμα σεληνῶδες καμάδρωμα λάβ'· ὀγδοάδος μὲν
Δεκτικόν ἐστιν· ἴτω δ' ὅστις ἔσοιτο φίλος.

Lib. eod. Epig. LXXXIX.

Accipe felices, Atlantica munera, ſiluas:
Aurea qui dederit dona, minora dabit.

Εὐδαῖμον δώρημα, κίτρις Ἀτλαντίδος ὕλης
Λάμβανε· δῶρα λαβὼν χρύσε᾽, ἧττον ἔχοις.

Lib. eod. Epig. xc.

Non ſum criſpa quidem, nec ſiluæ filia Mauræ;
Sed norunt lautas & mea ligna dapes.

Μήτ᾽ οὔλη, μήτ᾽ εἰμὶ γένος Μαυρείτιδος ὕλης·
Ἔγνω δαψιλέας καὶ ξύλα δαῖτας ἐμά.

Lib. eod. Epig. xci.

Grandia taurorum portant qui corpora, quæris
An Libycas poßint ſuſtinuiſſe trabes?

Σώματ᾽ ἀειράμενοι ταύρεια πελώρια, πῶς οὐ
Καὶ σανίδας Λιβυκὰς ἄρκιοί εἰσι φέρειν;

Lib. eod. Epig. xcii.

Puncta notis ilex, & acuta cuſpide cluſa
Sæpe redemptoris prodere furta ſolet.

Κεντητὴ στιγμαῖσι, θοῇ γλωχῖνι δεθεῖσα
Γρῖνος, ἔλεγξε πυκνῶς ἐργολάβοιο κλοπάς.

Lib. eod. Epig. xciii.

Non eſt iſta recens, nec noſtri gloria cæli;
Primus in his Mentor, dum facit illa, bibit.

Οὐ νέον ἔστ᾽, οὐδ᾽ ἡμετέρου κέστροιο πόνημα·
Πῖνε πάλαι Μέντωρ τοῖσδ᾽ ἔνι, ταῦτα ποιῶν.

Lib. eod. Epig. xciv.

Nos ſumus audacis plebeia toreumata vitri,
Noſtra nec ardenti gemma feritur aqua.

Τολμηρῆς ὑέλου δημοπρεπές εἰμι τόρευμα,
Οὐδ᾽ ὕλην ὕδωρ θερμὸν ἔβλαψεν ἐμήν.

Lib. eod. Epig. x c v.

Quamuis Callaico rubeam generoſa metallo,
Glorior arte magis; nam Myos iſte labor.

Εἰ δὲ Καλλαϊκοῦ πέλομαι γέννημα μετάλλου,
Καυχῶμαι τέχνῃ, τοῦ Μυὸς οὖσα πόνος.

Lib. eod. Epig. x c v i i.

Grandia ne viola paruo chryſendeta mullo;
Vt minimum, libras debet habere duas.

Μὴ μεγάλα χραίνοις τυτθῇ χρυσένδετα τρίγλῃ·
Ἡ δὲ δίλιτρος ὅμως, ὡς ἐλάχιστον, ἔοι.

Lib. eod. Epig. x c i x.

Barbara de pictis veni baſcauda Britannis;
Sed me iam mauult dicere Roma ſuam.

Ἥκω ἀπὸ στικτῶν ξείνη βάσκαυδα Βρεταννῶν·
Ῥώμη ἑὴν δὲ καλεῖ μ᾽ ἐξιδιασαμένη.

Lib. eod. Epig. c.

Si non ignota eſt docti tibi vena Catulli,
Potaſti teſta Rhætica vina mea.

Εἴγ᾽ οὐκ ἀγνοέεις πάτρην λογίοιο Κατύλλου,
Ἐν κεράμοις ἔπιες Ῥαιτικὸν οἶνον ἐμοῖς.

Lib. eod. Epig. c i.

Cum mihi boleti dederint tam nobile nomen;
Prototomis, pudet heu! ſeruio coliculis.

Εἰ καὶ ἐγὼ κλεινοῖσιν ἐπώνυμός εἰμι μύκησι·
Πρωτοτόμοις, ὦ παῖ αἶχος! ὑπηρετέω.

Lib eod. Epig. CIII.

Setinos, moneo, noſtra niue ſolue trientes;
Pauperiore mero tingere lina potes.

Σητίνοις κώθωνας ἐμαῖς χιόνεσσι δίηνον·
Τὰς δ' ὀθόνας οἴνῳ τέγγε χερειοτέρῳ.

Lib. eod. Epig. CXVIII.

Maßiliæ fumos miſcere niualibus vndis
Parce, puer; conſtet ne tibi pluris aqua.

Μασσαλίης καπνοὺς χιονώδεσιν ὕδασι μίσγειν
Φείδεό σοι· ἵνα μὴ πλείονος εἴη ὕδωρ.

Lib. eod. Epig. CIV.

Attenuare niues norunt & lintea noſtra:
Frigidior colo non ſalit vnda tuo.

Καὶ χιόνας λινοῦν λεπτύνειν οἶδεν ὕφος μευ·
Ψυχρότερον δ' ὕδωρ οὐ τεὸς ἠθμὸς ἔχει.

Lib. eod. Epig. CXVII.

Non potare niuem; ſed aquam potare rigentem
De niue, commenta eſt ingenioſa ſitis.

Οὐ χιόνας πίνειν μὲν, ἀτὰρ ψυχροσταγὲς ὕδωρ
Ἐκ χιόνων πίνειν, δίψος ἐφεῦρε σοφόν.

Lib. eod. Epig. CII.

Accipe non vili calices de puluere natos;
Sed Surrentinæ leue toreuma rotæ.

Οὐ μὴν δημοτικῆς ἐξ ἰλύος, ἀλλὰ κυλίκας
Τοῦ Συρρεντίνου δέξο τόρευμα τροχοῦ.

Lib. xv. Epig. cviii.

Quæ non ſolicitus teneat, ſeruetque miniſter,
Sume Saguntino pectora ficta luto.

Οὓς δμῶες οὐ κρατέοι περιταρβέες, οὔτε φυλάσσοι,
Δέξο Σαγουντίου πλάσμα τροχοῦ κύλικας.

Lib. xiv. Epig. cix.

Gemmatum Scythicis vt luceat ignibus aurum,
Adſpice quot digitos exuit iſte calix.

Ὄφρα διαστίλβοι Σκυθικοῖς χρύσωμα λίθοισι,
Δάκτυλ' ὁρᾷς οὗτος πόσ' ἀπέδυσε κύλιξ.

Lib. eod. Epig. cx.

Hac licet in gemma, quæ ſeruat nomina Coſmi,
Luxurioſe bibas, ſi foliata ſitis.

Ἐξ ὑέλου ταύτης, ᾗ Κόσμου ἐπώνυμός ἐστι,
Πίνοις κ', εἰ διψῇς πίονα μαλόβαθρα.

Lib. eod. Epig. cxi.

Frangere dum metuis, frangis cryſtallina; peccant
Securæ nimium, ſolicitæque manus.

Θραύσασθαι δεδιὼς θραύεις κρυστάλλινα· χείρ τοι
Σφάλλεται ἤτε τρέμουσ', ἤτ' ἀμέριμνος ἄγαν.

Lib. eod. Epig. cxv.

Adſpicis ingenium Nili, quibus addere plura
Dum cupit, ah quoties perdidit auctor opus!

Τὴν Νείλυ σοφίην ὁ ἐρίας, ἢ πλείονα περθεὶς
Πουσάχ' ὁ τεχνίτης ὤλεσεν ἔργον ἑόν!

Lib. eod. Epig. CXIV.

Hanc tibi Cumano rubicundam pulnere teſtam,
Municipem miſit caſta Sibylla ſuam.

Σοὶ λοπάδ' ἐκ πηλοῦ τὴν Κύμηθεν ἐρυθρόν,
Δημότιν ἐξ ἰδίης πέμψε Σίβυλλα πάτρης.

Lib. eod. Epig. CXIX.

Dum poſcor ſtrepitu digitorum, & verna moratur,
O quoties pellex culcita facta mihi eſt!

Δεσπότεω ψόφῳ αἰτοῦντός μ', ἀμβλοῦντος ὑπουργοῦ,
Ποσσάκις ἡ σχοινὴ παλλακὶς ἔπλετ' ἐμοί!

Lib. eod. Epig. CXXIII.

Sæpe grauis digitis elabitur anulus vnctis,
Tuta mea fiet ſed tua gemma fide.

Πολλάκι δακτύλιος λιπαρῶν λιπόωντος ὄλισθε·
Τηρήσει δὲ λίθον τὴν σέο πίστις ἐμή.

Lib. eod. Epig. CXXVI.

Pauperis eſt munus, ſed non eſt pauperis vſus:
Hanc tibi pro lena mittimus endromida.

Εἰ καὶ ἔδωκε πένης, οὐκ ἔστι φόρημα πένητος·
Τὴν δ' ἀντὶ χλαίνης πέμπομεν ἐνδρομίδα.

Lib. eod. Epig. CXXX.

Ingrediare viam cælo licet vſque ſereno,
Ad ſubitas nunquam ſcortea deſit aquas.

Εἰ δὲ ὁδοιπορέοις γὰρ ἐν εὐδίῳ, ἢν ἐπιλείποι
Σκυτίνη εἰς ὄμβρους μανδύη αἰφνιδίους.

Lib. eod. Epig. CXXXII.

Si poſſem, totas cuperem miſiſſe lacernas:
Nunc tantum capiti munera mitto tuo.

Εἴθε ὁλοκλήρους σοι ἐπωμίδας ἴσχυσα πέμψαι·
Νῦν δὲ δίδωμι μόνον κρατὶ κάλυμμα τεῷ.

Lib. eod. Epig. CXXXIV.

Faſcia, creſcentes dominæ compeſce papillas,
Vt ſit quod capiat noſtra, tegatque manus.

Σφίγγε κόρης μαστοὺς ὀργῶντας, ταινίη, ὥστε
Καὶ κρύπτειν αὐτῷ τὴν χέρα, καὶ χαδέειν.

Lib. eod. Epig. CXXXVI.

Tempore brumali non multum leuia proſunt:
Calfaciunt villi pallia veſtra mei.

Τὰ ψιλὰ χειμεριναῖς ὥραις οὐ χρήσιμα· μαλλοῖς
Ἡμετέροισι τεὸν θέρμεται ἱμάτιον.

Lib. eod. Epig. CXL.

Non hos lana dedit; ſed olentis barba mariti:
Cinyphio poterit planta latere ſinu.

Τούσδε οὐ λῆνος ἔδωκε· τράγων δὲ γένεια δυσώδεα·
Κινύφιος κόλπος πέλμα δύναιτο χαδεῖν.

Lib. eod. Epig. CXLI.

Dum toga per quinas gaudet requieſcere luces,
Hos poteris cultus ſumere iure tuo.

Τηβέννυ

Τηβέννε δ᾽ ἐμὲ πέντε κρυβείσης ἠελιψείας,
Εἵματ᾽ ἐφέσσασθαι ταῦτα δίκαιος ἔοις.

Lib. eod. Epig. CXLIII.

Vellera cum ſumant Patauinæ multa trilices;
Et pingues tunicas ſerra ſecare poteſt.

Αἰῶσι πυκινοῦται πολλοῖς Παταβῖνα τρίμιτα·
Καί κε παχὺ πρίων ἔσθος ἂν αὐτὸ τάμοι.

Lib. eod. Epig. CXLIV.

Hæc tibi ſorte datur tergendis ſpongia menſis
Vtilis, expreſſo cum leuis imbre tumet.

Σπόγγον τόνδε λαχὼν ἀπομάξῃ τάσδε τραπέζας
Οἰδαίνοντας, ὕδωρ ἀσταγὲς ἐκπιέσας.

Lib. eod. Epig. CXLV.

Is mihi candor ineſt, villorum gratia tanta eſt,
Vt me vel media ſumere meſſe velis.

Τοιαύτη χροιή, μαλλῶν χάρις ἐστὶ τοιαύτη,
Ἀσπασίως με θέρευς ὥστε μεσῶντος ἕλοις.

Lib. eod. Epig. CXLVI.

Tinge caput Coſmi folio, ceruical olebit:
Perdidit vnguentum cum coma, pluma tenet.

Μηλοβάτρῳ Κόσμου χρῖσον τρίχα, τύλη ἂν ὄζοι·
Ὁ γνάφαλος κρατεῖ, θρὶξ ὅτ᾽ ἀφῆκε, μύρον.

Lib. eod. Epig. CXLVII.

Stragula purpureis lucent villoſa tapetis:
Quid prodeſt, ſi te congelat vxor anus?

Στρωμναὶ πορφυρέοις εἰσ' εὐτεχὲς ἀμφιτάπησιν·
Εἴ σε καταψύχει γραῦς, τίς ὄνησις ἂν ᾖ;

Lib. eod. Epig. CXLVIII.

Nudo ſtragula ne toro paterent,
Iunctæ nos tibi venimus ſorores.

Ὡς μὴ στρώματα δεμνίων ὁρῷτο
Γυμνὰ, σύζυγέ σοι δύο πάρεσμεν.

Lib. eod. Epig. CL.

Hæc tibi Memphitis tellus dat munera: victa eſt
Pectine Niliaco iam Babylonis acus.

Μεμφῖτις γαίη τάδε σοὶ δωρήσατο· νικᾷ
Ἡ Νείλου βελόνη τὴν Βαβυλῶνος ὑφή.

Lib. eod. Epig. CLI.

Longa ſatis nunc ſum; dulci ſed pondere venter
Si tumeat, fiam tunc tibi Zona breuis.

Νῦν ἱκανῶς μὲν μακρόν· ἀτὰρ τῆς γαστρὸς ἐς ὄγκον
Αὐξομένης, ἔσομαι ζῶμά σοι ἄψα βραχύ.

Lib. eod. Epig. CLII.

Lodices mittet docti tibi terra Catulli.
Nos Helicaonia de regione ſumus.

Στρώματα μὲν πέμψει λογίου σοὶ γαῖα Κατύλλου·
Ἡμεῖς δ' ἐσμὲν ὅρων ἐξ Ἑλικαονίων.

Lib. eod. Epig. CLIII.

Det tunicam diues; ego te præcingere poſſum:
Eſſem ſi locuples, munus vtrumque darem.

Πλούσιος εἵματα δοίη, ὑποζώσοιμι δ' ἐγώ σε·
Εὔπορος ὢν αὖ ἐδὼν δῶρα τὰ ἀμφότερα.

Lib. eod. Epig. CLIV.

Ebria Sidonia cum ſim de ſanguine concha,
Non video quare ſobria lana vocer.

Σιδονίου τρυφερᾶς μεμεθυσμένον αἵματι κόγχου,
Εἴθε λόγον αὐδῶμαι τίπτ' ἀμέθυστον ἐγώ;

Lib. eod. Epig. CLVI.

Nos Lacedæmoniæ paſtor donauit amicæ.
Deterior Ledæ purpura matris erat.

Ἡμᾶς δῶρα φίλη ποιμὴν ἐπέδωκε Λακαίνῃ·
Πορφύρη τῶν Λήδας μητρὸς ἀτιμοτέρη.

Lib. eod. Epig. CLVII.

Non tantum pullo lugentes vellere lanas,
Sed ſolet & calices hæc dare terra ſuos.

Εἴρια οὐ μοῦνον φαιὴ πενθήρεα λάχνη·
Ἀλλ' ἰδίους κύλικας γαῖα καὶ ἥδε φέρει.

Lib. eod. Epig. CLVIII.

Lana quidem triſtis; ſed tonſis apta miniſtris,
Quales non primo de grege menſa vocat.

Λῶος μὲν στυγνόν· δούλοις δὲ κορεῖσιν ἀρηρός,
Οἵους οὐ πρώτους οἶδε τράπεζα καλεῖν.

Lib. eod. Epig. CLXI.

Laſſus Amyclæa poteris requieſcere pluma,
Interior cycni quam tibi lana dedit.

Γῦ' ἐν Ἀμυκλαίῳ κοιτῶν ἀνάπαυε γναφάλῳ,
Ἐνδότερος κύκνου τὸν σοι ἔδωκε χνόος.

Lib. cod. Epig. CLXII.

Fraudata tumeat fragilis tibi culcita pluma:
Non venit ad duros pallida cura thoros.

Ὀλλυμένου χεδίη ϛρωμνὴ γναφάλοιο σεσάχθω·
Οὐκ ἐς σκληρὰ μολεῖν οἶδε μέριμνα λέχη.

Lib. eod. Epig. CLXIV.

Splendida cum volitent Spartani pondera diſci,
Eſte procul pueri; ſit ſemel ille nocens.

Δίσκου Ἀμυκλαίοιο δι' ἠέρα ῥιπτομένοιο,
(Εἴη ἅπαξ ἔνοχος) τηλόθι σοῦσθε, κόροι.

Lib. eod. Epig. CLXV.

Reddidit Eurydicen vati; ſed perdidit ipſe,
Dum ſibi non credit, nec patienter amat.

Τἀνδρὶ μὲν Εὐρυδίκην ἀπέδωκεν· ἀπώλεσε δ' αὐτὴς
Αὐτῷ ἀπιστήσας, ἐκμανέως τ' ἐρόων.

Lib. eod. Epig. CLXVI.

De Pompeiano ſæpe eſt eiecta theatro,
Quæ duxit ſiluas, detinuitque feras.

Πολλάκις ἐκβλήθη τοῦ Πομπείοιο θεάτρου
Ἡ ἀγαγοῦσ' ὕλην, θῆρας ἐφηξαμένη.

Lib. eod. Epig. CLXVII.

Feruida ne trito tibi pollice puſtula ſurgat,
Exornent docilem garrula plectra lyram.

Θλιβομένων λιχανῶν ἵνα μή σοι φλυκτὶς ὀρώρῃ,
Λιγέα κάλλιστον πλῆκτρα γένοιτο λύρῃ.

Lib. eod. Epig. CLXIX.

Garrulus in laxo cur anulus orbe vagatur?
Cedat vt argutis obuia turba trochis.

Τίπτε κρίκος κύκλῳ ψοφέων περιρέμβεται; ἄρα
Ὥστε τροχοῖς εἴκειν ὄχλον ἐπερχόμενον;

Lib. eod. Epig. CLXXVI.

Sum figuli luſus Ruſi perſona Bataui;
Quæ tu derides, hæc timet ora puer.

Πλάστου παῖγμα πρόσωπον ἐγὼ Ῥούσοιο Βατάου
Εἰμὶ· γέλως μὲν σοὶ, παιδαρίοις δὲ φόβος.

Lib. eod. Epig. CLXXVII.

Elidit geminos infans, nec reſpicit angues.
Iam poterat teneras Hydra decere manus.

Θλίβει ὄφεις διδύμους, οὔτ' εἰσιδὲ νήπιος. ἤδη
Καὶ παιδνὰς Ὕδρη δείδιεν αὖ παλάμας.

Lib. eod. Epig. CLXXVIII.

Sum fragilis; ſed tu, moneo, ne ſperne ſigillum:
Non pudet Alciden nomen habere meum.

Γήϊνός εἰμι· σὺ δ' οὐκ ἀθετεῖν βραχὺ δείκελον· οὐ γὰρ
Αἴδεται Ἀλκείδης οὔνομα τοὐμὸν ἔχων.

Lib. eod. Epig. CLXXXIII.

Perlege Mæonio cantatas carmine Ranas,
Et frontem nugis ſoluere diſce meis.

Μαιονίοις ἔπεσι Βαβάχοις ἀαθέντας ὁμαγνὺς
Παίγμασι τὴν ὄψιν μαίνθαν ἐμοῖς διαχθῆν.

Lib. eod. Epig. CLXXXIV.

Ilias, & Priami regnis inimicus Vlyſſes
Multiplici pariter condita pelle latent.

Ἐχθρὸν Ὀδυσσῆα Πειάμοιο, καὶ Ἴλιον ἱρὴν
Διφθερέων κρύπτει πτύγμα πολυπτυχέων.

Lib. eod. Epig. CLXXXV.

Accipe facundi Culicem, ſtudioſe, Maronis,
Ne nucibus poſitis, Arma, virumque canas.

Τὸν λογίου Κώνωπα δέχου, φιλόμουσε, Μάρωνος,
Μὴ τὰ γελοῖ᾽ ἀφιεὶς, Ὅπλα, καὶ ἄνδρ᾽ ἀναγνῶς.

Lib. eod. Epig. CLXXXVI.

Quam breuis immenſum cepit membrana Maronem!
Ipſius vultus prima tabella gerit.

Διφθέρη ὡς στεινὴ μεγάλου χάδε τεῦγμα Μάρωνος!
Τὴν αὐτοῦ ἡ πίναξ εἰκόνα πρῶτος ἔχει.

Lib. eod. Epig. CLXXXVIII.

Si comes iſta tibi fuerit membrana, putato
Carpere te longas cum Cicerone vias.

Εἰ κοινωνὸς ὁδοῦ σοὶ διφθερὶς ἥδε γένοιτο,
Σὺν Κικέρωνι μακρὰν οἴου ὁδοιπορέειν.

Lib. eod. Epig. CXC.

Pellibus exiguis arctatur Liuius ingens,
Quem mea vix totum bibliotheca capit.

Ὃν μόγις οὐδ' ὁλόκληρον ἐμὴ χάδε βιβλιοθήκη,
Λίβιος εἴλυται διφθερίοισι μικροῖς.

Lib. eod. Epig. CXCI.

Hic erit, vt perhibent doctorum corda virorum,
Criſpus Romana primus in hiſtoria.

Οὗτος ἔσοι, λογίων ὡς ἔννεπε θέσφατα φωτῶν,
Πρῶτος Ῥωμαΐκῇ Κρίσπος ἐν ἱστορίῃ.

Lib. eod. Epig. CXCVI.

Hæc tibi, quæ fuerint caldarum nomina, dicunt:
Ipſa ſuas melius charta natabit aquas.

Ἥδε βίβλος κρήνας, καὶ νάματα τεχνολογοῦσα,
Ὕδασι νήχοιτ' ἂν σφοῖσι δικαιοτέρως.

Lib. eod. Epig. CXCII.

Hæc tibi multiplici quæ ſtructa eſt maſſa tabella,
Carmina Naſonis quinque, decemque gerit.

Τοῦτο πολυπλασίων σελίδων ἄθροισμα πεπηγὸς
Νάσωνος πεντάς, καὶ δεκάς ἐστι βίβλων.

Lib. eod. Epig. CCIV.

Æra Celænæos lugentia matris amores
Eſuriens Gallus vendere ſæpe ſolet.

Γάλλε, Κελαιναίων θρηνητῆρα μητρὸς ἐρώτων·
Χαλκὸν ἐπώλησας πολλάκι πειναλέος.

Lib. eod. Epig. CCVII.

Sume Cytheriaco medicatum nectare ceſton.
Vſſit amatorem balteus iſte Iouem.

Δέξο Κυθηρειακῷ φαρμακτὸν νέκταρι κεστόν.
Ἔφλεξε ζωστὴρ οὗτος ἐρῶντα Δία.

Lib. eod. Epig. CCVIII.

Currant verba licet, manus eſt velocior illis;
Nondum lingua ſuum, dextra peregit opus.

Χεὶρ καὶ ἐπειγομένου ταχινωτέρη ἐστὶ λόγοιο·
Οὔπω γλῶσσ'· αὐτὴ δ' ἤνυσεν ἔργον ἑόν.

Lib. cod. Epig. CCIX.

Leuis ab æquorea cortex Mareotica concha
Fiat; inoffenſa curret arundo via.

Εἰναλίῃ κόγχῃ λειαινέσθω Μαρεώτης
Φλοιός· ἀκώλυτον θρέξει ὄδευμα δόναξ.

Lib. eod. Epig. CCX.

Non mendax ſtupor eſt, nec fungitur arte doloſa;
Quiſquis plus iuſto non ſapit, ille ſapit.

Μωρίη οὐ πλαστὴ τ' ἀνδρὸς πέλει, οὔτ' ἐπιτηδής·
Καὶ γὰρ ὁ μωρὸς ὑπὲρ μέτριον, ἐστὶ σοφός.

Lib. eod. Epig. CCXVII.

Dic quotus, & quanti cupias cœnare, nec vnum
Addideris verbum, cœna parata tibi eſt.

Πόσος, καὶ πόσου δειπνεῖν, μόνον εἰπὲ, προαιρῇ,
Καὶ μηδὲν λέγε πρὸς, δόρπον ὁπλισάμεθα.

Lib. eod. Epig. CCXVIII.

Non tantum calamis, ſed cantu fallitur ales,
Callida dum tacita creſcit arundo manu.

Οὐ καλάμοις μόνον ὄρνις ἁλίσκεται, ἀλλὰ καὶ ᾠδῇ,
Χερσὶν ἕως δολεραῖς αὔξεται ἦκα δόναξ.

Lib. eod. Epig. CCXII.

Si ſolum ſpectes hominis caput, Hectora credes;
Si ſtantem videas, Aſtyanacta putes.

Ἀνθρώπου μὲν κρᾶτα βλέπων μόνον, Ἕκτορα φαίης
Ἔμμεναι· ὀρθὸν ὁρῶν, Ἀστυάνακτα λέγεις.

Lib. eod. Epig. CCXIII.

Hæc quæ ſæpe ſolet vinci, quæ vincere raro,
Parma tibi, ſcutum pumilionis erit.

Ἡ νικᾶσθαι ἐθὰς, καὶ μὴ νικᾶν δεδαῦα,
Σοὶ πέλτη, νάνῳ δὲ ἔσσεται εὐρὺ σάκος.

Lib. eod. Epig. CCXX.

Non ſatis eſt ars ſola coco, ſeruire palatum
Nolo: cocus domini debet habere gulam.

Αἱ καρυκεῖαι μόνον οὐ τέχνημα μαγείρου
Εἰσίν· δεσποτικὴν καὶ ὄγε γεῦσιν ἔχοι.

Lib. eod. Epig. CCXXII.

Mille tibi dulces operum manus iſta figuras
Exſtruit. huic vni parca laborat apis.

Αὐτὴ χεὶρ ἔργων σοι σχήματα μυρία τεύξει.
Ἡ ξουθὴ μούνη τῇδε μέλισσα πονεῖ.

Lib. I. Epig. XL.

Qui ducis vultus, & non legis iſta libenter,
Omnibus inuideas, Liuide, nemo tibi.

Ὃς συναπτῇς τὰ πρόσωπα, καὶ ἄσμενος οὐ τάδ᾽ ἐπέγνως,
Πᾶσι σὺ μὲν, μηδ᾽ εἷς, Βάσκανε, σοὶ φθονέοι.

Hæc omnia fere in lecto IOSEPHVS SCALIGER IVL. CÆS. F. meditãdo, inſomniam ſuam ſolabatur A. M. DC. I. noctibus brumalibus.

Verſus Laberij ex Macrobio, ab eodem IOS. SCALIGERO Græce verſi.

NEceßitas, cuius curſus tranſuerſi impetum
Voluerunt multi effugere, pauci potuerunt,
Quo me detruſit pœne extremis ſenſibus?
Quem nulla ambitio, nulla vnquam largitio,
Nullus timor, vis nulla, nulla auctoritas
Mouere potuit in iuuenta de ſtatu,
Ecce in ſenecta vt facile labefecit loco
Viri excellentis mente clemente edita
Submiſſa placide blandiloquens oratio.
Etenim ipſi dij negare cui nihil potuerunt,
Hominem me denegare quis poſſet pati?
Ergo bis tricenis annis actis ſine nota,
Eques Romanus lare egreſſus meo
Domum reuertar mimus. nimirum hoc die
Vno plus vixi mihi quam viuendum fuit.

Fortuna immoderata in bono æque atq; in malo,
Si tibi erat libitum litterarum laudibus
Floris cacumen famæ noſtræ frangere,
Cur cum vigebam membris præuiridantibus,
Satisfacere populo & tali cum poteram viro,
Non flexibilem me concuruaſti vt carperes?
Nunc quo me deijcis? quid ad ſcenam adfero?
Decorem formæ, an dignitatem corporis?
Animi virtutem, an vocis iocundæ ſonum?
Vt edera ſerpens vires arboreas necat,
Ita me vetuſtas amplexu annorum enecat.
Sepulcri ſimilis nihil niſi nomen retineo.

Ὅρμη μ' ἀνάγκης, ἧς δρόμου πλαγίου φορὰν
Πολλοῖς μὲν εὐκτὸν ἐκφυγεῖν, παύροις δ' ἔνι,
Γῆ μ' ἐξέωσεν ἐκ φρενῶν ἄκρων σχεδόν;
Ὃν οὔτε τιμῆς, οὔτε χρημάτων ἔρως,
Οὐ τάρβος, οὐ βία τις, οὐ τις ἀξία
Ἥβης σθένει σφριγῶντ' ἀνέστησ' ἐξ ἕδρας,
Ἴδ' ὡς γέροντα νῦν ἀνώχλισ' εὐπετῶς
Ὁρμηθεὶς ἀπ' ἀνδρὸς ἐξόχου πρᾳῶν φρενῶν
Μῦθος προσηνής, μετρίως ὑποσταλείς·
Ὧι γὰρ δύνανται μηδὲν ἀρνεῖσθαι θεοί,
Ἄνθρωπον ὄντα πῶς ἐμ' ἀρνεῖσθαι θέμις;
Ἐγὼ βιοὺς ἄμεμφος ἐξήκοντ' ἔτη,
Ῥωμαῖος ἱππεὺς ἐξεληλυθὼς δόμων,
Ἀποστρέφω δὴ μῖμος. ἡμέραν μίαν
Ἔζησα ταύτην πλεῖον, ἢ ζῆσαί μ' ἐχρῆν.
Δαίμων ἄμετρος ἔν κακῷ τε κἀγαθῷ,
Εἴ σοι δέδοκτο γραμμάτων ἐγκωμίοις

Ἄνθοις κόρυμβον κλᾷν ἐμῆς εὐδοξίας,
Τί μ' οὐχ ὅτ' ἤκμασ', εὐθαλῆ τ' ἔχον ἰδών,
Τοιῷδε τ' ἀνδρὶ, τοῖς τ' ὄχλοις ἤρεσκον αὖ,
Ἔκαμψας ὑγρὸν, ὥστε μ' εὐχερῶς δρέπειν;
Πῇ μ' αὖ καθῆκας; τί δ' ἐπὶ τὴν σκηνὴν φέρω;
Κάλλους ἴυγγ', ἢ εὐπρέπειαν σώματος;
Νοὸς δριμύτητ', ἢ λαμπρότητ' εὐφωνίας;
Περιπλακεὶς ὡς δένδρα κισσὸς, ὁ χρόνος
Γολλαῖς ἐτῶν πλοκαῖσιν ἄγχει μ'. οὐδὲν
Τάφοις ὁμοίως, πλὴν ἐπιγραφῆς, φέρω.

EXCVDEBAT IOANNES
IANONVS IN TYPOGRA-
PHIA ROB. STEPHANI,
ANNO M. DC. VII.